

அதிக மககன் என் அத்தாடகன்!

தமிழ் மதுரா

அத்தை மகனே, என் அத்தானே!

அருணகிரி நாதரால்,

‘ஈதலும் பல கோலால பூஜையும்
ஓதலும் குண ஆச்சார நீதியும்

ஈரமும் குரு சீர்பாத சேவையும் மறவாத நாடு’

என்று புகழப்பட்ட காவிரியால் விளை சோழ நாடு.

பொன்னியின் கொடையால் சீர்பெற்ற தஞ்சை
வூருக்குக் கூப்பிடு தூரத்தில் இருந்த மன்னார்குடி,
சிறியதாகவும் இல்லாமல், பெரியதாகவும் இல்லாமல்,
பரபரப்பாய்ப் பயப்படுத்தாமல் கிராம வாழ்க்கையையும்,
நகர வாழ்க்கையையும் ஒருங்கே பெற்ற அழகு ஊர்.

காலை முழுவதும் நன்றாகத் தூங்கி விட்டு மாலையில் சுறுசுறுப்பாக விழித்தன மின் விளக்குகள். பல வண்ண சீரியல் விளக்குகள் நடுவில் 'ராஜகோபால் சுவாமி டெக்ஸ்டைல்ஸ்' என்ற பேர் மின்ன, ராஜ வீதியில் இருந்த அந்தக் கடைக்குள் நுழைந்தான் மனோகரன்.

நமது அழகிய தமிழ் மகன்களுக்கே உரித்தான மாநிறம், அநாவசியச் சதைப் பிடிப்பற்ற ஆறடி உயரத் தேகம், கத்தை மீசை, பாதி நெற்றியை மறைக்கும் அபர்த்தியான சிகை, தைரிய நடை, கூர்மையான பார்வை, கம்பீரக் குரல், என்றாவது மனம் விட்டுச் சிரிக்கும் போது தெரியும் வரிசைப் பற்கள், கண்டிப்பைக் காட்டும் முகம் என்று அவனைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

மொத்தத்தில் இவனைப் பார்த்தவுடன், பெண் வீட்டார் நம்பிக்கையுடன் பெண்ணைத் தாரை வார்த்துத் தந்து விடும் தோற்றம். அப்படி வரவும் செய்கின்றனர். ஆனால் அவன்தான் திருமணத்தை ஒரு காரணத்துக்காகத் தள்ளிப் போட்டு வருகிறான்.

"மனோ... உனக்கு இருபத்தொன்பது வயது ஆரம்பிச்சாச்சு. நம்ம இனத்தில் ஆண்களுக்கு இந்த வயதே அதிகம். உன் வயதை ஒட்டிய உன் சித்தப்பா மகன்களுக்குக் கூடத் திருமணம் முடிந்து விட்டது. உனக்கு இந்த வருடம் கண்டிப்பாகக் கல்யாணம் நடந்தாகணும்!"

- என்று ஆணித்தரமாகச் சொல்லி இருக்கிறார். இவ்வளவு கண்டிப்போடு அவனது தாய் பேசியதில்லை.

மனோகரனும் தாய் சொல்லைத் தட்டாதவன். அதனால் அரை மனதாகத் தலையசைத்து விட்டு வந்திருக்கிறான்.

தும்பைப் பூவாய் வெளுத்த சலவை வேஷ்டியும், ஆகாய நிறத்தில் மெல்லிய வெள்ளைக் கோடுகள் போட்ட சட்டையும் அணிந்து கடைக்குள் கம்பீரமாக நுழைந்ததும் பரபரப்பானது கடை.

திருச்சி, சென்னை போன்ற நகரங்களின் பெரிய கடைகளுடன் ஒப்பிடும் போது, அவற்றில் பத்தில் ஒரு பங்கு கூட வராது அந்தக் கடை. இருந்தாலும் அறுபது வருடங்களுக்கும் மேலாக மன்னார்குடி மக்களின் துணித் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து வந்திருக்கிறது.

இன்றும் பல வாடிக்கையாளர்களின் ராசியான கடை அது.

வீட்டில் நைட்டி, வெளியே செல்லும் போது ஜீன் குர்த்தி அல்லது லாங் ஸ்கர்ட் போன்ற பட்டணத்து நவ நாகரிக உடை, அங்கு இன்னும் பரவ ஆரம்பிக்கவில்லை. அதனால் சேலைக்கே முன்னுரிமை. சுங்கிடி, வெங்கடகிரி, காஞ்சிப் பட்டு, ஆரணி, அபூர்வா பட்டு, பூணம், ஓரிசா காட்டன், கோரா டிசைனர் சேலைகள். இப்படி மக்கள் பெரிதும் வாங்கும் ரகத்துக்கு நாலைந்து புடவைகள் கண்டிப்பாக இருக்கும்.

அதற்குத் தேவையான பாவாடை, ரனிக்கைத் துணிகள், இத்யாதி இவற்றைக் கவனிக்க இரண்டு பெண்கள் இருந்தனர். மனோகரனுக்கு அந்தப் பெண்கள் பெயர் தெரியும். இருந்தாலும் அவர்களுடன் அவன்

பேசிய வார்த்தைகளை ஒரு கை விரல்களால் எண்ணி விடலாம்.

உள்ளே நுழைந்ததும், செருப்பைக் கழற்றி விட்டு, பெரிதாக மாட்டப்பட்டு இருந்த வியாபாரிகள் குல இரட்சகனான திருப்பதி ஏழுமலையானையும், அவனது மார்பில் இடம் பிடித்த மகாலக்ஷ்மியையும் வணங்கி விட்டு, அந்தக் கடையை ஆரம்பித்த அவனது தாத்தா சுவாமிநாதனுக்கு மனதில் நன்றி செலுத்தி விட்டு, இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

அதற்கெனவே காத்திருந்தாற் போல் சிறிது தயங்கி, அவனருகே வந்தார் அந்தப் பெரியவர்.

“வணக்கம் தம்பி. நல்லா இருக்கீங்களா?” என்றார்.

கை கூப்பிப் பதில் வணக்கம் செய்தவன், ‘நன்றாக இருக்கிறேன்!’ என்று தலையசைத்தான். அவர் ஏதோ ஒரு கோரிக்கையை முன் வைக்கப் போகிறார் என்பது தெரிந்தது. இருந்தாலும், அது அவர் வாயாலே வரட்டும் என்று நினைத்தான்.

“கடை முழுசா உங்க கைக்கு வந்திடுச்சு போல் இருக்கே!” என்ற அவர் கேள்விக்கு, லேசாகப் புன்னகை செய்தான்.

மெதுவாகப் பக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டு விடாதபடி சொன்னார் -

“நாங்க இருபது வருஷமா உங்க கடையில ஜவுளி எடுத்துட்டு இருக்கோம். ராசியான கடை. அதனால்

விசேஷத்துக்கு முதல் துணி இங்கதான். இப்ப என் மகன் கல்யாணத்துக்குக் கூறைப் புடவை எடுக்க வந்திருக்கோம்.”

“ம்... ம்...” எதிரே இருப்பவரின் புகழ்ச்சிக்கு மயங்காமல், மறுத்துத் தன்னடக்கத்தையும் காட்டாமல், மேலே பேசச் சொல்லும் முறை இது.

“முதல்ல எங்க குல தெய்வம் மஹா மாரியம்மனுக்குச் சாத்துறதுக்காகச் சேலை எடுத்துட்டோம். அப்புறம் மருமகப் பொண்ணு, அதுக்குப் பிடிச்ச புடவை எடுத்தது. கணக்குப் பார்த்தாக் காசு கொஞ்சம் குறையது...” இழுத்தார்.

“சரி. புடவையைப் பத்திரமா எடுத்து வைக்கிறோம். நாளைக்கு வாங்கிட்டுப் போங்க,” என்றான் தன்மையான குரலில்.

மனமில்லாதவராய், “இல்ல தம்பி... நல்ல முகூர்த்த நாளாப் பார்த்துத் துணி எடுக்க வந்தோம். சம்பந்தி வீட்டிலேயும் வந்திருக்காங்க. இப்ப பணம் பத்தாமப் போச்சன்னா அசிங்கமாப் போயிடும்.”

அவரது வாதம் புரிந்தது. பெண்களுடன் வரும் போது இப்படி நேர்வது இயல்புதான். பணம் முன்னே பின்னே ஆவதுண்டு. பெரும்பாலான பெண்கள், அவர்களுக்குத் தரப்பட்ட பணத்தை விட ஒரு நூறு ரூபாயாவது அதிகம் போட்டுத்தான் சேலை எடுக்கின்றனர்.

இந்தப் பெரியவரின் தர்ம சங்கடம் புரிந்தது. இப்போது மறுத்து விட்டால், தன் குடும்பத்தினரின்

கோபத்துக்கும், சம்பந்திகளின் இளக்காரத்துக்கும் ஆளாகி விடுவார். இது அவரது தன்மானப் பிரச்னை.

அவனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவர், அவனது யோசனையைப் பார்த்துச் சொன்னார் -

“காலையில் ஒன்பது மணிக்குக் கொண்டு வந்து தந்துடுறேன் தம்பி. என்னை நீங்க நம்பலாம்.”

“ச்சே! உங்களைச் சந்தேகப்படலைங்க. வேற யோசனை,” என்றவன், “எவ்வளவு பணம் குறைவா இருக்கு?” என்று விசாரித்தான்.

சில நூறுகள்தான் பற்றாக்குறை. மிகவும் ஒன்றும் குறையவில்லை. கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், இவர் பணம் தராவிட்டால், லாபத்தில் சிறிது நஷ்டம். அவ்வளவு தான்.

“புடவையைக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்க,” என்றவன், கூறைப் புடவைக்குப் போட்டிருந்த பணத்தில், சிறு சதவிகிதத்தைக் குறைத்தான்.

பெரியவரிடம் இருந்த பணத்தின் அளவுக்கு வந்தது.

“எங்க கடையில் கூறைப் புடவை வாங்கினா, தள்ளுபடி தர்றது வழக்கம். இவர் எங்க வாடிக்கையாளர். அதனால் கூடுதல் தள்ளுபடி,” என்றான்.

ஒரு தட்டில் மஞ்சள், குங்குமம், ஒரு சாக்லெட் வைத்துச் சுவாமி கும்பிட்டு விட்டு, அவர்கள் கையில் கொடுக்க, மகிழ்வோடு வாங்கிச் சென்றனர்.

கிளம்பும் முன் அந்தப் பெரியவர், “இந்த வாரக் கடைசியில் எங்க குடும்பத்துல எல்லாருக்கும் ஜவுளி எடுக்க வர்றோம்,” என்று சொல்லிச் சென்றார். கண்டிப்பாக வருவார் என்று நினைத்தான்.

அவர்கள் சென்றதும், அவ்வளவு நேரம் அங்கு நடந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பிச்சுமணி, “போப்பா மனோ. இந்த ஆள் முகத்தைப் பார்த்த நினைவே இல்லை. உன்னை நல்லா ஏமாத்திட்டான்,” என்று புலம்பினார்.

அந்தக் கடையின் நெடுநாள் ஊழியர். அவனது தாத்தா காலத்தில் சேர்ந்தவர். அவனது அப்பாவுடன் சேர்ந்து கடைக்குப் பாடுபட்டு, இப்போது இவனோடு சேர்ந்து பாடுபடும் நல்ல மனிதர். மனோகரனின் வலது கை. தொழில் கற்றுக் கொடுத்த ஆசான். அவன் மனதில் உயர்ந்த இடத்தில் இருப்பவர்.

கடையில் அனைவருக்கும் முன்பு, ‘சின்னவர்’ என்று மரியாதையாய்ச் சொல்பவர், அக்கம் பக்கத்தில் யாருமில்லை என்றால், ‘மனோ... அப்படிச் செய்யக் கூடாதுப்பா!’ என்று பதமாக எடுத்துச் சொல்வார்.

“அவர் பொய் சொல்றாருன்னு தெரியும் மாமா. ஆனா இக்கட்டான சூழ்நிலையால்தான் சொல்லுறார். நான் மாட்டேன்னு சொல்லி இருந்தா, சம்பந்தி வீட்டு முன்னால அவருக்கு அசிங்கமாப் போயிருக்கும். அது தான் தள்ளுபடி தந்தேன். அதுல நமக்கு ஒரு நன்மையும் இருக்கு.”

“அப்படி என்ன நன்மை கண்டுட்ட...?” இன்னமும் நம்பிக்கை இல்லை பிச்சுமணிக்கு.

“இது காலத்துல செய்த ஒரு சிறு உதவி. அவர் தன்மானத்தைக் காத்ததுனால இனிமே ஜவுளி வாங்க நம்ம கடைக்குத்தான் முதல்ல வருவார். மத்தவங்களுக்கும் சிபாரிசு செய்வார். நம்ம கடை, இந்த மாதிரி நாலு பேர் சிபாரிசால்தான் இவ்வளவு தூரம் வந்ததுன்னு நாம மறந்துடக் கூடாது.”

“அடப் போப்பா. இப்பல்லாம் டிரஸ் வாங்கணும்னா ராத்திரிப் பஸ் ஏறி காலையில சென்னைக்குப் போய் வாங்கிக்கிறாங்க. ஆயிரத்துக்கும் ஐந்நூறுக்கும் ஜவுளி எடுக்கத்தான் இங்கே வர்றாங்க. இதை வெச்சு நாம் என்ன செய்ய முடியும்? நீயும்தான் இந்தக் கடையைக் காப்பாத்த பகீரதப் பிரயத்தனம் பண்ணுற. பிழைப்பேனாங்கிறது...” சொல்லி விட்டுச் சென்று விட்டார்.

சிரித்துக் கொண்டான் மனோ. பகீரதன், தனது முன்னோருக்காகக் கங்கையை விண்ணில் இருந்து மண்ணுக்கு அழைத்து வந்தான். இவனோ முன்னோரின் கடையைக் காப்பாற்றப் பங்காளிகளுடன் யுத்தம் செய்து கடையை மீட்டான்.

சுவாமிநாதன், மன்னார்குடியிலும் சுற்று வட்டாரத் திலும் பெயர் சொன்னால் அனைவரும் விளங்கிக் கொள்கிற அளவு புகழ் பெற்ற வியாபாரி. பல தொழில்கள் செய்த அவர், அறுபது வருடங்களுக்கு முன், தனது வாழ்வை ஆரம்பித்தது ராஜவீதியில் உள்ள ஒரு சிறு

துணிக் கடையின் மூலம்தான். கடைக்குப் பின் இரண்டு தெரு தள்ளி அவர்களின் பரம்பரை வீடிருந்தது.

மூன்று ஆண் மகவுகளையும், மூன்று பெண் மகவுகளையும் பெற்ற சுவாமிநாதனின் மூத்த மகன் ரத்தினசாமி. குடும்பத்தில் மூத்த மகனுக்குத் தகப்பனுக்கு அடுத்த ஸ்தானம். தம்பி, தங்கைகளைத் தன் செல்வங்களாகப் பார்க்கும் குணம் வேண்டும். ரத்தினசாமி அந்தக் குணங்களைப் பெற்றிருந்தார்.

சூதறியாப் பிறவி. தனது குடும்பம், தன் தம்பி குடும்பம் என்று பேதம் பார்க்கத் தெரியாதவர். தன் மகனுக்கொன்று, தம்பி மகனுக்கொன்று என்று நினைத் தறியாதவர். அவரது மனைவி பரிமளா, அவருக்கேற்ற குணவதி. குணவான்களும் குணவதிகளும் வாழ, இதென்ன சத்ய யுகமா? இல்லையே... கலி யுகமல்லவா!

கலியுகம், அதன் தன்மைக்கேற்ற பலனைத் தர, பெரிய வீட்டையும், தனது வியாபாரத்தையும் தன் தம்பிகளிடம் இழந்தார். கடைசியில் அவருக்கு மிஞ்சியது, பரம்பரையாக இருந்த சிறு ஓட்டு வீடும், கடையும்தான். அதைக் கூட அவர்களின் மூத்த மகன் மனோகரன்தான் சண்டையிட்டு வாங்கினான்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்புதான் நீதி மன்றத்தில் இருந்து தீர்ப்பு வந்தது.

ரத்தினசாமிக்கு மூன்று பிள்ளைகளில் மூத்தவன் மனோகரன். நேஷனல் ஹையர் செகண்டரி பள்ளியில் பள்ளிப் படிப்பை முடித்தான். மன்னை ராஜகோபால்

சுவாமி கலைக் கல்லூரியில் தனது பட்டப் படிப்பை முடித்து விட்டுச் சென்னையில் லயோலா கல்லூரியில் எம்.பி.ஏ. முடித்தான்.

சிறு வயதில் இருந்தே தனது சித்தப்பாக்களின் பாரபட்சத்தையும், அவர்கள் ஏமாற்று வேலைகளையும் கண்டு மனம் நொந்திருந்தவன், அனைத்தையும் பிடுங்கிக் கொண்டு, கிட்டத்தட்ட ஓட்டாண்டியாய்த் தனது குடும்பத்தை விடவும், பொங்கி விட்டான். சட்டப்படி போராடித் தங்களுக்குச் சேர வேண்டிய சொத்தில் சிறு பகுதியை மீட்டான்.

மனோகரனுக்கு அடுத்தது மகேஸ்வரி. பிளஸ் டீ முடித்து விட்டுச் சிறிது காலம் அம்மாவிற்கு அடுப்படியில் உதவி, பின் தாய், தந்தை பார்த்த மாப்பிள்ளையைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, பட்டுக்கோட்டையில் வாழ்ந்து வருகிறாள்.

மூன்றாவது கந்தவேல். அவனும் இளங்கலை இறுதியாண்டு படித்து வருகிறான்.

அவன் படித்து முடித்தவுடன், தொழிற் கல்வி கற்றுத் தந்து, ஏதாவது தொழில் ஒன்றை ஆரம்பித்துத் தர வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் மனோகரன்.

கந்தவேலோ இது எதிலும் கவனமில்லாமல், ஒரு பொறுப்பில்லாத கல்லூரி மாணவனாய்ச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். புதிதாகப் பைக் வாங்கித் தரச் சொல்லி நச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

கூடையைப் பூட்டிக் கணக்குப் பார்த்து விட்டு, இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு வந்து சாப்பிடும் மகனுக்குச் சூடாய்த் தோசையை ஊற்றி வைத்துத் தக்காளிச் சட்னி வைத்தவர், இட்லி மிளகாய்ப் பொடியைச் சிறு கிண்ணத்தில் இரண்டு ஸ்பூன் போட்டு, அதில் தாராளமாய் நல்லெண்ணெய் விட்டுக் கலந்து அவன் முன் வைத்தார். களைப்போடு இருந்த தாயைப் பார்த்துச் சங்கடமாக உணர்ந்தான் மனோகரன்.

“ஏம்மா கஷ்டப்படுறீங்க? இட்லி ஊத்தி ஹாட் பாக்ஸ் வெச்சுட்டா, நான் போட்டுச் சாப்பிட்டுக்க மாட்டேனா? இனிமே ராத்திரிப் பத்து மணிக்கு மேல முழிச்சிருந்தீங்க... நடக்கிறதே வேற!” தாயை மிரட்டித் தன் அக்கறையைக் காட்டினான்.

“போடா போ... உன் மிரட்டலை எல்லாம் தாலி கட்டிட்டுக் கூட்டிட்டு வர்றவ கிட்டே வெச்சுக்கோ. என் கிட்டே வேணாம். நான் உன் அப்பா வார்த்தைக்கு மட்டும்தான் கட்டுப்படுவேன்.” வாஞ்சையுடன் மகனின் தலைமுடியைக் கோதியவர், “நான் பரிமாறினா, கூட ஒரு தோசை சாப்பிடுவ... இல்லைன்னா கொறிச்சிட்டுப் போயிடுவ.”

“அதுக்கில்லம்மா. காலைல இருந்து வீட்ல வேலை செய்யுறீங்க. கடை கண்ணிக்குக் கூட என்னால போயிட்டு வர முடியறதில்ல. கந்தனும் சீக்கிரம் வீட்டுக்கு வர்றதில்ல. ரொம்ப வருத்திக்கிட்டு உங்க உடம்புக்கு ஏதாவது வந்துப் போகுதும்மா.”

“என்னைச் சொல்றியே... நீ மட்டும் என்ன? ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை கூட ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாம வேலை செய்யுற. ஊர் ஊரா அலையுற. எனக்குக் கொஞ்சமாவது ஓய்வு கொடுக்கணும்னு ஆசைப்பட்டா, ஒரே வழிதான் இருக்கு.”

“என்னம்மா அது? வேணம்மா நம்ம சொந்தக் காரங்க யாரையாவது வீட்டோட உங்களுக்கு உதவியா இருக்கச் சொல்லட்டுமா?” பரபரத்தான்.

“சரியாச் சொன்ன... சொந்தக்காரங்க வேணும்ம்தான். அது என்னோட மூத்த மருமகளா இருந்தா இன்னும் சந்தோஷம்.” மனோகரனின் பேச்சிலேயே அவனை மடக்கியவர்,

“இந்த வருஷம் தவறிச்சுன்னா இன்னும் ரெண்டு வருஷமாகும்பா கல்யாணத்துக்கு. என்னாலேயும் முடியலை மனோ... பேரப்பிள்ளைக கூட ஓடி விளையாடணும்னு மனசு ஏங்குது. புரிஞ்சுக்கோடா,” என்று கம்மிய குரலில் பேசி முடித்தார்.

இவ்வளவு நாளாக இல்லாமல், அன்னையின் ஏக்கம் இன்று அளவுக்கு அதிகமாகவே மனோவை அசைத்துப் பார்த்தது. “உங்க இஷ்டம் போலச் செய்யுங்கம்மா,” என்று சொல்ல வைத்தது.

“நம்ம மகேஸ்வரியோட சின்ன மாமியார் பொண்ணைப் பார்க்கலாமா? ரொம்ப நாளாக் கேட்டுட்டு இருக்காங்க. பொண்ணு ரொம்பத் தன்மையானவள்னு மகேசு சொன்னா. வீட்டு வேலையைப் பம்பரமாச்

செய்வாளாம். சமையல் அவ்வளவு நல்லா இருக்குமாம். மூணு வருஷமாக் கேக்குறாங்க.” அடுக்கிக் கொண்டே போக,

“அம்மா!” என்று கூப்பிட்டு, அவரது கற்பனைக்குக் கடிவாளம் போட்டான்.

“இங்க பாருங்கம்மா. நம்ம குடும்ப நிலைமை உங்களுக்கு ஓரளவு தெரியும். எல்லாத்தையும் இழந்து, இப்பத்தான் முதல்ல இருந்து ஆரம்பிச்சிருக்கோம். இப்ப நீங்க சொல்லுற பொண்ணு வீட்டுல அண்ணன் தங்கைன்னு ஏகப்பட்ட பேர். பொண்ணு வீட்டிலும் வசதி இல்லை.

“நம்ம வீட்டைக் கவனிச்சுக்கிறது மட்டுமில்லாமல் அவங்க வீட்டுக்கும் டீசர்த்து நான் பாடுபடணும். எனக்கு அதுக்குச் சக்தியில்லை. அந்த இடம் நமக்குச் சரிப்பட்டு வராது,” என்று சொல்லிய மகனை, அதிர்ச்சியோடு பார்த்தார் பரிமளா.

“மனோ! நீ எப்படி இப்படி மாறிப் போன? பெண் குடும்பத்துக்கேத்தவளானு பார்க்காம, எப்ப பணத்தைப் பார்க்க ஆரம்பிச்ச? உன்னிடம் இருந்து இதை நான் எதிர்பார்க்கலை.”

அவரது வேதனையான பார்வையைப் பார்த்துக் கஷ்டப்பட்ட மனதை அடக்கினான்.

“அம்மா, நாம பழைய செல்வாக்கோட இருந்திருந்தா, நீங்க சொன்ன மாதிரி குணத்தை மட்டும்

பார்த்திருப்பேன். வேறு எதுவும் என் கண்ணுல பட்டிருக்காது. இப்ப கடை இருக்கிற நிலையில், என்னால வேறு எதையும் யோசிக்க முடியலை. அங்கேயும் இங்கேயும் கடன் வாங்கிக் கடையை நடத்திட்டு இருக்கேன். நம்ம கடைக்குப் பக்கத்துல இருக்கிற பெரிய ஃபேன்ஸி ஸ்டோர்ஸை சித்தப்பா குடும்பத்துல வாங்கப் போறாங்களாம்.

“அவங்க அதை வாங்கினா, வீணாத் தகராறு வரும். தேவை இல்லாம, கடைக்கு வருகிற வாடிக்கையாளர்களோட சண்டை போடுவாங்க. நம்ம கடைப் பேர் கெடும். கடையையே இழுத்து மூட வேண்டிய நிலை வரும். அதைத்தான் அவங்களும் எதிர்பார்க்கிறாங்க.

“ஃபேன்ஸி ஸ்டோர்ஸ் ஓனர், இன்னும் ஆறு மாசத்துக்குள்ள அவர் கேட்கிற தொகையைத் தந்துட்டா, எனக்கே அந்தக் கடையைத் தர்றதாச் சொல்லி இருக்கார். வங்கியில ஏற்கெனவே லோன் வாங்கியாச்சு. நான் வேறு எங்கே கடன் வாங்குவேன்? மாமனார் வீடு கொஞ்சம் வசதியா இருந்தா, கடனாச் சில உதவிகளை வாங்கிக்கலாம்னு நினைச்சேன். அது தப்பா?”

“இருந்தாலும், மாமனார் வீட்டை எதிர்பார்க்கிறது...” இழுத்தார் பரிமளா.

“ஏம்மா... உதவின்னு சொன்னா, அது பணம் காசு மட்டும்தானா? அதைத் தவிரக் கஷ்டத்துக்குத் தோள் கொடுத்தல்... நம்ம கிட்ட இருந்து உதவி ஏதும் எதிர்பார்க்காமல் இருக்கிறது... நேரம் காலம் பார்க்காம

வேல பார்க்கிற என்னோட நிலைமையைப் புரிஞ்சு நடக்கிறதுன்னு எவ்வளவோ இருக்கும்மா...

“அம்மா! அப்படியே கொடுக்கல் வாங்கல் இருந்தாலும், அதை நான் கடனாகத்தான் நினைக்கிறேன். அவங்க கிட்ட கண்டிப்பாத் திரும்பத் தந்திடுவேன். எனக்குப் பொண்ணு கருப்போ சிவப்போ, அழகோ அழகில்லையோ, படிச்சவளோ கைநாட்டோ, கவலையில்லை. என்னோட தொழிலுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் ஈடு கொடுக்கணும். அவ்வளவுதான்!

“அது மாதிரிக் குடும்பத்துல பொண்ணு பார்த்த வுடனே சொல்லுங்க. கண்ணை மூடிட்டுத் தாலி கட்டுறேன்,” என்று தெளிவாகத் தன் எண்ணத்தைச் சொன்னான்.

‘கொள்ளிட நீர் மீது நர்த்தனம் ஆடும்
மெல்லிய பூங்காற்று மந்திரம் பாடும்
செங்கனி நீரடும் மாமரம் யாவும்
ரங்கனின் பேர் சொல்லிச் சாமரம் வீசும்!’

சாமரமாய் வீசும் அந்தக் காற்றை அனுபவித்தபடி நின்றிருந்தாள் அமிர்தா. ரோஜா வண்ண உடை அணிந்திருந்தாள். அவளைப் பார்ப்பவர்கள் அனைவரும், ஒரு நாட்டிய மங்கையா என்று கேட்கும் அளவுக்குச் சிலையாய் இருந்த உடலமைப்பு.

கருந் திராட்சை மிதக்கும் பெரிய கண்கள். உயரமான உடல்வாகு. சாட்டையாய்ச் சுழலும் முடி.

அமிர்தா தன்னுடைய அழகினைப் பற்றி அறியாதவளாய் இருந்தாள். தனது தோழிகள் சொன்னாலும் நம்புவதில்லை.

“ப்ச்... இன்னைக்கு நான்தான் உங்களுக்குக் கிடைச்சேனா! கிண்டல் பண்ணது போதும்டி,” என்று சொல்லிச் சென்று விடுவாள்.

“அம்மு... காத்து வாங்கியாச்சா? ஹாஸ்டல் கிளம்பலாமா?” என்றாள் அருகில் அமர்ந்திருந்த அவளது தோழி நந்தினி. இருவரும் இந்திரா காந்தி மகளிர் கல்லூரியில் ஃபேஷன் டெக்னாலஜி இறுதியாண்டு படிக்கின்றனர்.

“ரெண்டு வருஷமா, வாரம் ஒரு முறையாவது இந்தக் காவேரிக் கரைக் காத்தை வாங்கிட்டு இருக்க உனக்குக் கொஞ்சம் கூட அலுக்கலையா?” தனது சந்தேகத்தைக் கேட்டாள் நந்தினி.

“நந்து... மூச்சு வாங்க உனக்கு அலுக்குதா? தினமும் பார்க்கிற அம்மா உனக்குப் போர் அடிக்கிறாங்களா? அதே மாதிரிதான் காவிரி மேல எனக்கு இருக்கிற காதலும்.”

“சரிம்மா. காவேரி பத்தின உன் கருத்துகளை அப்புறம் கேட்டுக்கிறேன். இப்போ ஹாஸ்டல் போகலாம், வா,” என்று கிளம்பினாள்.

பஸ்ஸில் போகும் போது நந்தினி கேட்டாள்: “படிப்பு முடிஞ்சதும் எப்படி இந்தக் காவிரியை விட்டுட்டு வீட்டில் இருப்ப...?”

துக்கம் பொங்கியது அமிர்தாவுக்கு. அவள் கல்லூரிக்குப் படிக்க வந்த போது கூட, வீட்டைப் பிரிய இந்த அளவு வருத்தப்படவில்லை. ஏனென்றால், அவள் வீடு இருந்த சூழ்நிலை அப்படி.

இப்படிச் சொல்லவும், குடிகார அப்பா, ஊர் சுத்தி அம்மா, பொறுப்பில்லாத அண்ணன், கையில் தாலியுடன் அவள் பின்னே சுற்றும் மைனர் மாப்பிள்ளை என்றெல்லாம் கற்பனை உங்களுக்கு வந்திருந்தால், அதற்கு நான் பொறுப்பில்லை.

அமிர்தாவின் அப்பா சண்முகம், அன்பே உருவானவர். மகளின் மேல் பாசம் அதிகம். ஊருக்கு அவள் கிளம்பி வரும் போது, வாஞ்சையுடன் அவளது தலை கோதி விடுவதிலேயே அவரது பிரிவுத் துயரை வெளிப்படுத்தி விடுவார்.

அவளது அம்மா கனகா, மகள் மேல் உயிரையே வைத்திருக்கிறார். மகளின் முகம் சற்று வாடினால், அவரது மனமே வாடி விடும். அமிர்தாவின் அண்ணன் சுப்ரமணி, பாசமலர் தங்கையைத் தரையிலே நடக்க விட மாட்டான். அவனது ஓட்டை டி.வி.எஸ். ஃபிஃப்டியில் எங்கு சென்றாலும் அழைத்துச் செல்வான்.

அமிர்தாவுக்கு அவர்கள் அனைவரும் உயிர். அவர்களுக்கும் அப்படியே. ஆனால், இவர்கள் காண்பிக்கும் அன்பையும் மீறி, அவளுக்கு வீட்டில் இருப்பது பல நேரங்களில் நெருஞ்சி முள்ளில் ஏறி நிற்கும் உணர்வைத் தரும்.

உழுதுண்டு வாழும் மேன்மக்கள் நிறைந்த திருவாரூர்.

‘இந்த முறை குறுவைச் சாகுபடி எப்படி இருக்கும்?’

‘இந்த வருஷம் தண்ணி திறந்து விட்டுடுவானா? இல்லை, வழக்கம் போலப் போராடித்தான் வாங்கணுமா?’

- என்ற நினைப்பிலேயே உழுன்று கொண்டிருக்கும் சம்சாரிகள்.

அப்படி ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்து, படித்து விட்டு முதலில் வெளியே வேலைக்குச் சென்றவர் கணபதி. ஆண்கள் மேல் நிலைப் பள்ளியில் ஆங்கிலம் கற்பிக்கிறார். அவரது தம்பி சண்முகம். விநாயகரும் முருகரும் மாம்பழத்துக்குச் சண்டை போட்டுக் கொண்டாற் போல், இவர்களும் அடித்துக் கொள்வார்கள் என்று காத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஏமாற்றம் தரும் விதமாக, இது வரை அவர்களுக்குள் சிறு பிணக்கு கூட வந்ததில்லை.

கணபதி பள்ளிக்குச் சென்று வர, விவசாயத்தைச் சண்முகம் கவனித்துக் கொண்டார். இருவர் குடும்பமும் ஒரே வீட்டில்தான் வசித்து வந்தனர்.

இரு குடும்பமும் தன்னால்தான் இப்படி இணை பிரியாமல் வாழ்வதாகச் சொல்லி வருகிறார் அவர்களின் தாய் வெள்ளையம்மாள்.

கணக்கு வழக்குகளைப் பார்ப்பது, மாடு கன்று களை மேற்பார்வை செய்வது, கடைகளுக்குச் சாமானை அனுப்பச் சொல்லி ஏவுவது என்று குடும்பத்தையே தனது

கை அசைவில் வைத்திருந்தார். வெள்ளையம்மாளின் கணவர், மனைவி இருக்கும் போது, பொதுவாகச் சாப்பிட மட்டும்தான் வாய் திறப்பார். அரிதாகச் சில சமயம் மனைவியிடம் தனது கருத்தைச் சொல்வதும் உண்டு.

வெள்ளையம்மாளைப் பார்ப்பவர்கள், இவருக்கு இந்தப் பெயர் பொருத்தமா? இல்லை, இந்தப் பெயருக்கு இவர் பொருத்தமா என்று வியந்து பார்ப்பார்கள். திருமண வயதில், எட்டு ஜில்லாவும் அவரைக் கரம் பிடிக்கப் போட்டி போட்டிருக்கும் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. அதில் வெற்றி வாகை சூடியவர் கோவிந்தன்.

வெள்ளையம்மாள் - கோவிந்தனின் மூத்த மகன் கணபதியை மணந்து, அவர்களது மூத்த மருமகளாக வந்தாள் சரோஜா. இந்த சரோஜா சாதாரண ரோஜா அல்ல! சென்னையில் கடை, வீடு என்று அவர்கள் இனத்திலேயே பணத்தில் கொழிக்கும் தனவானின் மகள்.

அழகும், அறிவும், நாகரிகமும் நிறைந்து இருந்த சரோஜாவுக்கு, அத்துடன் செவ்வாய் தோஷமும் குறை யாமல் இருந்தது. அவளது ஜாதகத்துக்குப் பொருந்திய ஒரே ஜாதகம், நம் கணபதியுடையதுதான்.

அதனால் வேறு வழியில்லாமல் மதுராசுப் பட்டினத்தில் இருந்து இந்தச் சிறிய ஊருக்கு அவள் வர வேண்டியதாகி விட்டது.

எளிதில் கைக்குக் கிடைக்காத வைரம், தவறித் தனது வீட்டில் விழ, அதைக் காப்பாற்றி வைப்பது வெள்ளை யம்மாளின் வேலை ஆயிற்று. மூத்த மருமகள் எள்

என்பதற்குள் அங்கு எண்ணெய் இருக்கும். தங்கத் தாம்பாளத்தில் வைத்துத் தாங்காத குறை.

சரோஜா பாதி நாள் பிறந்த வீட்டிலேதான் இருப்பாள். அங்கே அவளைக் கண்ணை இமை காப்பது போல, அவளது பெற்றோரும் சகோதரனும் பார்த்துக் கொள்வார்கள். புகுந்த வீட்டில் அதை விடப் பரிவு. அதனால் சரோஜாவின் குடும்பத்திற்கும், தங்களது பெண் நல்ல இடத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டது குறித்து மன நிம்மதி.

கணபதிக்கோ மனைவி வீட்டினரிடமிருந்து தாராளமாக உதவி கிடைத்தது. சரோஜா - கணபதி தம்பதியினருக்கு இரு குழந்தைகள். முதலில் பிறந்தது சுந்தரவல்லி. பெயருக்கேற்ற சுந்தரி. அதன் பின் மூன்று வருடங்கள் கழித்துப் பிறந்தவன் சந்தான கிருஷ்ணன்.

வெள்ளையம்மாளின் இரண்டாவது மகன் சண்முகம். முதல் மருமகள் வேலை செய்ய மாட்டாள் என்பது புரிந்த வெள்ளையம்மாள், வீட்டு வேலை செய்யத் தேடியவள்தான் இரண்டாவது மருமகள் கனகா. இரண்டாவது மகனுக்கு வசதியான இடத்தில் பெண் பார்த்தால், மருமகள்கள் தங்களுக்குள் சண்டை போட்டுக் கொண்டு பிரிந்து விடுவார்கள். அதனால், வீட்டு வேலை செய்ய, ஒரு வசதிக் குறைவான மருமகள் பார்க்க வேண்டும் என்று தேடித் தேடிப் பிடித்தார்.

அவரின் கணக்கு இன்றுவரை பொய்க்கவில்லை. வீட்டினர் காட்டும் சிடுசிடுப்பைப் பொறுத்துக் கொண்டு, மாடாய் வேலை செய்து, இந்தக் குடும்பத்தைத் தாங்கும்

அச்சாணியாய் இருப்பவள் கனகா. சண்முகத்துக்கும் கனகாவுக்கும் முதலில் பிறந்தது சுப்பிரமணி. நான்கு வருடங்கள் கழித்துப் பிறந்தது அமிர்தவல்லி. இதுதான் அவர்கள் குடும்ப வரலாறு.

பார்க்க நல்ல குடும்பமாகத்தான் தெரிகிறது. பின் ஏன் அமிர்தவல்லிக்குக் கவலை? அவர்கள் வீட்டில் நடந்த சிறு சம்பவத்தைப் பார்க்கலாம்.

அந்தப் பழங்கால வீட்டில் விருந்தினர் வந்திருக்க, அனைவருக்கும் சமைத்துத் தகுந்த பாத்திரத்தில் எடுத்து வைத்தார் இளைய மருமகள் கனகா. மாமியார் வெள்ளையம்மாள், பாத்திரத்தை எடுத்து மூத்த மருமகள் சரோஜா கையில் கொடுக்க, சரோஜா பரிமாற ஆரம்பித்தார்.

“சுந்தரி... எல்லோருக்கும் கேசரி வைம்மா. அம்மு... நீ சமையல் ரும்ல இருக்கிற மாம்பழத்தைக் கழுவி நறுக்கிட்டு வா.” அனைவருக்கும் வேலையைப் பிரித்துக் கொடுத்தார்.

மயில் கழுத்து நிறத்தில் பாவாடை, புதிதாக அணிந்திருந்த தாவணியுடன், வந்திருந்தவர்களுக்குக் கேசரி எடுத்துப் பரிமாற ஆரம்பித்தாள் கணபதியின் புதல்வி சுந்தரி.

முதல் நாள் போட்ட மருதாணி, மேலும் சிவந்து, அப்பத்தாவின் காசு மாலையும், அட்டிகையும், கல்வளையலும் அவளது நிறத்தைத் தூக்கிக் காட்டியது. அன்று புதிதாய் ரெட்டை ஜடை போட்டிருந்தாள்.

வெள்ளையம்மாளின் ஜாடையில், அவரைச் சின்ன வயதில் வார்த்தாற் போல் இருந்தாள் சுந்தரவல்லி. அதனால் இயல்பாகவே அவருக்குச் சுந்தரியின் மேல் பிரியம் அதிகம்.

வந்திருந்தவர்கள், "சுந்தரி உங்களை மாதிரியே இருக்கும்மா!" என்று சொல்ல, பெருமையில் பூரித்தார் வெள்ளையம்மாள்.

"நீங்கதான் சொல்லாதது பாக்கி. எல்லோரும் அப்படித் தான் சொல்லிட்டாங்க. இவ பிறந்ததும் மெட்ராஸ்ல நர்சம்மா ரோஜா நிறத் துண்டுல தூக்கிட்டு வந்து காமிச்சாங்க. அந்தத் துண்டு நிறத்திலேயே இருந்தான்னா பாருங்களேன். அந்தம்மா மலையாளக்காரங்க. உங்க பேத்தி சுந்தரமா இருக்குன்னு சொல்லிட்டாங்க. அப்புறம் அந்தப் பேரே இருக்கட்டும்னு சுந்தரவல்லின்னு வெச்சுட்டோம்," என்று நீண்ட விளக்கம் தந்தார்.

அத்துடன் நிறுத்தியிருந்தால் போதாதா? ஒருவருக்குப் பெருமை தேடித் தருவதில் இரு வகை உண்டு. ஒன்று, அவர்களை உயர்த்திப் பேசுதல்.

மற்றொன்று, அவர்களை மற்றவர்களுடன் ஒப்பிட்டு, மற்றவரை மட்டமாகப் பேசுதல்.

முதல் வகையைச் செவ்வனே செய்த வெள்ளையம்மாள், இரண்டாவது வகையைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

"இவளைப் பார்த்த நினைவுல, சண்முகத்துக்கு மக பிறந்தப்ப ஆசையாப் பார்க்கப் போனேன். கனகா வீட்டில வெள்ளை வேஷ்டியில படுக்க வெச்சிருந்த பிள்ளையைக்

காட்டி, இதுதான் உன் பேத்தின்னு சொன்னாங்க. அது என்னடான்னா, கருப்பா துளியுண்டா கரப்பான் பூச்சி மாதிரிப் படுத்திருக்கு.

"மனசே உடைஞ்சு போச்சு. என்னமோ பேர் வெச்சுக்கோங்கன்னு சொல்லிட்டு வந்துட்டேன். அப்புறம் சுந்தரவல்லி மாதிரி அழகுதான் இல்லை, பேராவது இருக்கட்டும்னு அமிர்தவல்லின்னு பேர் வெச்சாங்க இவ தாத்தா," என்று சொல்லி, ஒரு பெரிய ஹாஸ்யத்தைச் சொன்னாற்போல் இடி இடி என்று சிரிப்பார்.

உடன் சேர்ந்து கொள்வார்கள் சுந்தரவல்லியும், சரோஜாவும். சொந்தக்காரர்களும் சிரித்து வைப்பார்கள்.

சமையல் அறையில் மாம்பழம் அரிந்து கொண்டிருக்கும் அமிர்தவல்லிக்குக் கண் கலங்க ஆரம்பித்து விடும். அவள் விரும்பா விட்டாலும், இந்த மாதிரிப் பேச்சுக் காதில் விழுகிறதே! என்ன செய்வாள்? கண்களைக் கண்ணீர் மறைக்க, தவறிப் போய்க் கை விரலை அறுத்துக் கொள்வாள்.

"அம்மா..." என்று அலறுபவளின் கையில் ஈரத் துணியைச் சுற்றி விட்டுப் பரிமாறப் போவார் கனகா.

"உன் பொண்ணு எங்கே?" என்ற மாமியாரின் கேள்விக்கு, "மாம்பழம் அரியறப்ப கையைக் கீழிச்சுட்டா. அதனால போய்ப் படுக்கச் சொல்லி இருக்கேன்." மெதுவாகச் சொல்லுவார் கனகா.

"ஒரு சின்ன வேலையைச் செய்யத் துப்பில்லை. இது எப்படித்தான் குப்பை கொட்டப் போகுதோ! சுந்தரியைப்

பாரு... நல்லாப் படிக்கிறா, டான்ஸ் ஆடுறா, டான்ஸ் டான்னு இங்கிலிஷ்ல பேசுறா, பக்குவமா வேலை செய்யுறா. என்னோட எல்லாக் குணமும் இருக்கு. நீயும்தான் பெத்து வெச்சிருக்கியே ஒரு தத்தியை..." என்று அமைதியாய்க் கடிந்து கொள்வதைப் போல், சரோஜாவுக்கும் சுந்தரிக்கும் மன மகிழ்ச்சி தருவார்.

என்றைக்காவது ஊரை எட்டிப் பார்க்கும் அழகுப் பேத்தி. பாதி நாள் சென்னையிலேயே வாசம் செய்யும் மூத்த மருமகள். அவர்களின் அன்பைப் பெறுவதே வெள்ளையம்மாளின் மிக முக்கியப் பணி.

எளியோரை எல்லோரும் வார்த்தைகளால் வருத்துவர். அதுதானே உலக இயல்பு.

இரவு தங்களது அறைக்கு வரும் அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கேட்பாள் அமிர்தவல்லி, "அம்மா, என்னைப் பார்த்தாக் கரப்பான் பூச்சி மாதிரியா இருக்கு! சுந்தரிக்கா கிண்டல் பண்ணுறா."

பத்து வயதுச் சிறுமியாய், கரும்பச்சைப் பாவாடை, சட்டை அணிந்து கொண்டு, காதில் ஜிமிக்கி அசைந்தாட, குண்டுக் கன்னங்களில் வழிந்த கண்ணீர் காய்ந்திருக்கக் கேட்கும் மகளைச் செய்வதறியாது பார்ப்பாள் கனகா.

சுந்தரியைப் போல் இவள் பால் வண்ணமில்லை. ஆனால் கோதுமை நிறம். தமிழ்ப் பெண்களுக்கே உரித்தான வட்ட முகம். கேள்வி கேட்கும் பெரிய கண்கள். அடர்த்தியான முடியில் போட்ட ரெட்டை ஜடை இடுப்பு

வரை தொங்கியது. ஆரஞ்சுச் சுளையைப் போன்ற இதழ்கள்.

அவள் பெண், அவ்வளவு மோசமில்லை. ஆனால் அவளது தலையெழுத்து, ஒவ்வொரு முறையும் சுந்தரியுடன் ஒப்பிட்டு, மட்டம் தட்டப் படுகிறாள். தாயும் தந்தையும் அதனை ஒதுக்கி விடுவது போல், இந்தச் சின்னஞ் சிறுமியால் கிண்டலை ஒதுக்கி விட முடியவில்லை.

சுந்தரியக்காவாவது தன்னை விட ஆறு வயது சிறிய அமிர்தாவைத் தனது போட்டியாக நினைக்க மனமில்லாமல் இருக்க வேண்டும். அவளுக்குத் தெரியவில்லை என்றால், அவளது தாயார் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

எங்கே... குடும்பத்துப் பெரியவரான மாமியாரே இந்தக் கேலிக்குத் தலைமை தாங்கும் போது, மற்றவர்களைக் கடிந்து என்ன பயன்?

சுந்தரி, ஆர்ப்பாட்டமான அடிக்கும் அழகு. இனிப்புக் கடைகளில் அடுக்கியிருக்கும் பாம்பே ஸ்வீட்ஸ், பல வண்ணங்களில் பார்த்தவுடனே மனதைப் பறிக்குமே... அதைப் போல், பார்த்த வுடனே மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அழகு.

அமிர்தவல்லியோ, நின்று நிதானமாக எரியும் அகல் விளக்கைப் போன்றவள். கண்ணை உறுத்தாதவள். சிலரைப் பார்த்த வுடன் பிடிக்கும், சுந்தரவல்லியைப் போல். சிலரைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பிடிக்கும், அமிர்தவல்லியைப் போல்.

கும்பகோணம் ஜோசியரிடம் சுந்தர வல்லி ஜாதகத்தைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள் வெள்ளையம்மாவும் கணபதியும். குடந்தை ஜோசியர்கள் அக்காலத்தில் மட்டுமல்ல, இப்போதும் பிரபலமானவர்கள்.

சுந்தரவல்லி, கணக்கில் முதுகலை முடித்து விட்டுத் தோழிகளுடன் அங்கும் இங்கும் சுற்றிப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது மாமன் மகன், சொந்தத்தில் திருமணம் வேண்டாம் என்று சொல்லி மறுத்து விட்டதால், சில வருடங்களாக அவளுக்கு வெளியே மாப்பிள்ளை தேடி வருகிறார்கள்.

சுந்தரிக்கும் அவளது மாமன் மகனின் மேல் விருப்பம் இல்லை. இருந்திருந்தால், சத்யாகிரகம் செய்தாவது அவனைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருப்பாள்.

மூத்தவளுக்கு வந்த மற்ற வரன்களில், அவர்களுக்குப் பிடித்தால் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மாப்பிள்ளை வீட்டார் சரி என்றால், அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

மொத்தத்தில் இன்னும் வரன் ஒன்றும் குதிரவில்லை. அது ஏனென்றே புரியவில்லை. அழகு, படிப்பு, பணம் அனைத்தையும் பெற்ற அவளுக்கு என்ன குறை?

சரி, ஜாதகத்தில் ஏதாவது தோஷம் இருக்கிறதா எனப் பார்க்கச் சென்றனர்.

ஜாதகம் பார்த்து வந்த தாய், மகன் இருவரின் முகமும் அத்தனை தெளிவாக இல்லை.

“ஜாதகப்படி இந்தப் பொண்ணு ரொம்ப அழகா இருப்பா. படிப்பு இருக்கும். பணம் இருக்கும். ஆனால், அதற்குக் குறைவில்லாத ஆணவம் இருக்கும். பிடிவாதம் இருக்கும். ஸ்திர புத்தி இருக்காது.” - கணக்குப் போட்டு விட்டுப் பலன் சொல்ல ஆரம்பித்தார் ஜோசியர்.

பேத்தியைக் குறை சொல்வது, தன்னையே குறை சொல்வதைப் போல் இருந்தது வெள்ளையம்மாளுக்கு.

“அப்படிச் சொல்ல முடியாதுங்க. நாலு எழுத்துப் படிச்ச பொண்ணு அது. அலசி ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரும். படிக்காத தற்குறி நமக்கு என்ன தெரியும்?”

கோபத்துடன் முறைத்த ஜோசியர், ‘நீதான் அவளது கெட்ட குணங்களுக்கு மூல காரணம்!’ என்பது போலப் பார்த்தார். வாயை மூடிக் கொண்டார் வெள்ளையம்மாள்.

“இதோ பாருங்கம்மா. எனக்கு உங்க குடும்பத்தைப் பத்தி ஒரு விஷயம் கூடத் தெரியாது. இந்த ஜாதகம் என்ன பேசுதுன்னு மட்டும் சொல்லிடுறேன். இந்தப் பொண்ணுக்குத் தோஷம் இருக்குங்க. திருமண வாழ்க்கைல கொஞ்சம் கஷ்டப்படணும்னு இருக்கு.”

“என்னங்க இப்படிச் சொல்றீங்க?”

“நான் சொல்லலைங்க... ஜாதகம் சொல்லுது.”

“வேற பரிகாரமே இல்லையா?”

“பரிகாரம் செய்யலாம். செஞ்சாலும், கஷ்டத்தைக் கொஞ்சம் குறைக்கலாம், அவ்வளவுதான். முழுவதுமாகத் தடுக்க முடியாது.”

“நீங்க சொல்லுறது புரியலையே!”

“பரிகாரம், மழைக்குக் குடை பிடிக்கிற மாதிரிதான். மழையையே தடுத்து நிறுத்தற சக்தி அதுக்கு இல்லை. ஆனால், நனைஞ்சுடாம ஓரளவு நம்மைக் காப்பாற்றும். மழை ஜாஸ்தியாகி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடினால், அதைப் பரிகாரம் என்ற குடையை வெச்சு ஒண்ணும் பண்ண முடியாது.”

“இப்ப என்ன சொல்ல வர்றீங்க, சாமி?”

“பரிகாரம் செய்யலாம். தற்காப்புக்காகச் சில முயற்சிகள் செய்யலாம். இப்ப பணக் கஷ்டம் வரும்னு இருந்தா, சில பேர் ஏதாவது சொத்து வாங்கிப் போட்டுட்டுப் படுற கஷ்டத்தைச் சுப கஷ்டமாக மாத்திக்குவாங்க. அது மாதிரி நீங்க வேணும்னா, ஏதாவது குறையுள்ள ஆளுக்குத் தாங்க. உதாரணமாப் பாத்தீங்கன்னா, ரெண்டாந் தாரமாத் தரலாம்.”

“ரெண்டாந் தாரமாவா? வாயை மூடுங்க. ரெண்டாந் தாரமாப் போற அளவுக்கு என் பொண்ணுக்கு என்ன குறை இருக்கு?”

“சரி. அப்ப மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் கஷ்டப் படுற வனாப் பாருங்க. கஷ்டம்னா, பணக் கஷ்டம், பெரிய குடும்பத்தால கஷ்டம்... இப்படி கல்யாணத்துக்குப்

பின்னால் வர்ற கஷ்டம்... அந்தக் கஷ்டத்துல ஒண்ணா இருந்துட்டுப் போகுது.”

அதுவும் நல்ல யோசனையாகப் பட்டது கணபதிக்கு. வீட்டில் தனது மனைவியிடமும் மேலோட்டமாய்த் தனது தம்பி சண்முகத்திடமும் ஆலோசனை நடத்தினார்.

சரோஜாவுக்கு இதில் நம்பிக்கையே இல்லை. ஜாதகம் என்று சொல்லித் தன்னை இந்த ஊருக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்த பெற்றோர் மேல் அவருக்கே வருத்தம். அந்த நிகழ்வைத் தனது பெண்ணிடமும் திணிக்க வேண்டுமா என்றிருந்தது.

பேசாமல் அவளது அண்ணன் மகனுக்கே இந்தச் சுந்தரவல்லியைத் திருமணம் செய்து தந்து விடலாம் என்று நினைத்தால். சுந்தரியும் அவனும் ஆளுக்கு ஒரு புறம் முகம் திருப்பி நிற்கிறார்கள்.

அவள் என்ன சொன்னாலும் தாங்கிக் கொண்டு அமைதியாக இருக்கும் அண்ணன் அண்ணி கூட, இந்தக் கல்யாண விஷயத்தில், தங்கள் மகனை வற்புறுத்த மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

புகுந்த வீட்டிலோ கணவரும் மாமியாரும் கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டு, இந்தக் கம்ப்யூட்டர் காலத்தில் ஜாதகத்தை நம்பித் தனது மகள் வாழ்க்கையைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அவருக்கு.

“ராணியாட்டம் மகளை வளர்த்துட்டு, ஏதாவது பிச்சைக்காரக் குடும்பத்தைச் சம்பந்தம் பேசிட்டு வந்தீங்க...

பாருங்க..." என்று கணவருக்குத் தன்னாலான எச்சரிக்கையைத் தந்து விட்டார்.

தம்பி சண்முகம் வழக்கம் போல, "நீங்க சொன்னா சரியாத்தாண்ணே இருக்கும்," என்று கணபதியிடம் சொல்லி விட்டார்.

அவரைத் தாண்டி அவர் மனைவி கனகாவிடம் கூட இந்த விஷயத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள மாட்டார் என்று கணபதிக்குத் தெரியும். அதே போலத் தான் அவர்கள் இருவரின் மகன்களும். இருவருக்கும் ஏறக்குறைய ஒரே வயது. அதனால் சேர்ந்தே சுற்றுவார்கள்.

ஆனால் அமிர்தவல்லிக்கும் சுந்தரவல்லிக்கும் பெரிதாக ஒட்டுதல் ஒன்றும் கிடையாது. அதற்கு மிக முக்கியக் காரணம் சுந்தரிதான் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும்.

குடும்பத்தோடு தீபாவளிக்குத் துணி எடுக்கச் செல்வார்கள்.

"நான் நல்ல நிறம். அதனால் எனக்கு அடர்ந்த ஊதா சுடிதார். அம்மு கருப்புங்கிறதால அவளுக்கு மஞ்சள் வாங்குங்க," என்று அமிர்தாவுக்கும் சேர்த்தே தேர்வு செய்வாள் சுந்தரி.

வீட்டுக்கு வந்ததும், அமிர்தாவுக்குப் பாந்தமாய் அமைந்து விட்ட மஸ்டர்ட் நிறச் சுடியின் மேல் ஆசை வரும் சுந்தரிக்கு. "எனக்கு அந்தச் சுடியைத் தா... நீ இதை வெச்சுக்கோ," என்று சொல்லி, வெந்தய நிற

உடையை அமிர்தாவிடம் இருந்து பிடுங்கிக் கொண்டு, அவளது உடையைத் தங்கைக்குக் கொடுப்பாள்.

இருவரும் ஒப்பந்தத்துக்கு வந்து, ஒரு வழியாகத் தைத்துப் போட்டுக் கொள்வார்கள். தீபாவளி அன்று, தன் தங்கை அணிந்து இருக்கும் ஊதாச் சுடி மேல் ஆசை திரும்பி வரும் அவளுக்கு.

"இது எனக்குன்னு எடுத்த சுடிதார்தானே! என் கிட்டே திருப்பித் தாடி," என்று சண்டைக்கு வருவாள்.

அமிர்தா மறுத்தால், "அம்மா, பாட்டி... இவ என்னோட சுடிதாரைத் தர மாட்டேங்கிறா. எனக்கு என் சுடி இப்பவே வேணும்," என்று கண்ணைக் கசக்குவாள். வேறு எந்த டிரஸ் கொடுத்தாலும், 'வேண்டாம், ஊதா சுடிதான் வேண்டும்,' என்று சாதிப்பாள்.

வெள்ளையம்மாள், "அம்மு... அந்த டிரஸ்ஸைக் கழட்டித் தா. நாளைக்கு உனக்கு வேற டிரஸ் வாங்கித் தரேன்!" என்று சொல்லி வாங்கித் தருவார். அப்போதைக்கு அதைச் சொல்வதோடு சரி. பின்னர் அவருக்கும் அம்முவுக்குப் புது உடை வாங்கித் தர வேண்டும் என்று தோன்றாது.

கடைசியில் இரண்டு உடைகளும் சுந்தரியின் உடைமையாகி இருக்கும். இருப்பதில் சற்றுப் புதிதாக இருக்கும் உடையை அணிந்து கொண்டு பட்டாசு வெடிப்பாள் அம்மு. சின்னஞ்சிறு பெண்ணை விட்டுத் தரச் சொல்லும் ஒரே குடும்பம் அவளுடையதாகத்தான் இருக்கும்.

விசேஷம் தவறாமல் நடக்கும் இந்தக் கூத்தைத் தெரிந்து, கனகா வேறு உடை ஒன்று வாங்கி வைத்திருப்பார். அவளது தாய் கனகா தரும் உடையை அமிர்தா அணிந்து கொள்வாள். அமிர்தா அணியும் அந்த உடை சுந்தரியைக் கவராதவரை, அமிர்தாவுக்குப் பிரச்னை இல்லை. அதனால் சுந்தரவல்லியின் கவனத்தை ஈர்க்காதவாறு அமிர்தாவுக்குப் பார்த்துப் பார்த்து அழுக்கு வண்ணம் அல்லது வெளிறிய உடைகளை வாங்குவதே கனகாவின் வழக்கம்.

சற்றுப் பெரியவர்களானதும், அவளுக்கு உடை வாங்கித் தரும் பட்டியலில் அவளது அண்ணன் சுப்பிரமணியும், பெரிய தகப்பனார் மகன் சந்தான கிருஷ்ணனும் சேர்ந்து கொண்டார்கள். இருவருக்கும் அழிச்சாட்டியம் செய்யும் சுந்தரவல்லியை விட, அனுசரித்துப் போகும் அமிர்தவல்லியை மிகவும் பிடிக்கும்.

எல்லாம் இருந்தும் ஒன்றுமே இல்லாததைப் போன்ற உணர்வு அமிர்தாவுக்கு. மூச்சு முட்டுவதைப் போன்ற தவிப்பு. பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும் தேடிப் பிடித்து ஃபேஷன் டெக்னாலஜி சேர்ந்தாள். இயல்பாகவே தையல், படம் வரைவது போன்றவற்றில் ஆர்வம் இருந்தது அமிர்தாவுக்கு.

இருந்தாலும் சென்னையில் படித்து முடித்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் தனது அக்கா சுந்தரிக்குப் பயந்தே திருச்சியில் வந்து விடுதியில் சேர்ந்தாள். படிப்பு முடிந்து அவள் வீட்டுக்குச் செல்வதற்குள், தான் இந்தச் சுந்தரி

முகத்தில் விழிக்காமல் இருக்க ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி, நாள் தவறாமல் ஸ்ரீரங்கனை வேண்டிக் கொள்வாள்.

மன்னார்குடிக்கு, ஒரு திருமணத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக வந்திருந்தார் கணபதி. மாப்பிள்ளை வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அவர். வழக்கமாக இது போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் வெள்ளையம்மாளும் கோவிந்தனும் தான் கலந்து கொள்வார்கள்.

கணபதி, மாமியார் வீட்டினரின் விசேஷங்களைத் தவிர, இது போன்ற நல்லது கெட்டதுகளில் கலந்து கொள்வதைப் பெரும்பாலும் தவிர்த்து விடுவார். தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையால் அன்று கலந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

கல்யாண மாப்பிள்ளையின் அப்பாவிடம் சம்பிரதாயமாகக் குசலம் விசாரித்தார். பின் அங்கு வந்திருந்த அவரது பால்ய கால நண்பரிடம் பேச ஆரம்பித்தார்.

“என்ன கணபதி, எப்படி இருக்க? எப்ப எங்களுக்கு உன் மக கல்யாணச் சாப்பாடு போடப் போற?”

“நீ வேற... நானும் பார்த்துக்கிட்டே இருக்கேன். ஒண்ணும் தகைய மாட்டேங்குதுடா!” வருத்தத்துடன் சொன்னார்.

“என்னடா... கிளியாட்டம் பொண்ணை வெச்சிக்கிட்டே இப்படிச் சொல்றியே! சரி, என்ன மாதிரி மாப்பிள்ளை பார்க்கிறே?”

“வசதி எல்லாம் பெரிசா எதிர்பார்க்கலப்பா. நல்ல பையனா இருக்கணும். நல்ல குடும்பமா இருக்கணும். அவ்வளவுதான்.”

யோசனையுடன் கேட்டார்: “எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு நல்ல குடும்பம் இருக்கு. பையன் நல்லவன். பொறுப்பானவன். ஆனா இப்பக் கொஞ்சம் சிரம தசைல இருக்காங்க.”

“பரவாயில்லப்பா. நம்ம கிட்ட இல்லாத வசதியா? கொஞ்சம் கை கொடுத்தாப் போச்சு! பையன் குடும்ப விபரத்தைப் பற்றிச் சொல்லு.”

“மொதல்ல கல்யாணம் முடிஞ்சதும், ராஜ வீதியில இருக்கிற பையன் கடையைக் காண்பிக்கிறேன். உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா பாரு. மற்ற விபரத்தை அப்புறமாப் பேசலாம்.”

தாலி கட்டி முடிந்ததும் தாமதம் செய்யாமல் ராஜ வீதியில் மனோகரனின் கடைக்குச் சென்றனர். ஒரு மணி நேரம் கடையில் செலவழித்துத் தனது வீட்டினருக்குத் துணி எடுத்தார் கணபதி.

காரியத்தில் கருத்தாக ஒவ்வொரு விநாடியும் மனோகரனைக் கவனித்தார். மிகவும் திருப்தி அவருக்கு.

“ரொம்பத் திருப்திப்பா. பையனை எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. பொறுப்பா இருக்கிற மாதிரி இருக்கு. பொம்பளைங்க பக்கம் கண்ணு போகல. கெட்ட பழக்க வழக்கம் இருக்கிற பையனாத் தெரியலை. இப்ப விபரம்

சொல்லு!” காவேரி ஹோட்டல் டிகிரி காபியை ஆற்றியபடி வினவினார் கணபதி.

“நேரம்டா. இப்படியா சொந்தத்தை மறக்கிறது? அவன்... உன் தங்கச்சி பரிமளாவோட மகன். வசதிக் குறைவுன்னாதான் உன் வீட்டுல பழகவே மாட்டிங்களே! உன் தங்கை மகனை நானே உனக்கு அறிமுகப் படுத்த வேண்டி இருக்கு.”

“பரிமளா மகனா அவன்? பங்காளிங்க சொத்தைப் பிடுங்கிட்டாங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன்!” அதிர்ந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டார் கணபதி.

“அதனால... உன் தங்கச்சி ஓட்டாண்டி ஆகியிருப்பான்னு உங்க குடும்பத்துல அவ கூடப் போக்குவரத்து வெச்சிக்கலை...” குத்திக் காண்பித்தவர் தொடர்ந்தார்.

“பங்காளிங்க ரத்னசாமியை ஏமாத்தினது உண்மை தான். ஆனா மனோகரன் லேசப்பட்டவன் இல்லப்பா. பட்டணத்துல பார்த்துக்கிட்டிருந்த வேலையை விட்டுட்டு, அவன் சித்தப்பாக்கள் கூடப் போராடி, இந்தக் கடையை மீட்டான். இப்ப உதவிக்கு யாரும் இல்லாமலேயே அசுர வேகத்தில முன்னேறிக்கிட்டு இருக்கான். இன்னிக்குச் சொல்றேன், எழுதி வெச்சுக்கோ. இன்னும் பத்து வருஷத்துல இந்த மன்னார்குடியில இவன் கொடிதான் பறக்கப் போகுது!”

கணபதியின் தாத்தாவும், பரிமளாவின் தாத்தாவும் அண்ணன் தம்பிகள். தாத்தாக்கள் காலத்திற்குப் பின்

உறவு விட்டு விட்டது. நண்பர் சொல்வதும் உண்மை தான். அவரது அம்மா, தனக்குச் சமயில்லாதவர்களை உள்ளே விட மாட்டார். மனைவியும் அப்படியே. இதனால் உறவினர்கள் பல பேர் உறவு முறை, பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாமலே போய் விட்டது. குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறு குறுத்தது.

“இந்தப் பக்கம்தான் பரிமளா வீடு இருக்கு. கொஞ்சம் பழம் வாங்கிட்டுப் போய்ப் பார்த்துட்டு வந்துடலாம், வா!”

“அடப் பாவி! பரிமளா மகனைப் பார்த்ததும், அவளை ஐஸ் போடப் பார்க்கிறியே!”

“அட... இந்தச் சம்பந்தம் அமையணும்னு இல்லப்பா. இவ்வளவு பக்கத்தில் இருந்தும், என் தங்கை கஷ்டப்பட்டப்ப கூட நாங்க வந்து பார்க்கல. இப்ப இவ்வளவு தூரம் வந்துட்டோம். ஒரு எட்டுப் போய்ப் பார்த்துட்டு வந்திடலாம்னு பார்க்கிறேன்.”

அதன்பின் காரியங்கள் மளமளவென நடந்தேறின. இரு முறை பரிமளாவைப் பார்த்துச் சென்ற கணபதி.

மூன்றாம் முறை தனது நம்பிக்கைக்கு உரிய உறவினரைக் கூட்டிச் சென்று, கல்யாணம் பேசினார். தனது மகன் மனதுப்படியே வரன் அமைந்தது கண்டு, பரிமளாவுக்குச் சந்தோஷம்.

இரண்டு நாளில் தான் சுந்தாரியைப் பார்க்க வருவதாக அண்ணனுக்கு வாக்களித்தார் பரிமளா.

அந்தப் பெரிய வீட்டில் பெண் பார்க்க இறங்கினர் மனோகரன் குடும்பத்தார். வரவேற்புப் பலமாக இருந்தது. வெள்ளையம்மாளுக்கு ஒரே ஆதங்கம். ப்ளூ ஜாகர் டாலடிக்க நின்று கொண்டிருந்தவர், ‘இனிமே சபையில இவளெல்லாம் நமக்குச் சமதையா உட்காருவாளே! என் பேத்தி ஜாதகம் மட்டும் சரியா இருந்திருந்தா, இந்தக் குடும்பத்தைத் திண்ணையைத் தாண்டி விட்டிருப்பேனா?’ என்று பொருமினார்.

எரிமலையையே மனதில் அடக்கிக் கொண்டு, “வாம்மா...” என்று பரிமளாவின் குடும்பத்தினரை வரவேற்ற வெள்ளையம்மாள் கண்கள், சுந்தரிக்குப் பார்த்த மாப்பிள்ளையைத் தேடித் தேடிப் பூத்துப் போயின. ஆனாலும் வந்திருந்தவர்களிடம் கேட்க அவருக்கு மனம் வரவில்லை. ‘சுந்தரிக்கு மாப்பிள்ளை கிடைக்காமல் அலைகிறோம் என்று இவர்களெல்லாம் நினைத்து விட்டால்...’ அதனால் கெத்தாகவே அவர்களைப் பார்வை யிட்டார்.

“என்ன பரிமளா, எப்படி இருக்க? ஆமா... உன் பையனைச் சின்ன வயசுல பார்த்தது. உன் பொண்ணு மாதிரியே இருப்பானில்ல...”

“பெரியம்மாவுக்கு நல்ல ஞாபக சக்தி. மனோகரும் மகேஸ்வரியும் என் ஜாடை. கடைசிப் பையன் அவர் ஜாடை. மகேசு... அண்ணன் போட்டோவை அம்மாச்சி கிட்டத் தாம்மா!” என்றார்.

மனோகரனின் புகைப்படத்தைப் பார்த்துத் திருப்தியானவர், சுந்தரியைத் தவிர வேறு யாரிடமும் அதைக் காட்டும் விருப்பமில்லாமல், கையோடு பீரோவில் வைத்துப் பூட்டினார்.

ஆண்கள் பெரிதான கூடத்தில் அமர, சமையல் அறைக்கு அருகே இருந்த சற்றே சிறிய கூடத்தில் பெண்கள் அமர்ந்தனர்.

“கனகா... வந்திருக்கிறவங்களுக்கு டிபன், காபி தாம்மா!” என்று கட்டளையிட்டார்.

ஆண்களுக்கு சரோஜா பரிமாற, பெண்கள் பகுதிக்கு அலுங்காமல் டிபன் தட்டுக்களை ட்ரேயில் வைத்து, மாம்பழ வண்ணப் பட்டுப் புடவை காலை இடறி விடுமோ என்று முன்ஜாக்கிரதையாக அன்ன நடை நடந்து வந்தவளைப் பார்த்த வுடன் மனதே நிறைந்து விட்டது பரிமளாவுக்கு.

“பொண்ணு ஜாக்கிரதையா இருக்கா. கருத்தா குடும்பத்தைக் கவனிச்சுக்குவா. தட்டைத் தரும் போது, கையில் பட்டு விட்ட எண்ணெயைக் கவனமாகக் கைக் குட்டையில் துடைக்கிறாள்.

ஆக, முன் யோசனையோடு செயல்படுபவள். ஆளும் சோடை போகவில்லை.’ மனதில் எடை போட்டுக் கொண்டு, கண்ணிமைக்காமல் தன்னைக் கவனித்துக் கொண்டே இருந்தவரைப் பார்த்து,

“டிபன் எடுத்துக்கோங்கத்தே!” என்று கூவிய குரலும் குயிலாய் இருந்தது.

“நீ ஏம்மா சிரமப்படுற... யாரையாவது கூப்பிட்டுருந்தா ஓடி வந்திருப்போமே!” உருகினார் பரிமளா.

“அம்மா பஜ்ஜி போட்டுட்டு இருந்தாங்கத்த... அதனாலதான் நானே எடுத்திட்டு வந்தேன்.” உற்சாகமாகப் பதிலளித்தாள்.

அத்தை என்று உரிமையாக அவள் அழைத்தது, மிகவும் கவர்ந்தது அவரை. “இதுதாம்மா என் பொண்ணு மகேஸ்வரி. உன் அத்தாச்சி. நம்ம பக்கம் பொண்ணு பார்க்க மாப்பிள்ளை வரறதில்லை. அதனால்தான் உன் அத்தான் போட்டோவை அப்பாயி கிட்டத் தந்திருக்கோம். அப்புறமா வாங்கிப் பார்த்துக்கோ!” என்று பதிலுக்கு மருமகளிடம் உரிமை கொண்டாடினார். அவளை வேற்றாளாகவே நினைக்க மனம் வரவில்லை அவருக்கு.

சாதாரணமாக அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தவள், “இந்தக் காபி டம்ளரைக் கொண்டு போய் விளக்கப் போட்டுடு,” என்ற பாட்டியின் குரலைக் கேட்டவுடன், எழுந்து சென்று விட்டாள்.

“ச்சே! இந்தப் பெரியம்மா... இன்னும் கொஞ்ச நேரம் மருமகளை என் கூடப் பேச விட்டிருக்கலாம்!” பரிமளா, மகள் மகேஸ்வரியின் காதைக் கடித்தார்.

“எனக்கும் அதுதான்மா வருத்தம். எனக்கு அண்ணியை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. நல்ல உயரம். அண்ணனோட தோளுக்கு இருப்பாங்க. பானுப்ரியா மாதிரி இருக்காங்கம்மா. என்ன ஒரு அழகான கண்ணு. கிளி மாதிரி இருக்காங்கம்மா. தன்மையாப் பேசுறாங்க.

“நான் கூடப் பணக்காரப் பகட்டு இருக்குமோன்னு பயந்துக்கிட்டே வந்தேன். ஆனா அடக்கமா இருக்காங்க. இந்த மாதிரி ஒரு பொண்ணைக் கட்டிக்கத்தான் இவ்வளவு நாள் அண்ணன் விரதம் காத்திருக்கு. சீக்கிரம் முகூர்த்த நாள் பார்க்கச் சொல்லும்மா!” அண்ணி என்று முடிவே கட்டி விட்டவள், அவள் போன திசையையே பார்த்து விட்டுச் சொன்னாள்.

அவர்கள் கண்கள் போகும் திசையைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னார் வெள்ளையம்மாள்.

“கவலைப்படாதே, பரிமளா! என் பேத்தி இவளை மாதிரிக் கருப்பு கிடையாது. நல்ல நிறமா என்னையே உரிச்சு வச்சிருப்பா. உன் மகன் மட்டும் பார்த்தா இன்னைக்கே தாலி கட்டிக் கூட்டிட்டுப் போயிடுவான்னா பார்த்துக்கோயேன்...” என்று சொல்லி விட்டு, இடி இடி எனச் சிரிக்க... கலவரத்தோடு தாயும் மகளும் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“இது பொண்ணு இல்லையா?” என்று மகேஸ்வரி திகைப்போடு கேட்க...

“நல்ல கதை போ. இது என் இளைய மகன் பொண்ணு அமிர்தவல்லி. நீ பார்க்க வந்திருக்கிறது என் மூத்த மகன் பொண்ணு சுந்தரவல்லியை. அக்கா நிச்சயத்துக்கு ஒத்தாசை செய்ய காலேஜுக்கு லீவ் போட்டுட்டு வந்திருக்கு. இவளைப் பார்த்தே அசந்திட்டாயே... என் மூத்த பேத்தியைப் பார்த்தா மயங்கித்தான் போகப் போற...” - சத்தியம் செய்தார் வெள்ளையம்மாள்.

பாட்டிம்மா சொன்னதைப் போலவே நடந்தது.

சற்று நேரத்தில் வந்த சுந்தரவல்லியைப் பார்த்து இந்தப் பெண்ணை நம் குடும்பத்தில் எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோமோ என்றெண்ணி மயங்கித்தான் போனார்கள் இருவரும்.

முதல் காரணம் சுந்தரியின் உடை.

தான் டவுனில் படித்தவள். மேல்தட்டுக்காரி என்று அனைவர்க்கும் காட்ட நினைத்து காக்ரா சோலி போட்டிருந்தாள். அவள் முதுகில் இருந்த பெரிய ஜன்னல் அந்தப் பெண்களை முகம் சுழிக்க வைத்தது. அந்தக் காலத்தில் வெள்ளையம்மாள் தன்னைப் பெண் பார்க்க வந்தபோதே சல்வார் கமீஸில் வந்து மாப்பிள்ளை வீட்டினரை அசத்தியவர் சரோஜா. அதனால் தனது மகள் போட்டுள்ள உடையைப் பற்றி அவருக்குப் பெருமையாய்த்தான் இருந்தது.

ஒப்பனையே இல்லாமல் அழகாய் இருக்கும் சுந்தரியை, அழகு படுத்துகிறேன் என்று அலங்கோலப் படுத்தி வைத்திருந்தனர் அழகு நிலையத்தார்.

“ஏம்மா, இந்தப் பொண்ணு கோடாரிக் கொண்டை போட்டுட்டு வந்திருக்கு. தலை பின்ன நேரமில்லையா?” என்று தாயிடம் மெதுவாகத் தனது சந்தேகத்தைக் கேட்பாள் மகேஸ்வரி.

பரிமளாவுக்கும் அதே குறைதான். இன்னும் கொஞ்சம் ஆற அமரத் தலையைப் பின்னிட்டே வந்திருக்கலாம் என்று நினைத்து அதைக் கேட்டும் விட்டார்.

பதிலுக்குச் சுந்தரி, “ஓ! திஸ் இஸ் த லேட்டஸ்ட் ப்லிப்-இன் ஹேர் ஸ்டைல்...” என்று சொன்னதின் அர்த்தம் இருவருக்கும் சத்தியமாகப் புரியவில்லை.

சுந்தரி வாயைத் திறந்தால் கொட்டிய ஆங்கிலம் அவர்களை மிரட்டி நடுங்க வைத்தது. சுந்தரி பேசியதைக் கண்டு பேந்தப் பேந்த விழித்தனர் தாயும் மகளும். அவர்கள் மனதில் பயம் பட்டா போட்டுச் செளகரியமாக உட்கார்ந்து கொண்டது.

அவர்களின் மனமா முக்கியம்? மனோகரனின் ஆசைப்படி அவனுக்குத் தொழிலில் கை கொடுத்துத் தூக்கி விடும் குடும்பத்தில் பெண் பார்க்கும் வைபவம் முடிந்து கல்யாணம் ஒரு மாதத்தில் நிச்சயம் செய்யப் பட்டது. இதில் மனோகரனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி.

சொந்தக் கடையுடன் எம்.பி.ஏ. படித்த கண்ணனுக்கு நிறைவான மாப்பிள்ளை தங்கள் வீட்டுக்கு மருமகனாக வந்தது குறித்து வெள்ளையம்மாளுக்கு மனம் அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கும் மகிழ்ச்சி.

அழகாய், ஆக்ரோஷமாய், மகிழ்ச்சியாய், ஓ... வெனக் கத்தியபடியே வெகு வேகமாய்த் தடதடவென விழுந்து கொண்டிருந்த நயாகராவின் அழகை ரசித்தவாறு ஸ்டார்பக்ஸில் வாங்கிய காபே லாட்டேயைப் பருகிக் கொண்டிருந்தான் அகிலன்.

ஆறடி உயரம் இருந்தான். சதுரமான திருத்தமான முகம். அதற்குப் பொருத்தமான மீசை. மனம் நிறைந்து அவன் சிரிக்கும்போது கன்னத்தில் அழகாய் விழும் குழி.

எந்தவிதக் கெட்ட பழக்கமும் இல்லாத சிவந்த உதடு. அவன் கன்னக்குழி ஒரு புதைகுழியைப் போல ஆபத்தானது. அதில் சிக்கிய பெண்கள் மனமே நான்கைந்து தேறும்.

நயாகராவைப் போலவே அவனுக்கும் இன்று மகிழ்ச்சியான நாள். அவனது தாயிடம் தனது உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்திய நாள்.

அகிலன் சென்னையைச் சேர்ந்தவன். அவனது தந்தை கைலாசம் அங்கு ஒரு சிறந்த வணிகர். தாய் விசாலாட்சி அன்பே உருவான குடும்பத் தலைவி. அவன் வீட்டில் நாள் கணக்கில் டேரா போடும் அவனது அத்தையையும் அத்தை மகளையும் சமாளிக்கும் தெம்பு அவருக்கு மட்டுமே உண்டு என்பது அகிலனின் வாதம்.

அத்தை என்றதும் நினைவுக்கு வருகிறது. அவனது அத்தை மகள் சுந்தரவல்லிக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டது என்பதே அவனுக்கு ஒரு பெரிய நிம்மதி. அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு அவனது தந்தை மறைமுகமாகவும் தாத்தா, பாட்டி நேரடியாகவும் கேட்டு வந்தனர்.

ஆனால் அவனோ மறுத்து விட்டான். எப்போதும் அவன் வீட்டிலேயே இருக்கும் சுந்தரவல்லியைப் பார்த்து அவனுக்குக் காதல் உணர்வே வரவில்லை. உறவு என்று இருந்த பாசத்தையும் அவள் அழிச்சாட்டியம் செய்தே பாதி அழித்துக் கொண்டாள்.

“அகில் அத்தான், நீ சிவப்பா... இல்ல, நான் சிவப்பான்னு பார்க்கலாமா?” என்று அவனது அத்தை பெண் அடிக்கடி அவனது கையுடன் அவளது கையை வைத்துப் பார்ப்பாள்.

“போடி, அந்தப் பக்கம்...” என்று அவளைத் தள்ளி விடுவான்.

இன்று காலை அவனது தாய் சுந்தரவல்லியின் நிச்சயதார்த்தத்தைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு, அவன் திருமணம் பற்றிக் கேட்டபோது, தனது மனதில் இருப்ப வளைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டான்.

“அம்மா, எனக்குக் கிராமத்துப் பொண்ணா... தமிழ்க் கலாச்சாரத்தோட, திருநீறு குங்குமம் வச்சுட்டு... நீளமான முடியோட, பெரிய கண்களோட மனைவி வந்தா நல்லா இருக்கும்னு படுதும்மா.”

“அப்படியே பெயரும் என்னவா இருக்கும்னு படுது...” - கிண்டலாகக் கேட்டார் அவன் அன்னை.

“ச்சோ ஸ்வீட். அம்மான்னா அம்மாதான். அப்பாவைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டதை வச்சு... உனக்கு அறிவுன்னு ஒண்ணு இருக்குதான்னு சந்தேகப்பட்டேன். அது தப்புதான். மன்னிச்சுக்கோம்மா!”

“போடா அரட்டை... உங்க அப்பாவைக் கிண்டல் பண்ணுற அளவு குஷியா இருக்க போலிருக்கு. அப்படியே அந்தப் பொண்ணு பெயரும் விலாசமும் தந்துட்டா எங்க வேலை குறையும் இல்லையா!”

“சொல்றேன், எழுதிக்கோ. ஊர் திருவாரூர். சண்முகம் மாமா பொண்ணு அமிர்தவல்லி...” - சொல்லும்போதே அவனுக்கு வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. பெரும்பாலும் அம்மாவிடம் எதையும் தயக்கமில்லாமல் சொல்லி விடுவான்.

ஆனால் அம்முனின் மேல் இருக்கும் காதலைக் குறிப்பாகச் சொல்வதற்குள் ஜன்னி வந்தது போலாகி விட்டது.

“சொந்தம் வேண்டாம்னு சொன்னியே, கண்ணா!” - யோசனையோடு கேட்டார் அவன் தாய்.

“சுந்தரியோட சொந்தம் வேண்டாம்னு சொன்னேன். அவ சித்தப்பா பொண்ணு கூடப் பந்தம் வேண்டாம்னு சொல்லலையே?” - விவரமாகப் பேசினான் அவள் பெற்ற செல்வம்.

எதிர் முனையில் சிரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. “எப்ப ஆரம்பிச்சதுடா உனக்கு இந்தப் பைத்தியம்?” - சிரித்தார் விசாலாட்சி.

“அம்முவைச் சின்ன வயசிலிருந்தே எனக்குப் பிடிக்கும்மா. சமீபத்துல அவளைப் பார்த்தேன். அப்பத் தான் இந்த எண்ணம் வந்திருக்கும்னு நினைக்கிறேன்.”

“அமிர்தவல்லி நல்ல பொண்ணுடா. அவங்க அம்மா கனகாவைப் போலவே பொறுமைசாலி. எனக்கும் அவளை ரொம்பப் பிடிக்கும். நல்ல குடும்பம். நமக்கும் சொந்தக்காரங்க வேற. ஆனா கண்ணா... உங்க

அத்தைக்கும் சுந்தரிக்கும் அம்மு அழகில்லன்னு ஒரு இளக்காரம்..."

கோபமாய்க் குறுக்கிட்டான். "சுந்தரிக்கு அவளைத் தவிர உலகத்துல யாருமே அழகில்லன்னு எண்ணம். அம்முவோட அழகுக்கு என்னமா குறைச்சல். அம்மா! நான் உலக அழகிப் போட்டிக்கு அனுப்பப் பொண்ணு தேடல. வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்துக்க ஒரு மனைவியைத் தேடுறேன். இவ அதுக்குப் பொருத்தமா இருப்பானு மனசுக்குப் படுது."

சமாதானமாய்ச் சொன்னார். "அகில், ஆனா இது லேசான விஷயமில்ல. உன் அத்தைதான் அமிர்த வல்லியை உனக்குத் திருமணம் முடிக்கிறதுக்கு முதல்ல எதிர்ப்பா. சரி, சுந்தரி கல்யாணம் முடியட்டும். அம்மு இப்ப கடைசி வருஷம் படிக்கிறான்னு நினைக்கிறேன். உன் வேலைகளை முடிச்சிட்டு நீ ஊருக்கு வந்ததும் மேற் கொண்டு ஆக வேண்டியதைப் பார்க்கலாம்," என்று சொல்லி வைத்தார் விசாலாட்சி.

அகிலனின் பார்வை முழுவதும் பர்சில் இருந்த அம்முவின் படத்தின் மேல் இருந்தது. போன வருடம் சுந்தரி அவனுக்கு அனுப்பிய படம் அது. புதிதாய் வாங்கிய போர்ட் பியஸ்டாவில் சாய்ந்து சுந்தரவல்லி ஓய்யாரமாய்ப் போஸ் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க...

தூரத்தில் பாவாடை, தாவணி கட்டிய அமிர்த வல்லி வாழை மரத்தில், சாப்பிட இலையை அறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

போட்டோ ஷாப்பில் அம்முவை மட்டும் பெரிதாக்கி பிரிண்ட் எடுத்துத் தனது பர்சில் வைத்துக் கொண்டிருந்தான் அகில்.

'இவளா அழகில்ல? சுந்தரிக்கு என்ன தெரியும்? இவ கண்ணழகைப் பார்க்கவே காளையர் தவமிருப்பரே! அம்மு! எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் உன்னை அமிர்தவல்லி அகிலனாக மாற்றி விடுகிறேன்.' - விசிலடித்தபடியே நடந்தான்.

திருச்சியில் இருந்து சென்னை
செல்லும் அந்த விரைவுப் பேருந்தில் தடதட வென ஓடி வந்து ஏறினர் அந்தப் பெண்கள். பார்ப்பதற்குக் கல்லூரி மாணவிகள் போல இருந்தனர்.

அதே பேருந்தில் மனோகர் கொள்முதல் விஷயமாகச் சென்னைக்குப் பயணம் மேற்கொண்டிருந்தான். கடையில் இருந்து கிளம்பி இருந்ததால் ஊரில் வழக்கமாக அணியும் வெள்ளை வேட்டி, சட்டையுடன் வந்திருந்தான்.

உளுந்தூர்ப்பேட்டையில் வண்டி நின்றதும், அந்தப் பெண்கள் நடத்துனரிடம் ஏதோ விசாரித்துக் கொண்டிருந்தது மனோகரனின் கண்ணில் பட்டது.

அவரோ, "எனக்குச் சரியாத் தெரியாதும்மா. இறங்கினவுடனே யாரையாவது விசாரிச்சுக்கோங்க..." என்று பதிலளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“என்னங்க வேணும்?” என்று இடையே குறுக்கிட்டான் மனோகர்.

“சார், இவங்க தரமணியில எங்கேயோ போகணும். சென்னைக்குப் புதுசாம். அதனால என்கிட்ட வழி கேட்டுட்டு இருந்தாங்க. நீங்க தரமணியிலதானே இறங்குவீங்க. உங்களுக்கு இந்த இடம் தெரியுதான்னு பாருங்க...” என்றார், அவன் வழக்கமாகப் போகும் பேருந்தின் நடத்துனர்.

“எங்கேம்மா போகணும்?” - கல்லூரி மாணவிகளிடம் தன்மையாகக் கேட்டான்.

அமைதியாக அவன் கேட்ட பாங்கும், மரியாதையான தோற்றமும், வழிசல் எதுவும் இல்லாமல் இருந்த அவனது நடவடிக்கையும் நம்பிக்கை தர, போக வேண்டிய இடத்தைச் சொன்னாள் அந்தப் பெண்.

“இந்தப் பஸ் விடியக்காத்தால சென்னை போகும். நீங்க போறது கல்லூரி போல இருக்கே... அந்த நேரத்துல திறந்திருக்குமா? இல்ல, வேற எங்கேயாவது தங்கப் போறீங்களா?”

“இல்ல சார்... நாங்க ஐ.ஜி. காலேஜ்ல இருந்த டிரஸ் டிசைனிங் காம்பட்டிஷன்ல கலந்துக்கப் போறோம். தங்குறதுக்கு அங்க போய்த்தான் பார்க்கணும்...” என்று பதில் சொன்னார்கள்.

“நல்ல விஷயம். ஆனாலும் வயசுப் பெண்கள் மட்டும் தனியாக் கிளம்பி வரப்ப... தங்கச் சரியான ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டாமா?” - அக்கறையுடன் கேட்டான்.

“இல்லைங்க... இது ஒரு நாள் நிகழ்ச்சிதான். காலையில போயிட்டு சாயந்தரம் திருச்சி பஸ் ஏறிடுவோம்...” - சமாதானமாய்ச் சொன்னார்கள்.

“அப்ப சரிம்மா. என்ன படிக்கிறீங்க?”

“ஃபேஷன் டெக்னாலஜி இறுதி ஆண்டு...” - இன்னும் சில மாதங்களில் பட்டதாரியாகப் போகும் பெருமை அவர்களுக்கு.

மனோகரனின் மனதில் இந்தக் கல்லூரியில் இதே வகுப்புதானே... தனக்கு நிச்சயம் செய்த பெண்ணின் தங்கை படிக்கிறாள் என்று நினைவு வந்தது.

இவர்கள் கண்டிப்பாக அந்தப் பெண்ணின் வகுப்பாகத்தான் இருப்பார்கள். இனம் தெரியாத பாசம் வந்து மனதில் ஒட்டிக் கொண்டது.

“நானும் அந்தப் பக்கம்தான் போகணும். உங்களைச் சரியான இடத்துல ஒப்படைச்சுட்டுப் போறேன்...” என்று கனிவாகக் கூறினான்.

தோழிகள் காதில் மந்திரம் ஓதுவது போல் பேசிக் கொண்டனர்.

“நம்பிக்கை இருந்தா வாங்கம்மா,” என்றான் புன்சிரிப்போடு.

மங்கையரோ அவனுக்கு ஒரு சல்யூட் வைத்து விட்டு, “ச்சே! உங்களை நம்பாம என்ன? ரொம்ப நன்றி சார்,” என்று கூறினர்.

அவர்கள் செய்ததில், ஏதோ கிண்டல் மறைந்திருப்பதைப் போல் தோன்றியது. ஆனாலும் இப்போது கேட்பது உசிதமில்லை என்று கேள்வியை மனதுக்குள்ளே பூட்டிக் கொண்டான்.

அத்துடன் விஷயம் முடிந்தது என்பது போலக் கும்பலின் தலை, "வாங்கடி... வாட்டர் பாட்டிலும் சாப்பிட ஏதாவதும் வாங்கிட்டு வரலாம். எங்க அந்த திருவாரூர்க் காரி? தேர் போல மெதுவாத்தான் வருவாளா?" என்று தோழிகளிடம் கேட்க,

"அமிர்தவல்லிதானே! அவ அடிச்சப் போட்டாப்புல தூங்குறா ரம்யா. இந்தப் போட்டிக்கு ராப்பகலாத் தயார் செய்துட்டு இருந்ததுல அவளுக்கு ஓய்வே இல்லை."

"பசிக்குதுடி. கிளம்புற அவசரத்துல சாப்பாடு வேற சாப்பிடலை," என்றாள் ரம்யா எனப்பட்டவள்.

"நான் அவளுக்குத் துணையா இருக்கிறேன். நீங்க வேணும்னா சாப்பிட்டுட்டு எனக்கும் அவளுக்கும் பார்சல் வாங்கிட்டு வாங்க," என்று சொன்ன அந்தப் பெண்ணின் முகத்திலும் பசிக் களை.

அனைத்து உரையாடலும் மனோகரனின் முன்னே நடக்க, அமிர்தவல்லி என்ற பெயரைக் கேட்டதும் பொறி தட்டியது மனோவுக்கு.

"திருவாரூர் அமிர்தவல்லியா? அவங்க அப்பா பெயர் ஷண்முகமா? குமரன் கோயில் தெருவில் வீடா?" அடுக்கடுக்காய்க் கேள்விகள் புறப்பட்டன மனோவிடமிருந்து.

அவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தனர் அந்தப் பெண்கள் அனைவரும். அதில் ஒருத்தி தலையசைத்தாள். "ஆமாம்... உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

சிரித்தவன், "எங்க சொந்தக்காரப் பெண்தான். நீங்க போயிட்டு வாங்க. நான் பஸ்ஸில் இருந்து உங்க ஃபிரெண்டை யாரும் தூக்கிட்டுப் போகாமப் பார்த்துக் கிறேன்."

சந்தேகம் இன்னும் அகலாமல் பார்த்தார்கள். "இங்க பாருங்கம்மா... உங்க எல்லாரை விடவும் அமிர்த வல்லியைப் பத்திரமாப் பார்த்துக்கிற கடமையும் உரிமையும் எனக்குத்தான் அதிகமா இருக்கு. நீங்க பஸ் கிளம்பற துக்குள்ளே போயிட்டு வாங்க."

அவனது உறுதியான பேச்சைக் கேட்டதும், ரம்யா தைரியமாய்க் கேட்டாள். "நீங்க அவளுக்கு என்ன வேணும்? அண்ணனா?"

'இல்லை,' என வேகமாகத் தலையாட்டியவன் சொன்னான், "நான் அமிர்தாவோட அத்தை மகன்."

நம்பிக்கையுடன் அந்தப் பெண்கள் கிளம்பி விட, அமிர்தவல்லி எந்த இருக்கை என்று அவர்களிடம் இருந்து விசாரித்துக் கொண்டான். அவன் அமிர்த வல்லியைப் புகைப்படத்தில் கூடப் பார்த்ததில்லை.

ஆனால், அவளைப் பற்றிய விபரம், அவன் தங்கை மகேஸ்வரியின் மூலமாகத் தெரியும். அவனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட சுந்தரியின் புகைப்படத்தைத்தான் பார்த்திருக்கிறான். அதுவும் அவர்கள் நிச்சயதார்த்தத்தில்

அவளது அலங்காரம் அவனுக்கும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே பட்டது. அவளது தங்கை அமிர்தா மட்டும் அலங்கார விஷயத்தில் வேறு எப்படி இருப்பாள் என்று எண்ணினான்.

கையில் இருந்த டீ கப்பில் இருந்த டீயை அருந்தியபடியே ஜன்னலில் இருந்து வந்த வெளிச்சத்தில் அமிர்தவல்லியை நோட்டமிட்டான். அவனுக்குச் சிரமம் வைக்காமல், ஜன்னலின் கம்பியில் தலை சாய்த்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

வெளியே இருந்து வந்த மின் விளக்கின் ஒளி அவள் முகத்தில் பட்டது. அவசரமாக உற்று நோக்கினான். என்னமோ அமிர்தவல்லியை நன்றாகத் தெரிந்தது போல் சொல்லி விட்டான். பின்னர், அடையாளம் தெரியாது போனால், அவளது தோழிகள் அவன் முதுகை முறித்து விடுவார்கள். அதிலும் அந்த தல தளபதி ரம்யா நிச்சயம் செய்வாள்.

ஆராய்ச்சியுடன் பார்க்க ஆரம்பித்தான். அழகான அந்த வட்ட நிலவு முகத்தில் இன்னும் சிறிது குழந்தைத் தனத்தின் சாயல் இருந்தது. இந்தப் பெண்ணைப் போய் அவனது அம்மாவும் தங்கையும் மணப்பெண் என நினைத்தனர். அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. மனோகரின் தங்கை மகேஸ்வரி, நிச்சயம் முடிந்ததும் வீட்டில் அவனிடம் அனைத்தையும் ஒப்பித்து விட்டாள். அமிர்தவல்லியை மணப் பெண் என்று நினைத்துக் கொண்டு தாயும் மகளும் உளறியது உட்பட.

“அண்ணா... எனக்கு என்னமோ உனக்கு நிச்சயம் செய்த சுந்தரவல்லியை விட அமிர்தவல்லியை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. அக்கா தங்கை இருவரில் அவள்தான் நல்லவள் என்று எனக்குத் தோணுது.”

அண்ணன் தப்பாய் நினைத்து விடுவானோ என்று பயந்து கொண்டே சொன்ன தங்கையின் தலையில் செல்லமாகக் கொட்டு வைத்தான்.

உருவத்தையும் தேனொழுகும் பேச்சையும் வைத்து யாரையும் நம்பி விடக் கூடாது என்று காலம் வலிக்க வலிக்கத் தனக்குக் கற்றுத் தந்த பாடத்தை, நல்ல வேளை தன் தங்கை வலியோடு கற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று எண்ணி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

“மகேஸ்வரி! நம் கடைக்குத் துணி எடுக்க வரும் எல்லா வாடிக்கையாளரின் தேவையும் ரசனையும் ஒன்று போல இருப்பதில்லை. ஒருவருக்குப் பிடித்தது மற்றவரின் பார்வைக்குச் சரி இல்லாததாய்த் தோன்றும். திருமணமும் அதைப் போலத்தான்.

“ஒருவருக்குச் சரி வர மாட்டாள் என்று தோன்றும் பெண், வேறு நபரை மணந்து, அந்த நபரின் உயிராகி விடுகிறாள். அதனால் பொத்தாம் பொதுவாய் இந்தப் பெண் நல்லவள், இவள் கெட்டவள் என்று சொல்லக் கூடாதுமமா,” என்று அறிவுரை கூறினான்.

“சரி, அண்ணா. இனிமேல் அப்படிச் சொல்ல மாட்டேன். அம்மு, நம் கந்தனை விட ஒரு வயது இளையவள். பேசாமல் உரிய நேரம் வந்ததும்

கந்தனுக்குப் பார்க்கலாமா?" மேலும் ஒரு கோரிக்கையை வைத்தாள்.

"அந்த அமிர்தவல்லி உனக்கு என்ன சொக்குப் பொடி போட்டாள் என்று தெரியவில்லையே!" என்று கேலியாகப் பேசி, அந்த விஷயத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருந்தான்.

நிச்சயதார்த்தத்தை ஒட்டி வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களை நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன், அப்போதுதான் தோன்றியதைப் போல, மணியைப் பார்த்தான். நேரம் அதிகமாயிருந்தாலும், அவனது அன்னை இன்னமும் தூங்கி இருக்க மாட்டாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

வீட்டிற்குப் போன் செய்தவன், தன் தாயிடம் சுருக்கமாக, அமிர்தவல்லியைப் பேருந்தில் பார்த்ததைச் சொன்னான்.

தான் அவளது அக்காவுக்கு நிச்சயம் செய்த மாப்பிள்ளை என்று சொன்னால், எங்கே பயந்து கொண்டு ஒதுக்கம் காட்டி விடுவாளோ என்று தயங்கியதால், அதை மகன் என்று தோழிகளிடம் சொன்னதைச் சொன்னான். அவள் விழித்ததும் காலை யில் பேசச் சொல்கிறேன் என்று சொல்லி அலைபேசியை வைத்தான்.

மறுநாள் சென்னையை அடைந்ததும், திடீரென முதல் நாள் வானத்தில் இருந்து குதித்த அந்த அதை மகனைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போனாள் அமிர்தா.

"யார் நீங்க? என்னோட அதை மகன்னு சொன்னீங்களாமே! இங்க பாருங்க மிஸ்டர், இந்த விளையாட்டெல்லாம் என் கிட்ட வேண்டாம்."

கறாராய்க் கேட்ட அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துச் சிறிதும் கோபம் வரவில்லை மனோவுக்கு. கண்டிப்பாய்ப் பேசுகிறாளாம். பதிலுக்கு இவ்வளவு நாளும் இரும்பு மனிதனாய் அவன் போட்டுக் கொண்டிருந்த முகமூடி, சற்று விலகிக் கல்லூரிக் காலம் போல அவளுடன் சிறிது விளையாடிப் பார்க்க ஆசை வந்தது.

"என்ன அம்மு... என்னை அதுக்குள்ள மறந்திட்டியா? மிஸ்டர்னு கூப்பிடுற. வழக்கமாக் கூப்பிடுற மாதிரி அத்தானு கூப்பிடு, பார்க்கலாம்."

"அத்தானாவது கித்தானாவது. நீங்க யாருன்னே எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொல்லுறேன்...!"

"ரெண்டு வாரம் முன்ன, உன் அக்கா நிச்சய தார்த்தத்துல விழுந்து விழுந்து உபசரிச்ச அம்முவா நீ? சரி. மன்னார்குடியில இருக்கிற எங்க சொந்தக்காரங்க கிட்டச் சொல்லுறேன்."

அவன் எதிர்பார்த்ததைப் போல் அவள் முகத்தில் யோசனை படர்ந்தது. 'அக்கா நிச்சயம்'ன்னு சொல்லுறான். மன்னார்குடி வேறயாம். யோசனையுடன் பார்த்தாள் அம்மு.

மனோகரும் விடாமல் தனது தாயாருக்குப் போன் செய்து, அவளிடம் பேசச் சொன்னான். 'நல்லா

இருக்கிறியா? அம்மா, அப்பா, அண்ணன், அக்கா நலமா?' என்பது போல் பொத்தாம் பொதுவாகப் பேசிப் போனை வைத்தார் பரிமளா.

இப்போது பேசிய அத்தை யார் என்றே அமிர்தாவுக்கு நினைவு வரவில்லை. ஆனால் பரிச்சயமான குரலாக இருந்தது. இவ்வளவு பேசிய அவர்களிடம், 'நீங்கள் யார்?' என்று கேட்டால் தப்பாகி விடும். தன்னையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த மனோவைப் பார்த்தாள். அவன் முக ஜாடை வேறு எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருந்தது அவளுக்கு.

பரிமளாவின் ஜாடையில்தான் மனோகரன் இருக்கிறான் என்று கொஞ்சம் கூட ஊகிக்க முடியவில்லை. அவசியமில்லாததால் மனோகரனின் புகைப்படத்தைச் சுந்தரியோ குடும்பத்தினரோ அமிர்தாவிற்குக் காண்பித்திருக்க வில்லை. 'ரம்யாவால் பட்டம் சூட்டப் பெற்ற இந்த 'சல்யூட் சாம்ராஜ்' நிஜமாகவே நம்ம சொந்தக்காரன் தானோ?' சந்தேகத்தின் பலனை மனோகரனுக்குத் தந்தாள்.

தணிந்து போய், "அக்கா நிச்சயதார்த்தம் நடந்தப்போ நிறையச் சொந்தக்காரங்க வந்தாங்க. நான் முதல் முறையாய் அவர்களைப் பார்த்ததுல, முகம் நினைவுக்கு வரலை. மன்னிச்சுக்கோங்க."

"சந்தேகம் ஒரு வழியாகத் தீர்ந்ததா? அப்புறம் வேற என்னமோ சொன்னியே... மன்னிச்சுக்கோங்க..." என்று சொல்லிச் சீண்டினான்.

மென்று விழுங்கியவள், "மன்னிச்சுக்கோங்க... அத்தான்."

"அப்பாடா! ஒரு வழியா அத்தானு ஒத்துக்கிட்ட," என்று அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தவனின் புன்னகை அமிர்தாவைக் கவர்ந்தது. 'இவன் ஒரு விடாக்கண்டன்' என நினைத்துக் கொண்டாள்.

தான் வழக்கமாகத் தங்கும் விடுதியில் அவர்களுக்கும் ஒரு அறை எடுத்துக் கொடுத்து, அந்தப் பெண்கள் குளித்துக் கிளம்பியதும், காலை உணவு வாங்கித் தந்து, அவர்கள் சேருமிடத்தில் இறக்கி விட்டவன், பத்திரமாக ஊருக்குச் செல்லும்படி அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தி விட்டுக் கிளம்பினான்.

"வந்து... உங்க முழுப் பெயர் சொன்னீங்கன்னா... அப்பா கிட்ட விவரம் சொல்ல வசதியாக இருக்கும்..." புறப்பட்டவனிடம் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டு விட்டாள் அமிர்தா.

"என்ன அம்மு... நான் இன்னமும் எந்த வகையில சொந்தம்னு தெரியலையா?" ரொம்ப நேரமாகக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தவளிடம் கனிவுடன் கேட்டான்.

'ஆமாம்!' என்று தலையாட்டினாள். "என் பெயர் மனோகரன். மன்னார்குடியில ஜவுளிக் கடை வெச்சிருக்கேன்."

அவன் விவரம் சொல்லச் சொல்ல, அமிர்தாவின் கண்கள் விரிந்தன. 'இவன் சுந்தரிக்குப் பார்த்திருக்கும்

மாப்பிள்ளை அல்லவா? புகைப்படத்தைப் பார்த்ததில்லை என்றாலும், அவனைப் பற்றிய அடிப்படை விவரம் அவளுக்குத் தெரியுமே!

“நீங்களா?” கண்கள் தாமரையாய் விரிந்தன.

“நானேதான்... இப்ப நம்பிக்கை வந்ததா?” முத்துப் பல் தெரியச் சிரித்தான் மனோகரன்.

“நான் உங்களைப் பார்த்ததே இல்லை. அதனால் உங்களை எனக்குத் தெரியலை. ஆனால், நீங்களும் என்னைப் பார்த்ததில்லையே! அப்புறம் எப்படி அத்தான் என்னைக் கண்டு பிடிச்சீங்க?” வியப்போடு கேட்டாள்.

“வெத்தலைல மை போட்டுப் பார்த்துக் கண்டு பிடிச்சேன். அப்ப நான் வரட்டுமா?”

செல்லும் முன் தனது செல் எண்ணை அமிர்தா விடம் தந்து விட்டு, ஏதாவது உதவி வேண்டுமென்றால் தொடர்பு கொள்ளும்படி சொல்லி விட்டுச் சென்றான்.

“ஹே... அவர் யாருன்னு தெரியுமாடி?” தோழி களிடம் ஆச்சரியம் விலகாமல் அமிர்தா கேட்க,

“யாரு... அந்த சல்யூட் சாம்ராஜா? அந்த மிஸ்டர் ஹேண்ட்சம் யாரா வேணும்னாலும் இருக்கட்டும். ஆனா, எனக்கு அண்ணன் முறைன்னு மட்டும் சொல்லி, என் இதயத்தைச் சுக்கல் நூறா உடைச்சிடாதே அம்மு!” கெஞ்சினாள் நந்தினி.

“சீ... அவர் எங்க அக்கா சுந்தரிக்கு நிச்சயம் செய்த மாப்பிள்ளைடி. அவ ரொம்ப லக்கிடி, கணவன்

விஷயத்திலும் கூட!” சொன்ன அமிர்தாவின் குரலில் கூட லேசான பொறாமை எட்டிப் பார்த்தது.

நாட்கள் வெகு வேகமாய் உருண் டோடின.

கல்யாணத்திற்குச் சென்னையில்தான் ஷாப்பிங் செய்வேன் என்று அடம் பிடித்துச் சென்னையில் தனது தாய் மாமா வீட்டில் பெற்றோ ருடன் டேரா போட்டிருந்த சுந்தரவல்லி, தன்னுடைய தோழிகளுக்குக் கல்யாணப் பத்திரிகையைத் தரச் சென்றிருந்தாள்.

கேள்ப்சியில் பக்கெட் சிக்கன் வாங்கி, நடுவில் வைத்துக் கொறித்துக் கொண்டே வம்பளந்து கொண் டிருந்தது தோழியர் குழாம்.

“சுந்தரி... மாப்பிள்ளை செம ஸ்மார்ட். அதை நாங்க ஒத்துக்கிறோம். ஆனால், சிட்டி லைஃப்புக்குப் பழக்கமான நீ, இனிமே எப்படி வீக் எண்ட் சல்சா பான்ஸ், பீட்சா பார்ட்டி, மாயாஜால் எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு, அந்தப் பட்டிக்காட்டுல இருக்கப் போற?”

“எல்லாம் கொஞ்ச நாளைக்குத்தான்டி. அப்புறம் ஊர்ல இருக்கிற கடை, நிலம், வீடு எல்லாத்தையும் வித்திட்டு, இங்க கூட்டிட்டு வந்திடுவேன். அந்தப் பணத்தை இங்கே இருக்கிற நல்ல கம்பெனி எதிலேயாவது இன்வெஸ்ட் பண்ணிட்டாப் போச்சு. மனோவும் எம்.பி.ஏ.

படிச்சிட்டு மூணு நாலு வருஷம் வேலை பார்த்திருக்கார். இப்போ நல்ல விதமா பிசினஸ் செய்துட்டு இருக்கார். இதெல்லாம் கணக்குப் போட்டுத்தான் சரின்னு சொன்னேன்."

கைதட்டல் சத்தம் அவளுக்கு வெகு அருகில் கேட்டது. அவர்கள் இருந்த இருக்கைக்கு அருகில் வந்தமர்ந்தான் 'சல்சா சரவணன்.' அவன் இல்லாத போது, அவனை அந்தப் பெண்கள் 'ஜல்சா சரவணன்' என்று கிண்டலடிப்பார்கள்.

"கனவு காணுங்களன்னு அப்துல் கலாம் சொன்னது உண்மைதான். ஆனால், நீயோ நடக்கவே முடியாத பகல் கனவு கண்டுக்கிட்டு இருக்க." இளக்காரமாய்ச் சிரித்தான்.

"சரவணன்... உன்னை ஏற்கெனவே வாய்க் கொழுப்பை அடக்கச் சொல்லி டிப்ஸ் தந்திருக்கேன். உன்னோட அதிகப் பிரசங்கித்தனத்தை என் கிட்டே காட்டாதே. நல்லா குடுத்துடுவேன்." சிடுசிடுத்தாள் சுந்தரி.

இப்படியெல்லாம் திமிராகத்தான் சுந்தரி பேசுவாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். மூன்று வருடங்களாக அவள் மேல் கண் வைத்திருப்பவனாயிற்றே. எனவே, அவள் பேச்சைப் பொருட்படுத்தாமல் அசாஸ்டாகச் சொன்னான்.

"நான் சொன்னா நம்ப மாட்டேன்னுதான் ஆதாரத்தோட வந்திருக்கேன். மனோகரன் குடும்பம் நீ நினைக்கிற மாதிரி வசதியானது இல்லை. அவன் ஓட்டு வீடு, எலிப் பொந்துக் கடை எல்லாத்தையும் வித்தா கடனை அடைக்கத்தான் சரியா இருக்கும். அதுவும் காத்து

வாங்குற அவன் கடையை வித்தா ஒரு பைக் கூட வாங்கப் பணம் பத்தாது.

"நீ வேற அம்பானி கூட பார்ட்னர்ஷிப்ங்கிற ரேஞ்சுக்குப் பேசிட்டு இருக்க. அவன் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறதே உன்னோட பணத்துக் காகத்தான். நம்பாட்டி இதைப் பாரு..." - கையில் இருந்த கவரை அவர்களிடம் கொடுத்த சாத்தான் வேதம் ஓத ஆரம்பித்தது.

"சுந்தரி, இனிமே நீயும் எங்களை மாதிரி சராசரி குடும்பத் தலைவிகள் வரிசையில் சேர்ந்திடுவ. நீ செய்யுற செலவுக்கெல்லாம் பணம் வேணும்னா உன் அப்பா கிட்ட்தான் கையேந்தணும்..."

அவளைப் பிரமிப்போடு பார்க்கும் தோழிகளின் பார்வையில் அலட்சியத்தைக் கண்டாள்.

அதன் தாக்கம் வேகமாய் எழுந்து போன சுந்தர வல்லியிடம் நன்றாகத் தெரிய, சிரித்த சரவணன் தனது அண்ணனை அழைத்தான். "அண்ணா, மனோகரனின் கல்யாணம் நின்னுடும். அதற்கான ஏற்பாட்டினைப் பலமாகச் செஞ்சிருக்கேன்."

சுந்தரவல்லி புயலெனத் தனது மாமா வீட்டில் நுழைந்தாள்.

"என்னம்மா... என்ன ஆச்சு? வழியில யாராவது உன்கிட்ட தகராறு செய்தாங்களா?" - தணலாய்ச் சிவந்திருந்த அவளது முகத்தைப் பார்த்துப் பதறிப் போய்க் கேட்டார்கள் வீட்டினர்.

கையில் இருந்த படங்களை ஹாலில் வாரி இறைத்தாள் சுந்தரி. அதில் மனோகாரின் சிறிய வீடு, இரவு யாரோ ஆள் வராததால் சரக்கு எடுக்க உதவியிருப்பான் போலும்... கசங்கிய சட்டையுடன் அவன் பெரிய பண்டல்களை எடுத்து வைத்தது இப்படிப் பல படங்கள். அனைத்திலும் அவன் ஒரு வேலைக்காரன் போலச் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தான். அறிவுள்ளவர்கள் அந்தப் படங்கள் ஏதோ உள்நோக்கத்தோடு எடுக்கப்பட்டவை என்று உணர்ந்து கொள்வார்கள். ஆனால் அதுதான் சுந்தரிக்குச் சற்றுக் குறைவாயிற்றே.

தனது தந்தையிடம் சென்றாள் சுந்தரி.

“அப்பா, உண்மையைச் சொல்லுங்க. அந்த மனோகர் என்ன படிச்சிருக்கார்? அவர் வசதி எப்படி?”

“மாப்பிள்ளை எம்.பி.ஏ. படிச்சிருக்கார்மா. சென்னையில் பார்த்திட்டிருந்த வேலையை விட்டுட்டுத் தன்னோட குடும்பத் தொழிலைக் கவனிச்சிட்டிருக்கார். ஓரளவு வசதியானவங்கதாம்மா.”

“அப்புறம் ஏன் ஒரு குடிசை வீட்டுல இருக்காங்க? எனக்கு அவங்க வீட்டைப் பத்தின விஷயம் எல்லாம் இப்பத்தான் தெரிய வருது...” - குற்றம் சாட்டும் குரலில் சொன்னாள்.

“ச்சே... ச்சே. தப்பாப் பேசக் கூடாது. ஓட்டு வீடும்மா. பழைய வீடு. ஆனா வீட்டு உள்ளாற எல்லா வசதியும் இருக்கும். ஓரளவு மாடர்னாவே இருக்கும்.”

“அப்ப ஓட்டு வீட்டுன்னு நீங்களே ஒத்துக்கிரீங்க...” - தான் கூறியதை மெய்ப்படுத்திவிடும் எண்ணம் அவளது பேச்சில்.

“அது அவங்க பரம்பரை வீடும்மா. அந்தக் காலத்துல கட்டினது. வெளியே பார்க்கத்தான் பழசாத் தெரியும்.”

“பணத்துக்காகத்தான் என்னை அந்த ஆள் கல்யாணம் செய்துக்கப் போறானாம். உங்க பேரைச் சொல்லி ஊர் முழுவதும் கடன் வாங்கிட்டு இருக்கானாம்.”

கண்டிப்பாகச் சொன்னார் கணபதி. “நீ பேசறது தப்பு சுந்தரி. மாப்பிள்ளையை அவன் இவன்னு மரியாதை இல்லாம சொல்லக் கூடாது.”

“மாப்பிள்ளையா! அந்த ஆளை நான் கல்யாணம் செய்துக்கப் போறதில்ல...” நக்கலாகச் சொன்னாள்.

“விளையாடாதே சுந்தரவல்லி. இன்னும் பத்து நாளில் திருமணம். உனக்கு விரைவில் திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்று நாம்தான் மாப்பிள்ளை வீட்டாரை அவசரப்படுத்திக் கல்யாணத்தை நிச்சயம் செய்தோம். இப்போது இப்படிச் செய்வது நன்றாக இல்லை. ஊருக்குக் கிளம்பும் வழியைப் பார்...” - இறுதியாகச் சொல்லி முடித்தார்.

“முடியாது... முடியாது!” என்று கத்தியவள், கன்னங்களில் பளீரென அறை விழுந்தது.

முதன் முதலாகத் தந்தை யாரோ ஒருவனுக்காகப் பரிந்து தன்னை அடித்தது அவன் மேலுள்ள வன்மத்தை மேலும் பெருகச் செய்தது.

வேகமாகச் சமையல் அறைக்குச் சென்று அங்கிருந்த கத்தியை எடுத்தவள், தனது கைகளில் ரத்தக் கோடு போட்டாள்.

“என்னை அந்த ஆளுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க நினைச்சீங்க... தற்கொலை செய்துப்பேன்!” என்று வெறி பிடித்தாற்போலக் கத்திய சுந்தரவல்லியைக் கண்டு குடும்பமே திகைத்துப் போய் நின்றது.

‘ஓ’வென அழ ஆரம்பித்தார் சரோஜா.

“அண்ணா, என் பெண்ணை அடிச்சே இந்த மனுஷர் கொன்னுடுவார் போலிருக்கே... அவளைக் காப்பாத்து...”

“மச்சான்... ஜாதகத்தைக் காரணம் காட்டி என் தங்கை மகளுக்குக் கட்டாயத் திருமணம் செய்து வைக்கிறதை என்னால அனுமதிக்க முடியாது.” கண்டிப்பான குரலில் கூறினார் சுந்தரியின் தாய்மாமா கைலாசம்.

மனோகரன் சற்று நிம்மதியாக உணர்ந்தான்.

திருமணம் நிச்சயம் ஆனதும் அவன் தொழில் வட்டாரத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது.

திருவாரூரில் செல்வாக்குப் பெற்ற கோவிந்தனின் குடும்பத்து மாப்பிள்ளையாகப் போகிறான் என்று தெரிந்தவுடன், அவனிடம் முதலில் மறுத்த இரு நபர்கள் வலிய வந்து கடனுதவி செய்தனர்.

பக்கத்துக் கடை அதிபரிடம் பாதிப் பணம் தந்து விட்டான். மீதிப் பணத்துக்கு அவன் முன்பு வேலை

பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது தனது சம்பளத்தில் வாங்கிப் போட்ட தென்னந்தோப்பை விற்க முயற்சி செய்து வருகிறான்.

இந்த மாதிரிச் சில உதவிகள் கிடைத்தால் கூட அவனுக்குப் போதும். அவனது மாமனார் வீட்டில் கூட கூடையாகக் கொண்டு வந்து கொட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எல்லாம் அவனுக்கு இல்லை.

அவனைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார், பணம் கொடுத்த வள்ளியப்பன்.

“மனோகர், நான் கொடுத்த பணத்தை இன்னும் ரெண்டு மாசத்துல வட்டியோட திருப்பிக் கொடுத்தா நல்லா இருக்கும்.”

“ஐந்து வருடத்திற்குள் திருப்பித் தருவதாகத்தானே பேச்சு. இப்ப என்னங்கய்யா திடீர்னு இப்படிச் சொல்றீங்க?”

“கோவிந்தன் வீட்டு மருமகனாகப் போறீங்க. உங்களால் முடியாவிட்டாலும் உங்கள் மாமனார் வீட்டில் உதவுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில்தான் பணம் கொடுத்தேன். ஆனால்...” இழுத்தார்.

“ஆனால்... என்று ஏன் இழுக்கிறீங்க? இப்ப அதற்கென்ன வந்தது?”

“இல்லை. அந்தக் கல்யாணம் நின்னுட்டதா...”

“கல்யாணம் நின்னுருச்சா... எந்த மடையன் இப்படி அவதூறு பரப்பினான்?” - குரலில் கோபம் தெரிந்தது.

“என்கிட்ட கோபிச்சுப் பயனில்லை தம்பி... உங்க சித்தப்பாவின் மகன்கள்தான் வந்து சொல்லிட்டுப் போனாங்க... பணத்தைத் திரும்ப வாங்கும் வழியைப் பார்க்கச் சொன்னாங்க. அவர்கள் சொன்னது பொய்யாக இருந்தால் நமது பழைய ஒப்பந்தம் தொடரட்டும். இல்லன்னா... என் பணம் வட்டியுடன் திரும்ப வேண்டும்!” என்று கறாராய் வட்டிக் கணக்கைப் போட்டு முடித்தார்.

திருமணத்துக்கு ஒரு வாரம் கூட இல்லை, பத்திரிகைகளைச் சொந்தக்காரர்களுக்குத் தந்தாகி விட்டது. இப்போது என்ன ஒரு புதுப் புகம்பம் கிளம்பு கிறது என்ற எண்ணத்துடன் கடையைப் பிச்சுமணியைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு வீட்டுக்கு வந்தான்.

வீட்டில் இருந்த சூழ்நிலை வள்ளியப்பன் சொன்னது அனைத்தும் உண்மை என்று சொன்னது.

“அண்ணா, பொண்ணு வீட்டுல கல்யாணத்தை நிறுத்தச் சொல்லிட்டாங்க...” கண்களில் நீர் தளும்பச் சொன்னாள் அவன் அன்புத் தங்கை.

“பெரிய இடத்துல உங்க அண்ணனுக்குச் சம்பந்தம் பேசினதா பெருமைப்பட்டாங்களே... எங்களைக் கோர்ட்டுக்கு இழுத்தீங்கல்ல... இப்ப கடையை இழந்து நடுத்தெருவுக்கு வரப் போறீங்க பாருன்னு நம்ம சித்தப்பா பசங்க கிண்டல் பண்ணுறாங்கண்ணா...” - அழுதான் கந்தவேல்.

“நம்ப வச்சுக் கழுத்தறுத்துட்டாங்களே...” என்று மருகினார் பரிமளா.

அனைவரும் மனோகரனின் முகம் பார்த்தனர்.

“அப்பா, இதை நான் அப்படியே விடுறதா இல்லை. அந்தப் பெரிய மனிதர்களைச் சந்திக்க ஏற்பாடு பண்ணுங்க...” என்றான் - இரும்பினும் உறுதியான குரலில்.

பஞ்சாயத்துக் கூடியிருந்தது. சினிமாவில் காண் பிப்பது போல ஆலமரமும் ஜமுக்காளமும் தேவைப்படாத குடும்பப் பஞ்சாயத்து அது.

நியாயம் கேட்பவரும்... அதைத் தர மறுப்பவரும் தங்களுக்காக வாதாடச் சிலரை அழைத்து வர, இரு தரப்பினருக்கும் பொதுவாகச் சிலர் இருக்க, பிரச்னைகள் வெளியே பரவாமல் ஆரம்பத்திலேயே தடுக்கப்பட்டு விடும்.

பஞ்சாயத்து இடம் கோவிந்தனின் வீடு.

கோவிந்தனும், அவரது இரு மகன்கள் கணபதியும், ஷண்முகமும் சுந்தரவல்லி செய்த காரியத்திற்காக ஊர் முன்பு குற்றவாளியாய் நின்றிருந்தனர்.

சுந்தரவல்லி அவளது தாய் சரோஜாவுடன் சென்னையிலேயே இருந்து விட்டாள்.

வீட்டில் நடந்தது, நடந்து கொண்டிருப்பது - இவை எதையும் அறியாத அமிர்தவல்லியோ கல்லூரி விடுதியில் இருந்தாள்.

வீட்டுப் பெண்கள் வெள்ளையம்மாவுக்கும், கனகாவுக்கும் விருந்தினரை உபசரிக்கும் அளவுக்குத் தெளிவான மனம் இல்லை. அதனால் வேலையாட்களை ஏறிப் பஞ்சாயத்து செய்ய வந்தவர்களுக்குக் காபி, டீ தந்தார்கள்.

வந்தவர்களைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை நாகப் பட்டினத்தில் பொறியியல் கல்லூரியில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்தானகிருஷ்ணனும், திருவாரூரில் தனியார் வங்கியில் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்த சுப்ரமணியும் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அவர்கள் இருவருக்கும் கூட அவமானத்தால் முகம் கருத்திருந்தது.

நள்ளிரவில் அந்த வீட்டின் கூடத்தில் இருந்த சோபாவில் அரசனைப் போலக் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தான் மனோகர். அங்கு வந்ததில் இருந்து பச்சைத் தண்ணீர் கூட அவன் அருந்தவில்லை.

மதியாதார் வீட்டுக்கு வரவே அவனுக்கு விருப்ப மில்லை. இருந்தாலும் வேறு வழியில்லாமல் அமர்ந் திருந்தான்.

இரு தரப்பும் பேசிக்கொண்டே இருந்தது என்றாலும், அதில் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை.

கோவிந்தனையும் கணபதியையும் கூர்மையாகப் பார்த்தான் மனோகரன். அவனது பார்வை கேட்ட கேள்வி களைத் தாங்க முடியாதவர்களாய் இருவரும் தலை குனிந்தனர். அங்கு வந்ததில் இருந்து வெறும் பார்வை யாளனாக மட்டுமே இருந்த மனோகர் முதன் முதலாக வாயைத் திறந்தான்.

“நாங்க உங்க வீட்டுக்கு வந்து பொண்ணு தாங்கன்னு வற்புறுத்தினோமா...?”

சங்கடத்துடன், இல்லை என்று தலையசைத்தார் கோவிந்தன்.

“யார் எங்க வீட்டுக்கு வந்து அம்மாகிட்ட சம்பந்தம் பேசினது?”

“நான்தான்...” ஒத்துக் கொண்டார் கணபதி.

“வரதட்சிணை கேட்டோமா? வேறு ஏதாவது தகராறு செய்தோமா?”

அனைத்திற்கும் இல்லை என்று தலையாட்டினார்கள் கோவிந்தன் குடும்பத்தார்.

“என்னிடம் ஏதாவது குறையைக் கண்டீர்களா?”

“இல்லை தம்பி. ஆனா என் பெண்ணுக்கு...”

“உங்க பெண்ணின் சம்மதத்தைத் தெரியப்படுத்திய பின்தான் நிச்சயம் செய்ய வந்தோம்.” - நினைவுபட்டினான் மனோகரன்.

அங்கிருந்த பெரிய தலைகள் எல்லாம் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டன.

“உங்கள் இஷ்டத்திற்கு வா என்றால் வந்து நிச்சயம் செய்யவும்... போ என்று தூக்கி எறிந்தால் பேசாமல் போய் விடுவதற்கும் நாங்களும் ஒண்ணும் சாதாரணமானவங்க இல்லை. உங்களுக்குத் திருவாரூரில் ஒரு பெயர் இருப் பதைப் போல, சுவாமிநாதனின் குடும்பத்திற்கு மன்னார் குடியில் செல்வாக்கு இருக்கிறது.” - கோவிந்தனிடம் நிறுத்தி நிதானமாகச் சொன்னான்.

“எங்களை என்ன தம்பி செய்யச் சொல்றீங்க? நாங்களும் சந்தோஷமாய்த்தான் கல்யாணம் நிச்சயம் செய்தோம். ஆனால் பெண் தற்கொலை செய்துக்கு வேன்னு சொல்கிறாளே. அதையும் மீறிக் கட்டாயக் கல்யாணம் செய்து வைக்கச் சொல்றீங்களா?” - இறங்கி வந்தார் தாத்தா கோவிந்தன்.

“வேண்டாம்னு சொல்ற பெண்ணைப் பலவந்த மாகத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் அளவுக்கு நான் கேவலமானவன் இல்லை.”

“வேறு என்ன செய்ய...?” புரியாமல் கேட்டார் கணபதி.

“நான் ஒரு வியாபாரி. என் கடைக்குத் துணி எடுக்க வற்றவங்களுக்கு அவங்க கேட்கும் ரகத்தைத் தர முடிய வில்லைன்னா... அதற்கு ஈடாகவோ, இல்லை... அதை விடச் சிறந்ததாகவோ இருக்கும் வேறு ரகத் துணியைத் தந்து அவர்களைக் குளிர்விப்பது வழக்கம். இப்போது என்ன செய்வது என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே!”

சத்தியமாகப் புரியவில்லை அவர்களுக்கு.

“கொஞ்சம் தெளிவாச் சொன்னா நல்லா இருக்கும்.”

“உங்கள் வீட்டில் திருமண வயதில் இந்த ஒரு பெண் மட்டும்தான் இருக்கிறாளா?” என்று கேட்டுவிட்டு நிறுத்தி னான்.

குண்டுசி விழுந்தால் கூடக் கேட்கும் அளவு அமைதி.

அதைக் கலைத்தார் ஒரு நபர்.

“தம்பி சொல்றதும் சரிதான் கணபதி. உன் பொண்ணு தானே அடம் பிடிக்குது. பேசாம ஷண்முகத்தோட பெண் ணைத் தந்துடலாம்.”

தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பேச என்று கூட்டி வந்த அந்த நபர், படக்கெனக் கட்சி மாறவும், பதறி விட்டார் கணபதி.

“யோவ் விவேகானந்தா, என்னய்யா சொல்லுற?”

“அடப் போப்பா. அவர் கேக்குறதுல என்ன தப்பு இருக்கு? உன் பொண்ணைப் பத்தி மட்டுமே யோசிக் கிறியே! நடக்கப் போற கல்யாணத்தை நிறுத்தினா அவருக்கு எவ்வளவு அவமானம். அதை நினைச்சுப் பார்த்தியா! உன் பொண்ணு நினைச்சா சரிங்குறதும், அப்பறம் வேண்டாம்னு சொல்லுறதுக்கும் இது விளை யாட்டா?

“அந்தத் தம்பிக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை நீதான் போக்கணும். உன் பொண்ணுதான் சரியான அடங்காப் பிடாரி. யார் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டா... ஆனா அமிர்தவல்லி தாய் தகப்பனுக்கு அடங்கின பொண்ணு. அவங்க வார்த்தைக்கு மறு பேச்சுப் பேசாது... பேசாம அமிர்தவல்லியை அந்தத் தம்பிக்குத் தந்துடு...” என்றார்.

மனோகரனின் மானம் போகாமல் காக்க வேண்டிய கடமை தனக்கு இருப்பதாகவே நினைத்தார் அவர்.

மகனுக்குக் கூறைப் புடவை எடுக்கச் சென்றபோது பணம் பத்தாமல் திணறியவரின் மானம் போகாமல் காப்

பாற்றிய மனோகரனுக்கு இதைக் கூடச் செய்ய மாட்டாரா விவேகானந்தன்?

அனைவரும் அதுதான் சரி என்ற ரீதியில் பேச ஆரம்பித்தனர்.

பதில் சொல்லாமல் திகைத்து விழித்துக் கொண்டிருந்தனர் கோவிந்தன் குடும்பத்தார்.

தனது அலைபேசியை உயிர்ப்பித்த மனோகர் அனைவருக்கும் கேட்கும்படி சத்தமாக,

“கந்தா, காலையில் கல்யாணத்துக்குப் பு வேலை ஆர்டர் கொடுக்கப் போகணும்னு சொன்னியே. அந்த வேலைப்பாட்டில் சிறிது மாற்றம். ‘மனோகரன் வெட்ஸ் அமிர்தவல்லி’ன்னு போடச் சொல்லு. சரியா?” என்றவன்,

“எனக்காக இங்க வந்திருந்த அனைவருக்கும் நன்றி. வரும் ஞாயிறு நடக்கப் போற கல்யாணத்தில நீங்க எல்லோரும் கண்டிப்பாகக் கலந்துட்டு எங்களை வாழ்த்தணும்.”

கை கூப்பி அனைவரையும் வணங்கியவன், தனது பல்சரில் காற்றை விட வேகமாகச் சென்றான்.

7 கோவிந்தனின் வீட்டுக்குப் பஞ்சாயத் துக்குக் கிளம்பும் முன்பு மாலையில் ராஜ கோபால் சுவாமி கோவிலுக்குப் போனான் மனோகர்.

அவனுடன் மகேஸ்வரியும் வந்திருந்தாள். இருவரும் தும்பிக்கை ஆழ்வாரைத் தரிசித்து விட்டுக் கோவிலினுள் ஒவ்வொரு தெய்வமாகத் தரிசிக்க ஆரம்பித்தனர்.

செங்கமலத் தாயார் அருகே இருந்த துளசி மாடத்தில் பெருமானின் தசாவதாரத்தை வணங்கும்போது, மகேஸ்வரியிடம் யாரோ தெரிந்தவர்கள் நின்று போன கல்யாணத்தைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்க, அங்கு மேலும் நிற்கப் பிடிக்காமல் நடந்து சென்று, பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி நடத்திய ராமரின் பாதுகையைப் போற்றும் வண்ணம் கட்டப்பட்ட ‘ராமர் பாதம்’ சன்னதி அருகில் அமர்ந்தான்.

“என்ன மனோகர்ரார்ரா எப்படி இருக்க?” என்ற குரல் நாராசமாய் ஒலித்தது அவனருகே.

திரும்பிப் பார்க்காமலேயே அது தனது சித்தப்பா மகன் கருணாகரன் என்றறிந்தான்.

சித்தப்பா மகன் என்றாலும், மனோகரனை விட நான்கு வருடம் பெரியவன் அவன். அவனது சித்தப் பாக்கள் இருவரும் தங்களது தங்கைகள் வாழ்க்கைப்பட்ட குடும்பத்தில் இருக்கும் வசதியான பெண்களைக் கணக்குப் பண்ணி, அண்ணனுக்குக் கல்யாணம் முடியும் முன்பே அடம் பிடித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள்.

சுயநலப் பேய்களான அவர்களின் வாரிசுகளிடம் நேர்மையை எதிர் பார்க்க முடியுமா?

“உன்னோட கல்யாணம் நின்னது எனக்கு வருத்தமா இருக்குடா!” என்று ஓநாய்ச் சிரிப்புச் சிரித்தவனைப் பார்த்தான் மனோகரன்.

“மனோகரா... உனக்குக் கல்யாணம் ஆகணும்னா அது நான் மனசு வச்சாத்தான் நடக்கும். அதுனால நான் சொல்றதைக் கேளு. உன் நல்ல நேரம் என் மச்சினி சுப்ரஜாவுக்கு உன்னைப் பிடிச்சிருக்கு. அவளைக் கல்யாணம் செய்துக்கோ. உனக்குத் தெரியாதது இல்லை. அவளும் ஒரு கோடிஸ்வரிதான்.

“இந்தக் கல்யாணம் நின்னதைப் பத்திக் கவலைப் படாதே. அதே முகூர்த்தத்தில் சுப்ரஜாவைக் கொண்டு வந்து மணமகளா உட்கார வைக்கிறேன்.”

இப்போது மனோகரனின் முறை.

“உன்னை அண்ணன் என்று நினைச்சேன். எப்போதிலிருந்து மாமாவானாய். நீ எனக்குச் செய்யும் ஒவ்வொரு தீங்கையும் தெய்வத்தின் துணையோடு முறியடிச்சு வருகிறேன். இப்பொழுதும் அவ்வாறே செய்வேன். மேற்கொண்டு பேச விஷயமில்லை...” என்றவாறு நகர்ந்தான்.

மகேஸ்வரி மாலையில் ராஜகோபாலசுவாமிக்குத் தோசை நெய்வேத்தியம் செய்த பின் தந்த பிரசாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தாள்.

“அண்ணா... கருணாகர் அண்ணா உன்னோட பேசினதைப் பார்த்தேன். எனக்கென்னவோ அவர்கள் குடும்பத்தால்தான் இந்தத் திருமணம் நின்னது போல் தோணுது. இவங்களுக்குப் பயந்துதான் அம்மா என் சின்ன மாமியார் பெண்ணை உனக்குப் பேசி முடிக்க

லாம்னாங்க. எனக்கொரு சந்தேகம், சென்னையில் இருக்கிறாளே அந்த சுப்ரஜா, அவள் ஏதாவது செய்திருப்பாளோ?”

அவனால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் சுப்ரஜாவைத் தப்பாக நினைக்கவும் முடியவில்லை.

சுப்ரஜாவை முதன் முதலில் சந்தித்த தினம் அவனுக்கு நினைவில்லை. ஆனால் சென்னையில் அவன் வேலை செய்து கொண்டிருந்த போது ஒரு நட்சத்திர விடுதியில் ஒருமுறை அவளைச் சந்தித்தான்.

மனோகர் சென்னையில், உலகப் புகழ் பெற்ற பிரிண்டர் கம்பெனியின் விற்பனைப் பிரிவில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த நேரம். கிளையன்ட் மீட்டிங் முடிந்து கிளம்பிக் கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்து,

“ஹாய் மனோகர், என்ன இந்தப் பக்கம்?” என்று கேட்ட நவநாகரிக மங்கையை அவனால் சற்றுக் கூட அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

சாம்பல் நிறத்தில் வெள்ளைக் கோடுகள் போட்ட முழுக்கைச் சட்டையும், கருப்புப் பேண்ட்டும் அணிந்து பார்க்கிங்கில் தனது வண்டியை எடுக்க வந்த மனோகர், சொரி சிவப்பு நிறத்தில் ஒரு ஃப்ராக், அதற்குப் பொருத்தமான டான்ஸ் பீட் லெதர் ஷீஸ், சிவப்பு நிற இத்தாலியன் ஃப்ளவர் டிசைன் ஹான்ட்பேக் சகிதமாக நின்றிருந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து அடையாளம் தெரியாது விழித்தான்.

“என்ன மிஸ்டர் மனோகர்! அடையாளம் தெரியலையா? நான் சுப்ரஜா. கருணாகரோட சிஸ்டர் இன் லா. உங்க அண்ணன் கல்யாணத்துல என்னைச் சேலையில பார்த்திருப்பீங்க. அதுதான் கண்டுபிடிக்க முடியல. ஆனா நான் அழகான ஆண்களை எப்போதும் மறப்பதில்லை,” என்று குறும்பாகக் கண்ணடித்தாள்.

அதனை இலகுவான கேலியாக எடுத்துக் கொண்ட மனோகரும் புன்னகைத்தான்.

“வாங்களேன். லஞ்ச் சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம். இங்க உணவு நல்லா இருக்கும்.”

படபடவென அவள் பேசியதை வைத்து அவளது உறவு முறையை அறிந்து கொண்டவன், நாகரிகமாக மறுத்தான்.

ஆனால் அவளோ விடாக்கண்டியாக வற்புறுத்தி அழைத்துச் சென்றாள்.

‘நான் வழக்கமாக இங்கதான் உட்காருவேன்,’ என்று சொன்னதிலும், அவள் நடந்து கொண்ட முறையிலும் அவள் தினமும் அங்குதான் உணவு உண்ண வருவாள் என்று தெரிந்தது.

உட்கார்ந்த வுடன் முட்டிவரை ஏறிய அவளது கவனும், பளபளக் கைகளை மறைக்காது காட்ட அவள் போட்டிருந்த அந்த ஸ்லீவ்லெஸ் ஃப்ராக்ஸும், உடையில் தாராளமாக வெட்டப்பட்டிருந்த கழுத்தும் அவனைச் சங்கடப்படுத்தின.

அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் பூக்கள், ஃபௌண்டன் எனச் சுற்றி இருப்பவற்றைப் பார்த்து ரசித்தான்.

“என்ன சாப்பிடுறீங்க...?” என்ற கேள்விக்கு,

“பனீர் டிக்கா, மஷ்ரூம் ஃபிரைட் ரைஸ், மாங்கோ லஸ்ஸி...” என்று சொல்லி விட்டு, அருகில் இருந்த எகனாமிக் டைம்சை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் சுப்ரஜா.

வழக்கமாக அவளைப் பார்க்கும் ஆண்களின் பார்வை ஆடு தழையை மேய்வதைப் போல உடல் எங்கும் மேயும். அதை அவள் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஆனால் இவன் வித்தியாசமாக இருக்கிறான்.

“இன்ட்ரெஸ்டிங்!” - தனக்குள் வியந்தவள்,

“மேடம், நீங்க வழக்கமாச் சாப்பிடுற உணவுதானே!” என்று கேட்ட சர்வரின் குரலை அரைகுறையாகக் காதில் வாங்கிக் கொண்டு, ‘ஆம்’ எனத் தலையாட்டினாள்.

மனோகர் கேட்ட பனீர் டிக்கா, மஷ்ரூம் ஃபிரைட் ரைஸ், ஸ்வீட் லஸ்ஸி கொண்டு வந்து வைத்த சர்வர், சுப்ரஜாவுக்கு ஸ்பானிஷ் ஸ்டைல் பொட்டேடோ ஆம்லெட், குடை மிளகாய், வெங்காயம், வெள்ளரிக்காய், பச்சைப் பட்டாணி போன்ற காய்கறிகளைத் தாராளமாய்ச் சேர்த்த ‘ஷ்ரீம்ப் பாஸ்தா ப்ரீம்வேரா’வைப் பரிமாறினான்.

பின், “யுவர் ஃபேவரைட் மேடம்,” என்று சொல்லி, அதனுடன் அவள் வழக்கமாகப் பருகும் எலுமிச்சம் துண்டங்கள் போட்ட சில்ட் பியரும் வைத்தான்.

சுப்ரஜா பழகும் வட்டாரத்தில் இது சகஜம் என்றாலும், கிராமத்து உறவினனான மனோகர் என்ன நினைத்துக் கொள்வானோ என்ற சிறு தயக்கம் தலை தூக்க, அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சுப்ரஜா.

அவனோ அவளுக்குப் பரிமாறப்பட்டதைப் பற்றிச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல், தன்னுடைய உணவை அமைதியாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

உனக்குப் பிடித்ததை நீ சாப்பிடுகிறாய், எனக்குப் பிடித்ததை நான் சாப்பிடுகிறேன் என்ற பாசாங்கில்லாத பாவம் தெரிந்தது, அவனது நடத்தையில். அதுவே சுப்ரஜாவை முதலில் கவர்ந்தது.

வெளிநாட்டில் அழகுக் கலைக்காக அவள் எடுத்த பயிற்சிகளையும், அதன் பின் தந்தையின் உதவியோடு தான் அடையார், அண்ணா நகர், பெசன்ட் நகர் ஆகிய இடங்களில் மேல்தட்டு மக்களுக்காக நடத்தி வரும் பியூட்டி பார்லர்களையும் பற்றி அவனிடம் சொன்னாள்.

பின்னர் அவனது வேலை விஷயங்கள் பற்றிக் கேட்டாள். கிராமத்தில் வளர்ந்தாலும் சென்னையில் இருக்கும் திமிங்கலங்களுடன் போட்டி போட்டு நன்றாக முன்னேறி இருக்கிறான் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

அவளுக்குத் தனது தமக்கை குடும்பத்துடன் அவனுக்கு இருக்கும் வழக்குப் பற்றி ஏற்கெனவே தெரியும்.

அவளது தமக்கை கணவன் கருணாகரனின் வாதம் நியாயமில்லாதது என்று அவளுக்கே சில சமயம் படும். ஆனால் பெரிதாகத் தலையிட மாட்டாள்.

அவர்கள் குடும்ப விஷயம். அதில் நமக்கென்ன வந்தது என்று பொருட்படுத்தாமல் சென்று விடுவாள். மனோ தற்போது கோர்ட்டில் நடக்கும் வழக்குப் பற்றி ஏதாவது சொல்லுவான் என்று எதிர்பார்த்தாள்.

அந்த விஷயத்திலும் அவளது எண்ணத்தைப் பொய்யாக்கினான் மனோகர்.

கடைசியாக விடைபெற்றுச் செல்லும் முன்பு, அன்று உணவுக்கான தொகையை அவனே தந்தான். அது அவனுக்கு அதிகமான தொகை என்று அவளுக்கு மனதில் பட்டது.

இருந்தும் முகம் சுழிக்காமல் அவன் அந்த எதிர் பாராத செலவை ஏற்றுக் கொண்டது அவளுக்கு அவன் மேலிருந்த மதிப்பை அதிகப்படுத்தியது.

"திஸ் இஸ் நாட் ஃபேர் மனோ. நான்தானே உங்களை இங்கே அழைத்து வந்தேன். அப்ப நான்தானே பில்லுக்கு பே பண்ண வேண்டும்," என்ற சுப்ரஜாவின் வார்த்தைகளை மென்மையாக மறுத்துவிட்டுச் சென்ற விதம் அவளை மிகவும் கவர்ந்தது.

அவன் அண்ணனைப் போல் பணத்துக்காகப் பேயாய் அலையாமல் சுய கௌரவம் பார்க்கிறான் என்று நினைத்தாள்.

சுப்ரஜாவின் தந்தை சில வருடங்களாக அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லி வருகிறார். தன்னை அனுசரித்துப் போகும் மனோவே தனக்கு

மணமகனாய் வந்தால் நன்றாக இருக்குமே என்று நினைத்தவள், தந்தையிடம் அது பற்றி உடனடியாகப் பேசினாள்.

மறுநாள் நீதிமன்றத்தில் வர இருக்கும் வழக்கில் மனோகரை ஒழித்துக் கட்டும் எண்ணத்தில் சென்னையில் தங்கி இருக்கும் கருணாகரனை அழைத்தார் சுப்ரஜாவின் தந்தை.

“மாப்பிள்ளை, உங்க பங்காளி மனோகரோட இருக்கிற உங்க வழக்கு எந்த அளவுக்கு இருக்கு?”

இவருக்கென்ன இதைப் பற்றி இப்பொழுது தேவை என்று யோசித்த கருணாகர்,

“நடந்துகிட்டு இருக்கு மாமா. நம்ம பக்கம்தான் தீர்ப்பாகும். அதுக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்துட்டேன்,” என்றான்.

“தேவை இல்லை. மனோகர் கேக்குறதைத் தந்திடுங்க.”

“மாமா...?”

“நியாயத்தைத்தான் சொல்லுறேன். இந்த வழக்கு நீங்க உங்க தாத்தா எழுதின மாதிரிப் பொய்யா ஜோடிச்ச ஒரு உயிலை வச்சுத்தான் நடக்குது. அதுக்கு உண்மையான வாரிசு அந்த மனோகர் குடும்பம்தான்.

“மனோகர் அணுகிய வக்கீல் சரியில்லாதவர். உங்க பக்கம் சேர்ந்துகிட்டு அவனுக்குத் துரோகம் செய்கிறார். எப்படி இத்தனையும் தெரியும்னு ஆச்சரியமா இருக்கா? நான் குடியிருக்கிறது வேணும்னா திருச்சியா இருக்கலாம்.

ஆனா நீங்க பண்ணுற தில்லுமுல்லு எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் மாப்பிள்ளை.”

இவர் எப்ப உத்தம புத்திரனா மாறினார் என்று யோசித்த கருணாகரனிடம், “நான் எப்ப மாறினேன்னு யோசிக்கிறீங்களா! நம்ம சுப்ரஜாவுக்கு மனோ மேல ஆசை வந்ததில் இருந்துதான். ரெண்டு வாரமா அவனைக் கண்காணிக்கிறேன்.

“உங்களுக்குத் தெரியாத இன்னொன்னு சொல்றேன், கேட்டுக்கோங்க. மனோகர் சுதாரிச்சுட்டான். வேறு ஒரு வழக்கறிஞரிடம் ஏதோ விசாரித்து வந்திருக்கிறான். கொஞ்சம் முயன்றால் அந்த உயில் பொய் என்று அவனால் நிரூபிக்க முடியும். அதன்பின் உங்க தாத்தாவின் சொத்தில் மூன்றில் ஒரு பாகம் கண்டிப்பாக அவனைப் போய்ச் சேர வேண்டும். அதனால் சண்டை போடுறதை விட்டு விட்டு மனோகர் - சுப்ரஜா திருமணத்தை நடத்தும் வழியைப் பாருங்கள்.

“இந்தக் கல்யாணத்தை மட்டும் முடிச்சு வச்சுட்டிங்கன்னா சின்னக் கடை வீதில இருக்குற நகைக்கடையை உங்களுக்குத் தந்துடுறேன்...”

மாமனார் தருவதாகச் சொன்ன லஞ்சம் கருணாகரனைக் கவர, வாய்தா மேல் வாய்தா வாங்கிக் கொண்டிருந்தவன், வழக்கில் சமரசத்துக்கு வந்தான்.

கடைசி நேரத்தில் மனோ அவனது வக்கீலுக்கே தெரியாமல் திரட்டிய ஆதாரங்களும் அதற்கு ஒரு காரணம் என்பது மறுப்பதற்கில்லை.

உயில் எழுதியதாகச் சொல்லும் சமயத்தில் பக்கவாதத்தில் வலது கை விளங்காமல் இருந்த தாத்தா எப்படி கையெழுத்துப் போட்டிருக்க முடியும் என்ற அவனது வாதம் நீதியின் பார்வையில் நியாயமாகவே பட்டது.

மனோவுக்குக் கடையும், வீடும் கையில் கிடைத்தன. ஆனால் மனோகர் மறுத்தும் கேளாமல் சுப்ரஜாவைத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லி விடாமல் தொந்தரவு தந்து கொண்டிருக்கிறான் கருணாகரன்.

“கருணா, உன் மச்சினிச்சியைப் பத்தி நான் கருத்து ஒண்ணும் சொல்றதுக்கில்ல... என்னோட வாழ்க்கைக்கும் அவங்க மனப்போக்குக்கும் ஒத்து வராது. நீ செய்ய நினைக்கிறது பொருந்தாக் கல்யாணம். இனிமே இதைப் பத்திப் பேசாதே!” என்று சொல்லி அடக்கினான்.

இதில் எல்லாம் அடங்கி விடுகிறவனா அவன் தமையன்!

பல வழிகளிலும் அவனைச் சம்மதிக்க வைக்கும் முயற்சியில் இறங்கினான். அதில் ஒன்றுதான் கடையினை அபகரிக்கும் முயற்சி. கட்டிக் காக்கும் தொழிலில் இடையூறு ஏற்பட்டால் வேறு வழியின்றி சுப்ரஜாவைத் திருமணம் செய்து கொள்வான் என்று எண்ணம் கருணாகரனுக்கு.

தடைகளையும் தாண்டி இந்த முறை தெய்வா தீனமாக மனோவுக்கு அமைந்துவிட்ட திருமணத்தை நிறுத்தத் துணை செய்தவன், அவனது தம்பி சல்சா சரவணன். கிராமத்தில் இருந்து அண்ணன் அனுப்பும்

பணத்தை வெட்டியாகச் செலவு செய்து ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தில் அவனும் ஒருவன்.

கோவிந்தனின் குடும்பம் பரிமளாவுக்குச் சொந்தம். அதனால் அவர்களைக் கலைக்க முடியாது. அதிர்ஷ்ட வசமாகச் சுந்தாரியை வைத்துச் சரவணன் திருமணத்தை நிறுத்தினான்.

கருணாகரனின் ஆள் படையினை எதிர்க்கவே தனக்குத் தெம்பினைத் தேடினான் மனோகர்.

கோவிந்தனின் குடும்பம் வாங்கிய பெயரால் அவரது பேத்திகளும் தன்மையாக இருப்பார்கள் என்று மனோகரன் நினைத்தது சுந்தரவல்லி விஷயத்தில் பொய்யாகி விட்டது.

நடந்ததை நினைத்துப் பார்த்தவன், “உண்மையாக இருக்கலாம் மகேஸ்வரி. ஆனால் சுந்தரவல்லி இப்படி எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக இருந்தா எப்படி? திருமணத் திற்குப் பின் இப்படித் தற்கொலை அது இதென்று சொன்னா நம் நிலைமை என்னாறது?”

“கஷ்டம்தான் அண்ணா. ஆனால் உனக்கு ஏன் சுப்ரஜாவைப் பிடிக்கவில்லை...?”

சுப்ரஜாவைப் பற்றித் தவறாகச் சொல்ல மனோ கருக்கு விருப்பமில்லை. அவளின் ஒரு சில தவறான பழக்கங்கள் அவளைத் தவறாக்கி விடாது என்று நினைத்தான்.

“பச்... எனக்கு மட்டுமா பிடிக்கல. நமது குடும்பத்தில் யாருக்குமே அந்தச் சம்பந்தத்தில் விருப்பம் இல்லையே.

கருணாகர் திருமணத்தின்போது பார்த்தாயே! சுப்ரஜாவின் குடும்பத்தினர் செய்த அலும்பை. அவங்களுக்கு ஒரு தலையாட்டிப் பொம்மை வேண்டும். நாய்க்கு எலும்புத் துண்டைப் போடுவதைப் போலப் பணத்தைத் தூக்கிப் போட்டு எனது தன்மானத்தை விலைக்கு வாங்கப் பார்க்குறாங்க. அதற்கு நான் ஆளில்லை.”

“சுந்தரவல்லி மட்டும் அப்படி இல்லை என்று உனக்கு உறுதியாகத் தெரியுமா?”

“உறுதியாகத் தெரியாததுதான். ஆனால் கோவிந்தன் தாத்தாவின் குடும்பம் பாரம்பரியம் மிக்கது. அவர்கள் குடும்பத்தில் ஏதாவது பிணக்கு என்றால் அது நமது அம்மாவின் காதுக்கு வராமல் இருக்காது. மேலும் அமிர்த வல்லியைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவளைப் போல்தான் அவள் அக்காவும் இருப்பாள் என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டுட்டேன்...”

“அண்ணா, என் மனதினுள் பட்டது உண்மையாகி விட்டதே. சுந்தரவல்லி இப்படிச் செய்வாள் என்று நினைக்க வில்லை. அமிர்தவல்லியைப் போன்று தன்மையானவள் இல்லை அண்ணா சுந்தரவல்லி. ஒரு முரட்டுத்தனமான முட்டாள்! பேசாமல் உனக்கு அமிர்தவல்லியைப் பேசி முடித்திருக்கலாம் என்று நானும் அம்மாவும் பேசிக் கொண்டோம்.”

தங்கையின் பேச்சைக் கேட்ட மனோகர் கண் மூடி யோசித்தான். அவனது மனக் கண்ணில் பஸ் ஜன்னலில் சாய்ந்து கொண்டு நிர்மலமான முகத்தோடு தூங்கிக் கொண்டிருந்த அம்மு வந்தாள்.

சுந்தரியின் முகம் கூட அவனுக்குச் சரியாய் நினை வில்லை. அம்மு முகம் மட்டும் எப்படி? இது சாத்தியமா? - என்று யோசித்தவனுக்கு விடை கிடைத்தது.

‘இதுதான் சாத்தியம். அம்முவை எனக்குப் பிடித் திருக்கிறது. அவளை விட நல்ல துணை எனக்கு அமை யாது.’ - முடிவு செய்தவன் மகேஸ்வரியிடம் சொன்னான்.

“கவலைப்படாதே மகேஸ்வரி. இந்தக் கல்யாணம் நடக்கும். நீயும் அம்மாவும் ஆசைப்பட்டபடி அமிர்த வல்லியே எனக்கு மனைவியாக வருவாள்.”

“ஆனால் அம்முவின் சம்மதம்!” என்று இழுத்தாள் மகேஸ்வரி.

“இன்று வெள்ளி இரவு, திருமணம் நடக்க இருப் பதோ ஞாயிறு. மூன்று நாளா முயற்சி செய்து இப்போது தான் என்னிடம் பேசவே சுந்தரி குடும்பத்தார் ஒத்துட்டிருக் காங்க. திருமணத்துக்கு இடையில் ஒரு நாள்தான் இருக் கிறது.

“உறுதி செய்யாத ஒரு விஷயத்துக்கு அமிர்த வல்லியின் சம்மதத்தை எப்படி வாங்குவது? அதுவும் அக்கா மறுத்த மாப்பிள்ளையை அமிர்தவல்லி திருமணம் செய்யக் கண்டிப்பாகச் சம்மதிக்க மாட்டாள். அதனால் நானே கெட்ட பெயரை வாங்கிக் கொள்கிறேன்.”

நெருக்கடியை எண்ணிக் கலங்கியவன், “ஒன்று மட்டும் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். அம்முவுக்கு என் மேல் காதல் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் என்னை

அவளுக்குப் பிடித்திருக்கிறது. என் மனைவியை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்வேன் என்று அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அதனால் எங்கள் வாழ்வு நன்றாகவே அமையும்.”

வியப்பாகத் தமையனைப் பார்த்தவள், “யார் சொன்ன செய்தி இது?” என்று கேட்டாள்.

“அவள் கண்கள் சொன்ன செய்தி அது. என் மனதுக்கு அந்த மொழி விளங்கிற்று.” என்று சொல்லிய மனோகரின் முகத்தில் வெட்கச் செம்மை பரவியது.

மனோகர் கோவிந்தனின் வீட்டில் அமிர்தாவை மணமுடிக்கக் கேட்ட அதே நேரம்...

சென்னையில் கைலாசத்தின் வீட்டில் சரோஜாவையும் சுந்தரியையும் சமாதானப் படுத்தி உணவு உண்ண வைத்துவிட்டு, தானும் ரெண்டு இட்லியைப் பிய்த்துப் பசித்த வயிற்றுக்குப் போட்டு விட்டு, உறக்கத்திற்குக் கெஞ்சிய கண்களுக்கு ஆறுதலாகப் படுக்கையில் சாய்ந்தார் விசாலாட்சி.

அவருக்கு மட்டுமின்றி, வீட்டினர் யாருக்கும் அந்த நொடியில் மனோகரின் பேரம் பற்றித் தெரியாது.

கண்மூடி ஐந்து நிமிடங்களில், ஓவென்று அலறிய தொலைபேசியால் திடுக்கிட்டு எழுந்தார்.

கார்ட்லெஸ்ஸில் எண்ணைப் பார்த்தவர் அகிலன் என்றெண்ணி ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டார்.

“ஏன்டா, நேரங்கெட்ட நேரத்துல கால் பண்ணுற?”

“உனக்கு வரப் போற முப்பதாவது வருஷக் கல்யாண நாளை மருமகளோட கொண்டாடணும் அப்படினெல்லாம் ஆசையே இல்லை, போலிருக்கே? காலாகாலத்துல எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சிருந்தியானா இப்ப என் பசங்க உன்னைத் தூங்க விட்டுருப்பாங்களா?”

“இந்தப் பக்கம் என்னோட ட்வின்ஸ் பசங்க... அந்தப் பக்கம் என்னோட ட்வின்ஸ் பொண்ணுங்க சேர்ந்து உன்னைப் படுத்தி எடுத்திருக்க மாட்டாங்க. நீ நிம்மதியா தூங்கணும்னே என் கல்யாணத்தை லேட் பண்ணுற யோன்னு நான் சந்தேகப்படுறேன்...” என்று வம்பு வளர்த்த மகன் மேல் பாசம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“டேய், நான் உன் அம்மாடா. அது நினைவு இருக்கட்டும்...”

“முதல்ல நீ என் ஃபிரெண்ட். அப்புறம் மாமியார், நாத்தனாருக்கு எடுபிடி வேலை பாக்கும் ஒரு அப்பாவிக் குடும்பத் தலைவி. அடுத்து என் அம்மா. நாலாவதா அப்பா சொல்வதற்கெல்லாம் தலையாட்டும் பொம்மை.”

“போதுமடா. என்னோட இயலாமையை அடுக்கினது...”

“கோச்சுக்காதேம்மா!” சொல்லி விட்டுத் தொபர்ந்தான் அகில்.

“இல்லம்மா. எனக்கு நாலு நாள் லீவ். கூட மூணு நாள் லீவ் போட்டுட்டு சுந்தரி கல்யாணத்துக்கு வந்துட்டுப் போகலாம்னு நினைச்சேன்...”

“அதுக்கு மட்டும்தானா?” நக்கலாய்க் கேட்டார்.

“சரி. ஒத்துக்கிட்டேன். நீ நினைக்கிறது சரிதான். அம்முவைச் சின்ன வயசுல பார்த்தது. அவளையும் பார்க்கலாமின்னுதான். அவளுக்கு என்னைப் பார்த்தாப்பில இருக்கும் இல்லையா? திடுதிப்புன்னு கடைசி வருஷம் பரிட்சை முடிஞ்சவுடனே, அடுத்த முகூர்த்தத்தில் அம்மு - அகில் கல்யாணம்னு நீ போய்ச் சொல்லுறப்ப அவளுக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கக் கூடாதுல்ல... அந்த நல்லெண்ணம் தான்.

“நானும் நீ இந்த முறை வாங்கிட்டு வந்து தரப் போற அவ போன் நம்பர்ல பேசிப் பேசியே அவளைக் கல்யாணத்துக்குத் தயார்ப்படுத்தி வச்சிருப்பேனில்ல. நான் நினைக்கிறது சரிதானாம்மா?”

“போடா அரட்டை. கனடால இருந்துட்டே அவ பரிட்சை முடிஞ்சதும் உன் கல்யாணம் நடக்கணும்னு ஆர்டர் போடுறயா? இதுல நான் உனக்குப் போன் நம்பர் வாங்கித் தந்து தூது போகணும்னு சொல்லிட்ட. சரி. உங்க அப்பாகிட்ட பேசுறேன்...”

“அடக் கடவுளே, நீ இன்னும் அப்பாட்ட பேசலையா? எனக்கு எப்படித்தான் நீ அம்மாவா பொறந்தியோ தெரியல...” - கடிந்து கொண்டான்.

“ஏன்மா, இந்தச் சுந்தரி கல்யாணத்துக்கு ஒரு இன்விடேஷன் கூட எனக்கு மெயில் பண்ணலை. கல்யாணக் கனவுல என்னை மறந்துட்டாளா? கல்யாணத்துக்கு வந்தா

நான் எங்கம்மா போறது? பேசாம திருச்சிக்குப் போயிட்டு அங்கிருந்து டாக்ஸி பிடிச்சுத் திருவாரூர் வந்துட்டுமா? இப்ப கிளம்பினாத்தான் முகூர்த்தத்துக்கு வர முயற்சி செய்யலாம். சீக்கிரம் சொல்லும்மா...”

அவனது கேள்விக் கணைகளுக்குப் பதில் சொல்லும் விதமாக,

“இப்ப இங்க நிலைமை சரியில்ல கண்ணா. சுந்தரிக்குப் பார்த்த மாப்பிள்ளை அவ்வளவா சரி இல்லாதவன்னு யாரோ சொன்னதைக் கேட்டுட்டு, சுந்தரி கல்யாணம் செஞ்சாத் தற்கொலை செய்துக்குவேன்னு அடம் பிடிக்கிறா. அதனால கல்யாணம் நடக்க வாய்ப் பில்லை.”

“சரியில்லாதவன்னு மொட்டையா சொன்னா எப்படும்மா? குடிகாரனா? சூதாடியா? பெண் பித்தனா? சைக்கோவா? போலீஸ் தேடுற குற்றவாளியா? இதுல எந்த வகை? மாப்பிள்ளையைப் பத்தி விசாரிச்சீங்களா?”

“நாங்க என்ன விசாரிக்கிறது? எல்லாம் நல்லா விசாரிச்சுத்தான் உங்க மாமா நிச்சயம் செய்திருக்கார். நீ சொல்ற ஒரு கெட்ட குணம் கூட அவன்கிட்ட இல்லை. நான் போட்டோலதான் பார்த்தேன். தங்கமான பையன். நல்ல உழைப்பாளி. இவங்க கிட்ட பைசா கூட வராத்சிணை கேட்கல. உங்க மாமாவே பையனைப் பார்த்து மயங்கிப் போய்த் தானே வீடு தேடிப் போய்க் கல்யாணம் பேசி இருக்கார்.”

“மண்டை காயுதும்மா. அப்புறம் என்னதான் குறை?”

“அந்தப் பையன் கல்யாணத்துக்கு முன்னே யார் கிட்டயோ இவங்க பெயரைச் சொல்லிக் கடன் வாங்கி இருப்பான் போல இருக்கு. அதைத்தான் பூதக் கண்ணாடி வச்சப் பெருசாக்கிட்டாங்க. அப்புறம் அவன் கம்பீரமா இருந்தாலும், நாட்டாமை மாதிரி வேஷ்டி, சட்டை போட்டுட்டு அக்மார்க் கிராமத்துக்காரனா இருக்கான்டா. அதைச் சுந்தரி கிண்டல் செய்துட்டே இருக்கா.”

“அநியாயமா இருக்கம்மா. இதுக்கெல்லாமா கல்யாணத்தை நிறுத்துவாங்க? அந்தப் பையன் பாவம்.”

“நிஜம்தான்டா. ஆனா அவனும் சாமான்யமானவன் இல்லை. இன்னைக்குப் பஞ்சாயத்து கூட்டிட்டான். அனேகமா காலையில் முடிவு தெரியும்.”

“பஞ்சாயத்துல சுந்தரியைக் கட்டாயப்படுத்திக் கல்யாணம் செய்து வச்சிருவாங்களா? அது அசிங்கம் இல்லையா? இப்படி கட்டாயக் கல்யாணம் செய்து வச்சா கணவன் - மனைவி உறவு எப்படி மனதில் ஒட்டும். அவர்களுக்கு வாழ்க்கை முழுவதும் அது தண்டனை தான். அதுக்கு அவன் கல்யாணமே பண்ணிக்காம இருக்கலாம். அவன் தப்பு செய்கிறானோ என்று தோணுது.”

முகவாயைத் தோளில் இடித்தவர், “மக்கும்... உன் அருமை அப்பா அவர் தங்கச்சியைக் கலங்க விடுவாரா அகில்! சுந்தரியின் அப்பாவிடம் மாப்பிள்ளைப் பையனின் மானத்துக்கு நஷ்ட ஈடாகப் பத்து லட்சம் தந்து விடுகிறோம் என்று பேரம் பேசச் சொல்லி இருக்கிறாரடா. நாம்தான் அந்தப் பணத்தைத் தரப் போகிறோம்.”

“பத்து லட்சம் போன மானத்துக்கு ஈடாகுமா? சரி. தாத்தா, பாட்டி என்ன சொல்றாங்க?”

இந்தக் கேள்வி எழுந்தவுடன் பரபரத்தது விசாலாட்சியின் உள்ளம்.

“அகில், உன் தாத்தா பாட்டி உன்னுடன் சுந்தர வல்லியை முடிச்சுப் போட ரெடியா இருக்காங்க. சுந்தரி கல்யாணம் நின்ற விஷயம் அவர்களுக்கு ஒரு பிடி கிடைத்தாற் போலாயிடுச்சு. நீ வருவது தெரிஞ்சா என்னாகுமோ? எப்படியாவது அவள் கழுத்தில் உன்னைத் தாலி கட்ட வைத்து விடுவார்கள்.”

“நல்ல வேளையா நினைவுபடுத்தின. திடீரென்று ஊருக்கு வந்து உங்களுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி தரலாம் என்று நினைச்சேன். பத்திரிகை எனக்கு வராததால்தான் கல்யாண விவரம் தெரிஞ்சுக்க உன்னைக் கூப்பிட்டேன். அது நல்லதாப் போச்சு.”

“சரிம்மா. நான் நண்பர்களுடன் ‘ராக்கி மவுண்டன் டிரிப்’ போகிறேன். அங்கு இயற்கை எழில் கொஞ்சும் மலைச் சிகரங்களுக்கிடையே ட்ரெய்னில் பயணிப்பது நல்லாருக்கும். சிக்னல் கிடைக்கிறது கஷ்டம். அதனால் நேரம் கிடைக்கும்போது நானே உன்னைக் கால் செய்து நிலைமையை அறிந்து கொள்கிறேன்.”

அம்மாவும், மகனும் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்தார்கள்.

“விடும்மா. நாங்க இருக்கோம். உலகத்திலே இவன் ஒருத்தன்தான் மாப்பிள்ளையா?” கைலாசம் தன் தங்கை சரோஜாவைத் தேற்றினார்.

“அதானே சொட்டவாளக் குட்டியா என் பேரன் அகிலன் இல்ல. அவனை விட்டுட்டு வெளியே மாப்பிள்ளை பார்த்ததுதான் தட்டிப் போயிடுச்சு!” என்று சமயம் பார்த்துத் தனது உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்தினார் அவரது தந்தை.

“அப்பா, கொஞ்சம் பேசாம இருக்கீங்களா? சரோஜா... நீயும் சுந்தரியும் நல்லா ஓய்வு எடுத்துக்கோங்க. அம்மா, அப்பா கூட மைசூர் போயிட்டு வர்றீங்களா? மனசுக்கு ஒரு மாற்றமா இருக்கும். நீங்க தங்க ஹோட்டல் ஏற்பாடு செய்யுறேன்,” என்று தன் தங்கையைத் தாங்க ஆரம்பித்தார்.

“விசாலி! பாப்பாவுக்கு டிபன் எடுத்து வை!” என்று மனைவிக்குக் கட்டளையிட்டார்.

இன்னமும் இவ என்ன பாப்பாவா? பொருமிக் கொண்டே சரோஜாவுக்கு உணவு பரிமாறினார் விசாலாட்சி.

காலையில் மனோகர் அமிர்தாவை மணமுடிக்கக் கேட்ட விஷயம் அறிந்து நொந்து நூடுல்ஸாய் மாறி இருந்தார் அவர்.

கணவரிடம் பேசச் சமயம் எதிர்பார்க்க, அவரோ காலை பத்து மணிக்கு மேல் ஆகியும் தங்கையைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

“என்ன அத்தை... நேத்து நைத்தான் இட்லி செஞ் சீங்க. இப்ப காலையிலயும் இட்லி, சட்னியா? எனக்குச் சாப்பாடே சலிச்சுப் போச்சு. நான் வெளியே போய்ச் சாப்பிட்டுக்கிறேன். மாமா, நீங்க ஆபீஸ் போறப்ப என் ஃபிரெண்ட் வீட்டுல இறக்கி விட்டுடுங்க...” என்று கிளம்பி னாள் சுந்தரி.

அலுவலகம் செல்லும்போது கோவிலில் இறக்கி விடுங்கள் என்று கேட்டு, கணவரிடம் போகும் வழியில் அகிலன் அம்முவை மணமுடிக்க நினைப்பதைச் சொல்லி விடலாம் என்று நினைத்தவரின் எண்ணத்தில் மண்ணைப் போட்டாள்.

அதற்கெல்லாம் விசாலாட்சி மனம் தளர்ந்து விடாமல், பிற்பகல் தனது கணவரின் அலுவலகத்தில் நின்றார். இதுவரை இல்லாத அதிசயமாக ஆபீசுக்கே வந்திருக்கும் மனைவியைப் பார்த்தவுடன், ஏதோ முக்கிய மான விஷயம்தான் என்று உணர்ந்தார் கைலாசம்.

மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு, நீலாங்கரை பீச்சில் இருந்த அவர்களது விருந்தினர் மாளிகைக்கு வந்தார்.

“விசாலி, என்னடி இது... இப்படி திடுதிப்புன்னு ஆபீஸ்ல வந்து நிக்குற? எனக்குக் கையும் ஓடல, காலும் ஓடல...”

“நீங்க செஞ்ச குளறுபடியால்தான் வந்தேன். சுந்தரி கல்யாணத்தை நிறுத்த அவ்வளவு உதவி செஞ்சீங்களே.

இப்ப ஒரு பாவமும் அறியாத அம்மு கல்யாணத்தை நிறுத்த என்ன செய்யப் போறீங்க?"

"அதை ஏன்டி நாம நிறுத்தணும்? அகிலுக்குச் சொல்லுறதையேதான் நான் உனக்கும் சொல்லுறேன். வாழ்க்கை ஒரு போர் மாதிரி. போரில் வெற்றி பெறணும்னா நியாய தர்மம் பார்த்தா முடியுமா?"

"நாம நல்லா இருக்கணும்னா நாலு பேரைப் பார்த்து இரக்கப்படுற வேலையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வச்சுக்கணும். நம்ம சுந்தரி மனசு சந்தோஷப்பட... அந்த அமிர்தா கஷ்டப்படணும்னு இருந்தா நான் என்ன செய்ய முடியும்!"

"கஷ்டப்படப் போறது அமிர்தா மட்டும் இல்லங்க. அவளையே நினைச்சுட்டிருக்குற நம்ம பையனும் தான்."

மனைவி சொன்ன செய்தியின் அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாது விக்கித்துப் போனார் கைலாசம். இதென்ன புதுக் கதை!

"அகில் பொறந்த நாளன்னைக்கு போன் செஞ்சு அமிர்தாவைப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொன்னான். நேத்து ராத்திரி உங்ககிட்ட அம்மு விஷயத்தைப் பத்திச் சொல்லாததுக்கு என்னைக் கோபிச்சுக்கிட்டு... சுந்தரி கல்யாணத்துக்கு அம்முவைப் பார்க்கிறதுக்காகவே வரேன்."

"அவ கடைசிப் பரிட்சை முடிஞ்சதும் கல்யாணம் செய்து வைங்கன்னு சொன்னான். அவனோட காதலுக்கு நீங்களும் உங்க குடும்பமும் இப்படி ஆரம்பத்திலேயே

சமாதிகட்டிடங்களே..." - அமுத மனைவியைச் சமாதானப்படுத்த வழியறியாது கையைப் பிசைந்தார்.

"ஏன்டி முன்னாடியே என்கிட்ட சொல்லல..."

"நீங்க உங்க தங்கைகிட்ட சொல்வீங்க. அவ கல்யாணத்தைக் கலைக்க எல்லா வழியையும் யோசிப்பா!" என்று சொன்ன மனைவியின் வார்த்தைகள் நூறு சதவிகிதம் உண்மை என்றறிவார்.

"அகில்கிட்ட அம்மு கல்யாணத்தைப் பத்திச் சொல்லிட்டியா?"

"நேத்தே தெரிஞ்சிருந்தா சொல்லி இருப்பேனே! அவன் ஊருக்கு வரத் தயாராத்தானே இருந்தான். நான் தான் இப்ப இருக்குற நிலைல நீங்க என் பையனைச் சுந்தரி கழுத்தில தாலி கட்ட வச்சுடுவீங்களோன்னு பயந்து வர வேணாம்னு சொல்லிட்டேன். இப்ப அவனைக் கிளம்பி வரச் சொல்லலாம்னு நெனச்சு ட்ரை பண்ணேன். அவன் நம்பரே கிடைக்க மாட்டேங்குது."

"நல்லதுதான். இப்போதைக்குச் சொல்லிடாதே."

வாயில்லாப் பூச்சியான தன் மனைவி இவ்வளவு பேசியது அவருக்கு உறுத்தியது.

வெளியே அவ்வளவாகக் காண்பித்துக் கொள்ளா விட்டாலும், அகில் அவரது உயிர்.

அவனுக்குப் பிடிக்காதது தெரிந்தே நெருங்கிய உறவைக் காரணம் காட்டிச் சுந்தரவல்லியை அகிலுக்கு மணமுடிக்க மறுத்து விட்டார்.

எங்கே அவளுக்கு அமையும் வரன் சரியில்லாது போய் விட்டால் தனது பெற்றோர் இவரது மனைவியையும் மகனையும் குத்திக் காண்பிப்பார்களோ என்று அத்த அக்கறையுடன் சுந்தரியின் கல்யாணத்தில் செயல்பட்டார். அது அவரது மகனுக்கே வினையாகி விட்டது.

செய்ய வேண்டியதை யோசித்ததிலேயே மணி மாலை ஆறாகி விட்டது. இன்னும் பன்னிரண்டு மணி நேரத்தில் முகூர்த்தம். செல்லை எடுத்து நம்பரை அழுக்கப் போனவரிடம்.

“யாரிடம் பேசப் போறீங்க...?” கேள்வி கேட்டார் அவரது தர்ம பத்தினி.

“சுந்தரியின் தாத்தா கோவிந்தனிடம்தான். அவர் தானே அந்த வீட்டின் பெரிய மனிதர்...”

சொன்னபடி கோவிந்தனிடம் பேசியவர்... தயவு செய்து அம்முனை மனோகரனுக்குத் திருமணம் முடிக்காமல் தனது மகன் அகிலனுக்கு அவளைத் தருமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

“தப்பான நேரத்துல தப்பான கோரிக்கையை வைக்கிறீங்களே கைலாசம்! உங்க தங்கை செய்தது சரியா? தொழிலில் வெற்றிகரமாக இருக்கும் உங்களால், வார்த்தை தவறியதால் நான் பட்ட அவமானம் கண்ணில் படலையா? உங்கள் தங்கைக்காக முதல் முறையாக எங்கள் குடும்பம் பஞ்சாயத்தில் தலை குனிந்து நின்றது.

“என் குடும்பத்தினர் செய்த தவறினைத் திருத்த எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பை மறுத்து, மறு

படியும் மனோகரனுக்கு அநியாயம் செய்யச் சொல்லி எந்த முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேட்கிறீர்கள். மன்னித்து விடுங்கள். உங்கள் கோரிக்கையை ஏற்க முடியாது.”

விடவில்லை கைலாசம். அம்முனின் நிலையை எடுத்துக் கொண்டார். “அமுதவல்லி பாவம் இல்லையா? இப்படி அவளுக்குக் கட்டாயக் கல்யாணம் செய்யலாமா? ஒரு பெரிய மனிதர் செய்யும் காரியமா இது!”

“ஒரு குடும்பத்துக்காக ஒரு நபரைத் தியாகம் செய்யலாம் என்று பெரியவர்களே சொல்லி இருக்கிறார்கள்.” அசாஸ்தாய் அந்தக் கேள்வியைச் சமாளித்தார் பெரியவர்.

தனது வழக்கமான புத்தியைக் காண்பித்தார். “அந்தப் பையனை விட்டுக் கொடுக்கச் சொல்லுங்கள். வேண்டுமானால் நஷ்ட ஈடாக அந்த மாப்பிள்ளைக்கு இருபது லட்சம் தந்து விடுகிறேன்.”

கோவிந்தனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“பணத்தினால் எல்லாவற்றையும் வாங்கிவிட முடியாது கைலாசம். போகப் போவது எங்களது மானமும் சேர்த்துத் தான். இதற்கு என்னால் சம்மதிக்க முடியாது.”

தான் நினைத்தது நடக்கவில்லை என்ற ஆத்திரம் கைலாசத்துக்கு.

“இதுதான் உங்கள் முடிவா? உங்களால் கல்யாணத்தை நிறுத்த முடியவில்லை என்றால் சொல்லி விடுங்கள். அதனை எப்படித் தடுத்து நிறுத்துவது என்று எனக்குத் தெரியும்,” என்று பேசித் தான் சுந்தரியின் மாமா என்று நிரூபித்தார்.

இந்த ஆத்திரக்காரனால் எப்படித் தொழிலில் வெற்றி பெற முடிந்தது என்று பல்லைக் கடித்தவாறே,

“உங்கள் குடும்பத்துக்கு மட்டும்தான் மிரட்டத் தெரியும் என்று நினைக்காதீர்கள். இந்தத் திருமணத்தைத் தடுத்தீர்கள் என்றால் அம்மு உட்பட நாங்கள் அனைவரும் குடும்பத்தோடு தற்கொலை செய்து கொள்வோம். உங்கள் தங்கையும், சுந்தரியும் மட்டும்தான் கோவிந்தனின் குடும்பத்தில் மீந்திருப்பார்கள்,” என்று சொல்லி அடக்கினார்.

பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய்க் குரங்காகி விட்டதை நினைத்துச் சொல்லொணாத் துயரப்பட்டு நின்றார்.

9 அமிர்தவல்லிக்கு அந்த வாரம் முழுவதும் இன்டர்னல் தேர்வு இருந்ததால் அவள் வீட்டிற்குப் போன் செய்யவில்லை. தேர்வெழுதப் போகும் பெண்ணை ஏன் கலைவரப்படுத்த வேண்டும் என்றெண்ணி வீட்டில் நடந்த குழப்பத்தினைப் பற்றி அவளுக்கு யாரும் தெரிவிக்கவில்லை.

வெள்ளி தேர்வு முடிந்ததும், சுந்தரவல்லியின் திருமணத்திற்கு அணிய அமிர்தவல்லி தேர்ந்தெடுத்த தாமரை வண்ணப் பட்டுப் புடவையை எடுத்துப் பெட்டியில் அடுக்கினாள்.

கல்யாணத்திற்குப் புடவையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி அவளது அண்ணன் சுப்ரமணியன்

பணம் தந்திருந்தான். தைலா சில்க்ஸூக்குத் தோழிகளுடன் சென்று அலசி, முதன் முறையாகத் தான் ஆசைப்பட்டது போல் அடர்வண்ணப் புடவை வாங்கினாள்.

மெயின்கார்ட் கேட் காந்தன் தையல் கடையிலிருந்து தைத்து வந்திருந்த ஜாக்கெட்டில் மணி வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள். பல்கலைக் கழகத் தேர்வு இன்னும் இரு வாரத்தில் தொடங்க இருப்பதால், மாணவிகள் அனைவரும் விடுதியிலே தங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அம்மு... அக்கா கல்யாணத்துக்குக் கிளம்பலையா?” குரல் கொடுத்தாள் நந்தினி.

“ரொம்ப நேரமாயிடுச்சு நந்து. இரவு நேரத்தில் போனால் யாராவது என்னை அழைக்க பஸ் ஸ்டாண்ட் வர வேண்டும். அதனால் காலையில் சீக்கிரம் கிளம்பலாம் என்றிருக்கிறேன். அதோட இந்தப் புடவைக்குப் பொருத்தமாகச் சிறிது மணி வேலை செய்ய வேண்டி இருக்கிறதடி. இன்று இரவு அதை எப்படையும் செய்து முடிச்சுடுவேன்.”

“என்னைக்குடி திரும்பி வர்ற?”

“ஞாயிறு கல்யாணம். அப்பறம் மறுவீடு முடிஞ்சதும், புதன் வந்துடுவேன். நிறையப் படிக்க வேண்டியிருக்கு. எதுக்கும் இருக்கட்டும்னு ‘ஃபேஷன் மேனேஜ்மென்ட்,’ அப்புறம் ‘டெக்ஸ்டைல் டிரீட்மென்ட்’ புத்தகங்களை எடுத்துட்டுப் போறேன்.”

“லூசு! கல்யாணத்துக்கு எஞ்சாய் பண்ணப் போவியா? புஸ்தகத்தைக் கட்டிக்கிட்டு அழுவாளாம். நானா

இருந்தா, இந்த செம்மே எழுதி இருக்க மாட்டேன். வேற... இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். உங்கக்கா கழுத்துல தாலி கட்டுறதுக்கு முன்னாடியே சல்யூட் சாம்ராஜுக்கு என்னோட ஃப்ளையிங் கிஸ்ஸைக் கொடுத்துடுடி!" என்றாள் ரம்யா.

"இப்படி எல்லாம் முட்டாள்தனமா பேசினா நானே உன்னை உதைப்பேன்." - முறைத்தாள் அம்மு.

"வேற என்னடி! அட்வைஸ் அம்புஜமா இருக்க? மனோவை முதன் முதலில் பார்த்தபோது, உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லு. உன் உயிர்த் தோழி நந்தினிக்கு நானே என் கையால் மூக்கு குத்தி விடுகிறேன்."

நந்தினி தனது மூக்கை இரு கைகளாலும் பொத்திக் கொண்டாள்.

"நந்தினி அப்பாவி. அவளை ஏன்டி இதில் இழுக்கிற?" - அதட்டினாள் அம்மு.

"அந்த அடப்பாவி நந்தினிதான் மனோகரனை முதல் முதலில் பார்த்தபோது, அம்ரு, மனோ ஜோடிப் பொருத்தம் நன்றாக இருக்கிறது. அம்ருவுக்கும் அவனைப் பிடித்திருக்கிறாற்போல் தெரியுதுன்னா!"

"அவர் சுந்தரிக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவர் என்பது தெரியாதபோது அப்படிச் சொல்லி இருப்பாள்!" தோழிக்கு வக்காலத்து வாங்கினாள்.

இருந்தாலும் அவன் தன்னைக் கவர்ந்தது உண்மை என்பதை மறுக்கவில்லை.

"நிச்சயம்தானடி நடந்திருக்கிறது. இன்னும் கழுத்தில் தாலி கட்டவில்லையே?" அசாஸ்டாய்ச் சொன்னாள் ரம்யா.

"விளையாட்டுக்குக் கூட அப்படிப் பேசக்கூடாது ரம்யா. நிச்சயம் முடிந்தவுடன் சுந்தரியும் மனோவும் என்னென்ன கனவு கண்டிருப்பார்களோ! அவர்கள் இப்போது மனதளவில் கணவன் - மனைவிதான். தாலி என்பது ஊருக்காக. அவ்வளவுதான்."

இப்படிச் சொல்லித் தோழிகளின் வாயை அடைத்த வளைக் கூட்டிச் செல்ல விடியற்காலை ஆறு மணிக்கு சுப்ரமணியும், சந்தான கிருஷ்ணனும் வந்தார்கள்.

"என்னண்ணா... நான் பஸ் ஏறி வர மாட்டேனா! நீங்க ரெண்டு பேரும் வந்துட்டா கல்யாண வேலையை யார் பாக்குறது...?"

"குளிச்சிட்டியானா பொறப்பட்டு வா... உனக்குப் பிடித்த ஸ்ரீரங்கம் போயிட்டு ஊருக்குக் கிளம்பலாம்."

விஸ்வரூப தரிசனத்தில் மனம் குளிரப் பெருமானைச் சேவித்த பின், சிந்தாமல் சிதறாமல், அந்த அதிர்ச்சியை அவளது தலையில் இறக்கினார்கள்.

"நடந்ததெல்லாம் உன்னிடம் சொல்லிட்டோம். சுந்தரி செய்த காரியத்தால் நம் குடும்பமே தலை குனிஞ்சு நிற்கிறோம். பஞ்சாயத்தார் முன் தாத்தா கூனிக் குறுகி நின்றார்."

"நடந்த களேபரத்தில் கல்யாணத்திற்கு உன்னிடம் சம்மதம் கேட்க நேரமில்லை. அதுக்காக வீட்டினர் சார்பாக

வும், என் அடங்காப்பிடாரி அக்காவின் மூளையற்ற செயலுக்காகவும், உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன் அம்மு. நம் குடும்ப மானத்தைக் காப்பாற்று!" என்று மன்றாடிய சந்தான கிருஷ்ணனிடம் பொம்மையைப் போலத் தலையாட்டினாள்.

‘அக்காவுக்குப் பதில் தங்கையைக் கேட்டானா, மனோகர். உங்களிடமிருந்து இப்படி ஒரு வார்த்தையை நான் எதிர்பார்க்கவில்லையே!’ அம்முவின் மனதை ஏதோ பிசைந்தது.

மூன்றாம் பிறை நெற்றியில் நெற்றிச் சுட்டியை வைத்து, கருநாகமாய் நீண்டிருந்த கூந்தலில் பூ தைத்து, விற்புருவத்தை மேலும் தீட்டி, அஞ்சனத்தால் செங்குவளைக் கண்களை மீனாக்கி, கொவ்வைப் பழமாய் இதழ்களைச் சிவக்க வைத்து... இப்படி எல்லாம் அழகு செய்திருந்தனர் மணப்பெண் அமிர்தவல்லிக்கு.

ஆனாலும் அவள் முகத்தில் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டு வரவே முடியவில்லை.

மனோகரின் முகத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாள். அதற்கு அவள் மிகவும் மெனக்கெடவெல்லாம் இல்லை. அவன் பெயரை நினைத்ததும் அவன் முகம் மனதினுள் தெரிந்தது.

அவனைப் பற்றிய முழு விவரங்களை அறியும் முன்பு, அவனது குறும்புக் கண்களும், ஆண்மை ததும்பும் சிரிப்பும் அவளது தோழிகளைக் கவர்ந்தது போலவே, அவளையும் கவர்ந்தது.

அன்று சுந்தரியை மணக்கப் போகிறவன் என்று தெரிந்ததும்... முதன் முறையாக அக்கா மேல் சற்றுப் பொறாமை கூட வந்தது. அதன்படி பார்த்தால் இப்பொழுது அவளுக்குச் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் ஏன் இவ்வளவு கவலை? அவள் கண்டு பிடித்தது இதுதான். துணிமணிகள்தான் சுந்தரிக்குப் பிடிக்காதது, அவளுக்கு வாய்க்கும். தாலி கட்டப் போகும் கணவனும் கூட அவ்வாறே அமைந்தால்... அவளது நினைவுகளைக் கலைத்தது, அன்னையின் குரல்.

“இன்னைக்கு உனக்குக் கல்யாணம். அதுக்காக வாவது முகத்தைக் கொஞ்சம் சந்தோஷமா வச்சுக் கோம்மா...” என்று கனகா கெஞ்ச, இடைமறித்தார் வெள்ளையம்மாள்.

“விவரம் கெட்டதனமா பேசாதே கனகா. கசாப்புக் கடைக்காரன் கிட்ட போற ஆடு ஈன்னு சிரிக்குமா? அந்தப் பாவி எப்படியெல்லாம் மிரட்டினான்? அந்தப் பொண்ணு இல்லைன்னா இந்தப் பெண்ணைத் தான்னு கேக்குறான். இதென்ன அரிசி வியாபாரமா!

“தஞ்சாவூர்ப் பொன்னி இல்லைன்னா, டீலக்ஸ் பொன்னி தான்னு கேக்க. அது சரி. எந்தப் பொண்ணா இருந்தா என்ன? அவனுக்கும் அவன் குடும்பத்துக்கும் தேவை பணம்தானே. நல்லவேளை, என் பேத்தி இவனைப் பத்தித் தெரிஞ்சுட்டுக் கெட்டிக்காரத்தனமா தப்பிச்சுட்டா. உன் பொண்ணுதான் மாட்டிக்கிட்டா.”

என்னமோ அமிர்தவல்லிக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்பது போலச் சொன்னாள்.

அமிர்தாவின் கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்கள் திரண்டு இப்பவோ அப்பவோ விழப் போக, மாமியார் அங்கிருந்து சென்றால் தேவலை என்று தோன்றியது கனகாவுக்கு.

“அத்தை, உங்களை மாமா தேடிக்கிட்டிருந்தார்,” என்று கிளப்பி விட்டார்.

“கூப்பிட்டிங்களாமே, கனகா சொன்னா!” என்று மனைவி வந்து நின்றதும், அங்கு தனது மனைவி ஏதோ பிரச்னை செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறாள், அதனால்தான் மருமகள் கனகா மனைவியை இங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கிறாள் என்று யூகித்து விட்டார் கோவிந்தன்.

“ஆமா... நான்தான் கூப்பிட்டேன். காரைக்குடி கல்யாணத்துக்குச் செஞ்சோமே, வைரப் பூச்சரம், அது எங்கே... அம்மு கழுத்துல காணோம்?”

“அது எதுக்கு அவளுக்கு?” அக்கறையின்றிக் கேட்டார்.

“எதுக்கா? கல்யாணப் பொண்ணுக்குப் போட்டு அழகு பார்க்கத்தானே செஞ்சது!”

“இல்லை, என் பேத்திக்குச் செஞ்சது...”

“அம்மு மட்டும் உன் பேத்தி இல்லையா?” - முறைத்தார்.

“அவதான் உங்க பேத்தியாச்சே. இந்தக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிச்ச எல்லார் கிட்டயும் நல்ல பேர் வாங்கிட்டா. ஆனாலும் பையன் ஆளு அழகா இருந்து என்ன பிரயோஜனம். சரியான விவகாரம் பிடிச்சவன். நல்ல வேளை இந்த ராட்சஷன் கிட்ட மாட்டாம என் பேத்தி தப்பிச்சா!” மனதினுள் மாறி மாறிப் பட்டிமன்றம் நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்.

“இந்த மாப்பிள்ளைக்குப் போட எனக்கு இஷ்ட மில்லைன்னு வச்சுக்கோங்களேன்.”

“உன் இஷ்டத்தை யாரு கேட்டா? இந்தக் கல்யாணத்துக்கே கல்யாணப் பொண்ணோட சம்மதத்தைக் கூட கேக்கலயாம், நகை போட இவ இஷ்டத்தைக் கேக்கணுமாம். நான் வாங்கின நகையைப் போட உன் சம்மதம் எதுக்கு?”

“வேறென்ன சொன்ன? இந்தப் பையனுக்குப் போட இஷ்டமில்லையா? இந்த மாப்பிள்ளையோட நடக்கப் போற கல்யாணத்துக்குத்தானே சுந்தரவல்லிக்கு நகை செஞ்சது. உன் அருமைப் பேத்தி அடிச்ச கூத்துல பாதிக்கப்பட்டது என்னமோ என் பேத்தி அமிர்தவல்லிதான்!” - வெறுப்புடன் சொன்னவர் குரல் கடுமையாக மாறியது.

“இங்க பாரு, வெள்ளையம்மா... கல்யாணப் பெண்ணுக்கு வேணும்னுதான் சண்முகம் பாடுபட்டு வாழை எடுத்த பணத்துல வைரப் பூச்சரம் வாங்கினது. இப்ப கல்யாணப் பெண் நம்ம பேத்தி அம்முதான். தாலி

கட்டும்போது அவ கழுத்துல பூச்சரம் இல்லைன்னா உன்னைத் தொலைச்சுட்டேன்..."

கோவிந்தன் சாதாரணமாக மனைவியைச் சத்தமாகக் கூடக் கூப்பிட மாட்டார். ஆனால் இந்த முறை சுந்தரவல்லியால் அவர்கள் குடும்பம் ஊரார் முன் தலை குனிந்து நின்றது, அவரது மனதில் தீராத காயத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

கன்றுக்காகத் தனது மகனைத் தேர்க் காலில் இட்ட மனுநீதிச் சோழனின் தலைநகரில் வாழ்பவரல்லவா? மனோகரனின் கோபம் நியாயமாகவே பட்டது அவருக்கு.

வெள்ளையம்மாளைப் போல, அவர் பேரப் பிள்ளைகளில் பாரபட்சம் பார்த்ததில்லை. ஆனால் சுந்தரவல்லியால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைத் துடைக்க வந்த அமிர்தவல்லியின் மேல் அவருக்குப் பரிவு அதிகமாயிற்று.

அதனாலேயே மனைவியிடம் சண்டை போட்டு அம்முவிற்குத் தன்னால் முடிந்த அளவு நிறைவாகச் செய்தார்.

'சுந்தரி கல்யாணத்துக்கு நிக்கும்போது, இந்த அமிர்தாவுக்குக் கல்யாணம் தேவையா?

'சும்மாவே ஜாதகத்தில் தோஷம்... அது இதென்று சொல்கிறார்கள். இதில் தங்கைக்கு வேறு முன்பே திருமணம் நடந்து விட்டது என்று தெரிந்தால், அது அக்காவின் கல்யாணத்தை மேலும் பாதிக்குமே!

'இந்த அம்மு... பெரியவர்கள் கேட்டால் நல்ல பிள்ளை என்று பெயரெடுக்க உடனே ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமா?'

இப்படி யெல்லாம் அமிர்தவல்லியின் மேல் ஒரு குருட்டுத்தனமான கோபம் பாட்டிக்கு. இவை அனைத்திற்கும் காரணமே சுந்தரியின் பிடிவாதம்தான் என்பதை மறந்தார்.

கணவரிடம் கோபத்தைக் காண்பிக்க முடியாத வெள்ளையம்மா கடுப்பாய்ச் சென்று அமிர்தவல்லிக்கு வைரப் பூச்சரத்தைப் போட்டு விட்டார்.

"நல்லா போட்டுக்கோடியம்மா. உன் அக்காவுக்குச் செஞ்ச வைர நகைகள், அக்காவுக்கு வாங்கின சீர்வரிசை, அக்காவுக்கு வாங்கின கூறைப் புடவை, அக்காவுக்கு வாங்கின தாலி, அக்காவுக்கு வாங்கின புருஷன் - எல்லாத்தையும் அனுபவிச்சுட்டுச் சந்தோஷமா இரு."

அவர் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ராம பாணமாய் அமிர்தவல்லியின் பிஞ்சு மனதைத் தைத்தன.

திருமணம் மன்னார்குடியில் மனோகர் வீட்டினர் ஆசாத் ரோட்டில் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஏ.சி. மண்டபத்தில் சிறப்புடன் முடிந்தது. ஒரு சிலரைத் தவிர மணமக்களை உறவினர்கள் மனம் நிறைந்து வாழ்த்தினர்.

சுந்தரவல்லியும் சரோஜாவும் அந்தத் திருமணத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. அதற்காக யாரும் வருத்தப்படவும் இல்லை.

“நீ அங்கேயே இருந்துக்கோ தங்கம். சபையில் எல்லாருக்கும் முன்னாடி உனக்குப் பலவந்தமா தாலி கீவி கட்டிடப் போறான் அந்தப் பாவி!” என்று அவர்களைச் சென்னையிலேயே இருக்கச் சொல்லி இருந்தார் வெள்ளையம்மா.

இந்த மாப்பிள்ளை சுந்தரவல்லியின் மேல் கோபம் கொண்டு அமிர்தவல்லியை என்ன பாடுபடுத்தப் போகிறானோ என்ற தவிப்புடன் கோவிந்தன், கணபதி, சண்முகம், கனகா நால்வரும் மனோகரனின் முகத்தில் ஒரு கண் வைத்திருந்தனர்.

மனோகரனின் குடும்பத்தாரைச் சமாதானம் செய்யும் பொறுப்பை அண்ணன்கள் சுப்ரமணியும், சந்தான கிருஷ்ணனும் ஏற்றிருந்தனர்.

சுந்தரியின் திருமணம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்ட போது மனோகர் சுந்தரியைப் புகைப்படத்தில் மட்டுமே பார்த்திருக்கிறான். அதிலும் அதீதமான ஒப்பனையால் அவளது முகமே ஒரு முகமூடி போட்டுக் கொண்டாற்போல்தான் இருந்தது.

சுந்தரியின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றித் தாயும் தங்கையும் சொன்னபோது, அவர்களிடம் சமாதானமாகப் பேசினாலும், உள்ளூர ஒரு உதைப்பு இருந்தது. அதனால் கல்யாணக் கனவு என்று அவனுக்குப் பெரிதாக இருக்கவில்லை.

அரக்கு நிறத்தில் அகலச் சரிகையிட்ட பட்டுப் புடவையை அணிந்து திருவாரூர்த் தேர் போல அமர்ந்

திருந்த அமிர்தவல்லியை முதல் முதலாக ஓரப் பார்வை பார்த்தான் மனோகர்.

ஏற்கெனவே இருவரும் சந்தித்திருக்கிறார்கள். அப்போது அவள் தனது நெருங்கிய உறவினர் என்ற எண்ணம்தான் இருந்தது. ஆனால் இப்போது இரண்டு நாட்களாக அவளே தனது வாழ்க்கைத் துணை என்ற எண்ணம் ஆல் போல் தழைத்தோங்கியிருந்தது.

அமிர்தாவின் குடையாய்க் கவிழ்ந்த கண் இமைகளும், வில்லாய் வளைந்த புருவமும் அவனது இதயத்தில் காதல் கணை தொடுத்தன. இதுவரை இல்லாத வண்ணம் அவளது ஜிமிக்கி முடியும் இடத்தில் கன்னத்தில் இருந்த கடுகு மச்சம் சூட அவனுள் காதலைப் பெருக்க வைத்தது.

கீழே குனிந்து கொண்டே அமர்ந்திருந்த அம்மு விற்குத் தாலி கட்டி முடித்தவுடன், தனது தங்கையைப் பார்த்த மனோகரன் ரகசியமாகப் புன்னகைத்தான். தாய் வீட்டினரை நெஞ்சில் சுமந்து வாழும் வீட்டுப் பெண்களுக்குச் சபையில் தரும் உயர்ந்த பட்ச மரியாதையான, தமையன் கட்டும் தாலியில் மூன்றாவது முடி போடும் உரிமையைச் செவ்வனே முடித்த மகேஸ்வரியும் தனது அண்ணனைப் பார்த்து ஆதரவாகப் புன்னகைத்தாள்.

அண்ணன் தங்கையின் புன்னகைப் பரிமாற்றத்தைக் கவனித்த கனகாவுக்கு ஒரே சந்தோஷம். அதற்குத் துணை செய்தாற்போல் திருமணத்திற்குப் பின் மணமகனும் மணமகளும் விளையாடும் சிறு சிறு விளையாட்டுகளிலும் வெற்றியை அமிர்தவல்லிக்கே விட்டுக் கொடுத்தான்.

அக்னி வலம் வரும் போது பூப் போல் தனது கைகளைப் பற்றிய மனோகரனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் அமிர்தா. அந்தப் பார்வைக்கென்றே காத்திருந்தாள் போல் மிக லேசாக அவளைப் பார்த்துப் புருவத்தை உயர்த்தினான்.

படக்கெனத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் அவள்.

நடுங்க ஆரம்பித்த அவளது கரங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லும் விதமாக மனோகரின் கைகளில் சற்று அழுத்தம் தெரிந்தது.

அனைவரின் வாழ்த்துகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு மனம் நிறைந்து சிரித்துக் கொண்டே அமிர்தவல்லியின் கைப் பற்றி நடந்த மனோகரனைப் பார்த்தவாறே யோசனையுடன் சொன்னார் கோவிந்தன்.

“ஷண்முகம், உன் மருமகனைப் பார்த்தா சுந்தரீ யோட நடக்க இருந்த கல்யாணம் நின்னதுக்கு வருத்தப் பட்டவன் மாதிரி தெரியலையே! அம்முனைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டதுக்கு நேர்த்திக் கடனா பழனி முருகனுக்கு அலகு குத்தி, காவடி தூக்குவான் போல இருக்கு.”

வழக்கம் போல, “நீங்க சொன்னா சரியாத்தான் பா இருக்கும்...” என்று கிளிப் பிள்ளை வசனம் சொன்ன இளைய மகனைப் பார்த்து முறைத்தார் கோவிந்தன்.

திருமணம் முடிந்ததும் ராஜகோபால் சுவாமி கோவிலுக்குச் சென்றனர் மணமக்கள்.

முனிவர்களான கோபிலர், கோபிரளயர் இருவருக்கும் இடையனாகக் காட்சி தந்த உலகளந்த எம்பெருமான் மணமக்களுக்கும் அவ்வாறே காட்சி தந்தார்.

தென் துவாரகையாம் மன்னார்குடியில் வருடா வருடம் கோபியர் வீட்டு வெண்ணெய்த் திருடனான கோபாலனுக்கு வெண்ணெய்த் தாழி உற்சவம் நடக்கும்.

ஆண்களும் பெண்களும் இலையில் இருக்கும் வெண்ணெயைப் பல்லக்கில் பவனி வரும் பெருமானின் மேல் தூக்கிப் போட்டுத் தங்களது கோரிக்கையைச் சொல்வர்.

மூன்று வருடம் முன்பு நடந்த வெண்ணெய்த் தாழி உற்சவத்தின் போது அடுக்கடுக்காய்த் துரோகங்களால் துவண்டிருந்த மனோகரன் தனக்கு நியாயம் தருமாறு தராசைக் கையில் வைத்திருக்கும் இந்த மாயவனிடம் தான் வேண்டினான்.

எந்தவொரு பின்புலமும் இன்றி, ‘திக்கற்ற எனக்கு நீயே துணை!’ என்று வந்தவனுக்கு நியாயம் வழங்கியவர் ராஜகோபால் சுவாமி.

இந்த வருடம் மனோகருக்கு நல்லதொரு மனைவியைத் தருமாறு வேண்டிப் பரிமளாவும் வெண்ணெயைச் சாத்தினார். கருணைக் கடலாம் கண்ணபிரான் இந்த வருடம் அவள் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி விட்டார்.

இடையிலே குழப்பங்கள் வந்தாலும், அவன் நடத்தி வைத்த திருமணம் சிறப்பாகவே இருக்கும் என்று நம்பினார் அவர்.

வேறெங்கும் இல்லாத விசேஷமாகச் சன்னதிக்கு எதிரே பெண் கருடாழ்வார் இருக்க.

அமர்ந்த நிலையில் அருள் பாலிக்கும் செங்கமலத் தாயாரை வணங்கிய மணமக்கள் மறுவீடு கிளம்பினர்.

10 கணபதி அமிர்தவல்லியை அன்பாகக் கொஞ்சியதும் இல்லை. வெறுப்பை உமிழ்ந்ததும் இல்லை.

ஆனால் தம்பி மகள், தன் மகள் செய்வதை யெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்ளும் பொறுமைசாலி என்ற சிறு பாசம் அவருக்கு உண்டு. ஆனால் வெளியே காண்பித்துக் கொள்ள மாட்டார். காண்பிக்க அவர் மனைவி சரோஜாவும், மகள் சுந்தரியும் விட்டதில்லை.

சுந்தரவல்லி செய்திருக்கும் காரியத்தால் படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்ணைக் கட்டாயத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டியதாயிற்றே என்ற எண்ணம் ஆசிரியராய் இருப்பவரைக் குத்தியது.

திருமணம் முடிந்த மறுநாள் காலையில் தன் தந்தையிடம் சொல்வது போல் மனோகரனிடம்,

“ஆர்வமா படிக்கக் கூடிய பொண்ணு. இந்த வருஷம் படிப்பு முடிஞ்சிடும். அதனால் எக்காரணம் கொண்டும் படிப்பை நிறுத்த வேண்டாம்னு சொல்லுங்கப்பா!” என்று சொன்னார்.

“என் மனைவியோட படிப்பைப் பத்தின கவலையாருக்கும் இனிமேல் வேண்டாம் என்று சொல்லுங்க தாத்தா!” என்று பதிலளித்தான் மனோ.

ஏற்கெனவே மனோகரனின் மேல் கோவிந்தனுக்குச் சிறிது வருத்தம். கல்யாணத்தை முடித்தவுடன் திருவாரூருக்கு மறுவீடு வந்தவன், அங்கு தங்க முடியாது என்று சொல்லி இரவே மன்னார்குடி கிளம்பிவிட்டான்.

ஏன் என்று கேள்வி கேட்ட உறவினர்களிடம் பதில் சொல்லி மாளவில்லை அவருக்கு.

“அப்புறம் என்னப்பா! அதுதான் மாப்பிள்ளையே சொல்லிட்டாரே.... கவலைப்பட வேண்டாம்னு. நீ மனசைப் போட்டு அலட்டிக்காதே. அவர் மனைவி நல்லாப் படிக்குற பொண்ணு. இதுவரை நடந்த பரிட்சைகளில் முதல் மதிப்பெண் வாங்கினவ.

“தங்கப் பதக்கம் வாங்கக் கூட வாய்ப்பு இருக்கிறதா அவளோட துறைத் தலைவர் சொல்லி இருக்காங்க. இதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாம இருக்குமா! இல்லை, அம்முதான் கணவன் கிட்ட சொல்லாம இருந்திருப்பாளா? இவ்வளவு புத்திசாலிப் பெண்ணை, பட்டம் வாங்க ஆறு மாசம் இருக்குறப்ப, கல்லூரியை விட்டு நிறுத்தி, வீட்டு வேலை செய்ய வைக்க அவரென்ன படிப்போட அருமை தெரியாத பித்துக்குளியா?”

தான் சொல்ல வேண்டியதை எல்லாம் மகனைத் திட்டுவதைப் போலத் தெளிவாகச் சொல்லி விட்டுக் கோவிந்தன் ஊருக்குக் கிளம்பினார்.

அம்மு என்னிடம் சொல்லி இருப்பாளா? எங்கே, பேசினால்தானே! சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தன்னைப் பித்துக்குளியாக்கிய கோவிந்தனின் மேல் கோபமே வரவில்லை அவனுக்கு.

இருந்தாலும் வருங்காலத்தில் இந்தக் குட்டுக்களைத் தொடரவிடாதிருக்கும் பொருட்டுக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த கோவிந்தனைப் பொய்யாய் முறைத்தான் மனோ.

அமிர்தவல்லிக்கு இந்தத் திடீர்க் கல்யாணம் எவ்வளவு அதிர்ச்சியைத் தரும் என்று அவனுக்குத் தெரியும். இதனால் அவனை வில்லனைப் போல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதும் அவனறிவான். இவளை எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது என்று நீண்ட நேரம் யோசித்து,

மனதில், 'இப்படிச் சொல்லலாமா? அப்படிச் சொல்லலாமா? அப்படிச் சொன்னால் அவளுக்குப் புரியுமா?' என்று ஒத்திகை பார்த்து விட்டே, நேற்று இரவு அவர்களது அலங்கரிக்கப்பட்ட அறைக்குச் சென்றான்.

அவனது அறை அன்றிலிருந்து அவர்களின் அறையாக மாறியிருந்தது. அந்தக் கால பாணியில் இருந்த சற்று விசாலமான அறை. ரெட்டைக் கட்டில் போட்ட பின்பு, அமர்வதற்குச் சோபாவும், படிப்பதற்கு மேஜை நாற்காலிகளும் உண்டு. அட்டாச்டு பாத்ரூம். நவீன பாணியில் இருக்க, அதனைச் சிறிதாக்கி வெளியில் வந்தவுடன் துணிகள் உடுத்துவதற்காக ஒரு சிறிய அறை உண்டு.

கட்டில் அருகே இருந்த சோபாவில் சாய்ந்து தனக்கு முதுகுக் காட்டி அமர்ந்திருந்தவளிடம்,

“அமிர்தா! நீ என் மேல் கோபமா இருக்கனு தெரியும். என் நிலைமை என்னன்னா...”

நீளமாகப் பேசிவிட்டு மெதுவாக அவள் முன்பு சென்றால் சோபாவில் சாய்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் அவன் உத்தம பத்தினி.

‘தூங்கிட்டு இருக்கறவ கிட்டயா இவ்வளவு நேரம் தன்னிலை விளக்கம் கொடுத்துட்டு இருந்தேன்...’ என்று எண்ணித் தலையில் கொட்டிக் கொண்டான்.

பஸ்சில் அவள் தோழிகள், “அமிர்தாவுக்குத் தூக்கம் வந்தா கிளாஸ், பஸ் எதையும் பார்க்க மாட்டா. உடனே தூங்கிடுவா!” என்று சொல்லியது அப்போதுதான் நினைவுக்கு வந்தது.

அழுத கண்களில் நீர் வழிந்து கண் மை கலைந்திருக்க... அசந்து போய்த் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவள் மேல் பரிதாபம் தோன்றியது.

அக்காவின் திருமணத்தில் கலந்து கொள்ள வந்தவளை மணப் பெண்ணாக்கினால் எப்படி அவளால் ஜீரணிக்க முடியும்?

சோபாவில் குறுக்கிப் படுத்தால் உடல் வலி வருமே என்ற கவலையுடன் சரியாகப் படுக்க வைக்கலாம் என்று நினைத்து அவளது கையைத் தொட்டவனின் மனம் சடுதியில் தடுமாறியது.

பஞ்சு போல் இருந்த அந்தக் கைகளின் வெப்பத்தைக் கண்மூடி அனுபவித்தவன், "இன்றையப் பொழுதை வீணாக்க மனமில்லை டார்லிங். அதனால் என் அன்புக்கு அச்சாரமாய்..."

மென்மையாக அவளது முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏந்தினான். வட்ட முகம், எள்ளுப்பூ நாசி, மூன்றாம் பிறையைப் போன்ற புருவம், இரண்டு புருவத்திற்கு மத்தியில் இருந்த சிறு திலகம், கடல் அலை போல் நெற்றி புரண்ட முடி, தலை நிறைந்த மல்லிகைப் பூ என்று அவனை மயக்கும்படி இருந்தாள் அம்மு.

"உனக்கு மிகவும் துன்பம் தந்துவிட்டேன். சூழ்நிலைக் கைதியாக நான் நின்ற பாவத்திற்கு என்னுடன் சேர்ந்து நீயும் தண்டனை அனுபவிக்கிறாய். உன் கண்களில் வரும் கண்ணீர்த் துளி ஒவ்வொன்றிற்கும் நானே காரணம் என்று தோன்றும்போது, என் இதயத்தில் ரத்தம் வழிகிறது. என்றேனும் என்னை மன்னிப்பாயா கண்மணி...?"

மெதுவாக ஒவ்வொரு வார்த்தையாகச் சொல்லிய வாறு அவளது பிறை நுதலில் முதன் முதலாகத் தனது இதழைப் பதித்தான்.

அடுத்தது அவனைக் கொள்ளை கொண்ட கண்கள்... அதே பாக்கியத்தைப் பெற்றன.

அவளது குடைமிளகாய் ஜிமிக்கியை மெதுவாகச் சுண்டி விட்ட கைகள் மணவறையில் திருட்டுத்தனமாய்ப் பார்த்த கன்னத்துக் கடுகு மச்சத்தை வருடின.

ஏதோ மயக்கத்தில் தன்னிச்சையாகக் கொவ்வை இதழை நெருங்கிய அவனது முகம் பிரேக் அடித்தாற் போல் நின்றது.

"ச்சே... தூங்கிட்டு இருக்குறவ கிட்ட இப்படி நடக்குறது சரியில்லை. இது மட்டும் அவளது அனுமதியுடன் தான்!" - ஏக்கத்தோடு பார்த்த விழிகளை அடக்கியது மனது.

இதழோடு இதழ் சேரத்தானே தடை என்ற விரல்கள் அவளது அதரங்களைத் தொட்டு அதன் மென்மையை உணர வழி செய்தன.

'இந்தத் தூங்கு மூஞ்சி தினமும் நாம வீட்டுக்குப் பன்னிரண்டு மணிக்கு வரப்ப இப்படித்தான் தூங்கிட்டே இருப்பாளா? மனோ! இவளை நிறைய மாத்தணும் போல இருக்கேடா...' என்று யோசனையுடன் அவளைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டான்.

"கனவா... நீ காற்றா...?"

கையில் மிதக்கும் கனவா நீ!

கைகால் முளைத்த காற்றா நீ!

கையில் ஏந்தியும் கனக்கவில்லையே

நுரையால் செய்த சிலையா நீ...!

"என்னடா அம்மு, இவ்வளவு வெயிட்டே இல்லாம இருக்க. நல்லா சாப்பிட மாட்டியா?"

உறங்கும் மனைவியிடம் மெதுவாகப் பேசியபடி மெத்தையில் அவளது துயில் கலையாது படுக்க வைத்தான்.

மென்மையாக அவளது கைகளில் தனது கையைக் கோத்துக் கொண்டான். விடி விளக்கின் வெளிச்சத்தில் இரவு முழுவதும் மனைவியைக் கண்களால் பருகினான்.

முதலிரவு இப்படிப் போனபோது இந்தக் கோவிந்தன் தாத்தா என்னமோ அவள் எல்லாத்தையும் இரவே ஒப்பித்து விட்டாற் போலப் பேசுகிறார் பார். இந்தத் தாத்தாவுக்கு ரொம்பத்தான் ஏத்தம்.

அமிர்தாவுக்கு மனோவின் மேல் கோபம் இருந்தது. சிறுவயதில் இருந்து சுந்தரியையும் வெள்ளையம்மா பாட்டியையும் அனுசரித்துச் செல்ல வசதியாக அமிர்தாவை அவளது வீட்டினர் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள், ஏமாற்றத்தை விழுங்கிக் கொள் என்று சொல்லியே வளர்த்ததால்.... அவளால் தனது கோபத்தை மனோவின் மேல் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. உண்மையாகச் சொன்னால் அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

“அம்மு, இந்தச் சேலையைக் கட்டிக்கோ!” என்று மகேஸ்வரி கொடுத்த சேலையை நிறம் கூடப் பார்க்காமல் சுற்றிக் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

அவ்வளவு நேரம் சொந்தக்காரர்கள் கூட இருந்து விட்டு முதலிரவு அறைக்கு வரவும் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவளது தாழ்வுணர்ச்சி விழித்து விட்டது. அதற்குத் தூபம் போட்டாற்போல் மனோகரும் அறையில் இல்லை.

அவன் இல்லாததைப் பார்த்தவள், ‘எப்படி இருப்பார்? இன்றைய இரவைப் பற்றி எவ்வளவோ ஆசையுடன் இருந்திருப்பார். சுந்தரியோட கழிக்க வேண்டிய இரவைக்

காலம் இப்படி என்னுடன் முடிச்சுப் போட்டதை அவரால் தாங்க முடியவில்லை போலும். அதனால்தான் வரவில்லை.

“ஆனால் நானா இந்தத் திருமணத்தைக் கேட்டேன். இவர்தானே மானம் போகக் கூடாதுன்னு கல்யாணம் செய்துக்கிட்டார்...” - மனதுக்குள் தானே அன்று மனோகர் அறையில் எட்டிப் பார்க்கப் போவதில்லை என்று முடிவே கட்டி விட்டாள்.

அவளது ஆலிவ் கலந்த அடர் பச்சை நிறப் புடவையில் தலைப்பெங்கும் மாங்காய் டிசைன் போட்டிருக்க, அவசரத்துக்குத் தைத்த ரவிக்கை லூசாக இருந்தது. அதனால் ஊசி நூலை வைத்து முடிந்தவரை சரிப்படுத்திப் போட்டிருந்தாள். அப்போதே அவளது இதயம் பாதி செத்திருந்தது.

‘இந்த மாதிரி பளிச் நிறத்தில் எனக்கெங்கே எடுத்திருக்கப் போகிறார்கள். இந்த ரவிக்கை கூட சுந்தரிக்காவுக்குத் தைத்ததாய் இருக்கும். அதனால்தான் எனக்குச் சரிவரவில்லை. அப்படிப் பார்த்தால் அத்தான் கூட அக்காவுக்குப் பார்த்தவர்தான். அவர் வாழ்க்கையில் இப்படித் தான் இந்தப் பொருந்தாத சட்டையாய் இருக்கப் போகிறேனா?’ என்று நினைத்த போதே காலையில் இருந்து அடக்கி வைத்திருந்த கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகியது.

தான் மீளவே முடியாத ஒரு உறவு பந்தத்தில் சிக்கிக் கொண்டதை உணர்ந்தாள். திருமண மேடையில் கனவு போல மனோகருடன் நின்றிருந்தது... கனவல்ல, நிஜம் என்று அடித்துச் சொன்னது இதயம்.

மேடையைப் போல வாழ்க்கை அல்ல...
நாடகம் ஆனதும் விலகிச் செல்ல...!
ஓடையைப் போல உறவும் அல்ல...
பாதைகள் மாறியே பயணம் செல்ல!

முதல் வாரம் முழுவதும் கண் விழித்துப் பரிட்சைக்குப் படித்தது... கல்யாண அதிர்ச்சி அனைத்தும் சேர அமர்ந்தவாறே தூங்கி விட்டாள். காலையில் மனோகரன் எழுப்பி விட்டதும் தான் எழுந்தாள். திகைப்புடன் எங்கிருக்கிறோம் என்று உணருவதற்கே சில நொடிகள் எடுத்துக் கொண்டவளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான் மனோ.

காலையிலே குளித்துத் தனது வழக்கமான வேஷ்டி சட்டையுடன் நின்றிருந்தான்.

“எங்க வீட்டுல பெட் காபி கிடையாது அம்மு. குளிச்ச வடனேதான் அம்மா காபி, டீயே கண்ணுல காட்டுவாங்க.” - தனது வழக்கமான புன்சிரிப்புடன் சொன்னான்.

அவனை நன்றாகக் கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்த அமிர்தாவுக்குக் கேள்விகளே மறந்துவிட்டன. “எனக்கும் பெட் காபி பழக்கமில்லை அத்தான்!” - சொல்லிக்கொண்டே மாற்றுடை எடுத்துக் கொண்டு குளியலறை சென்றாள்.

‘சுந்தரியைக் காலையில் பெட் காபி கொடுத்து ஒன்பது மணிக்குத்தான் எழுப்ப முடியும். அதன் பின் அவள் கேட்ட உணவை அம்மா சமைத்துக் கொடுக்கணும்.

சில சமயம் சுத்த சைவமான அம்மா பிரட், ஆம்லெட்டை முகம் சுழிக்காது சமைத்துப் பரிமாறுவார்.

அவளைக் கல்யாணம் செய்திருந்தால் இந்த மாதிரி அத்தான் சொல்ல முடியுமா? சொல்லத்தான் விட்டிருப்பாளா? - இவ்வாறே யோசித்தவாறு குளித்து முடித்தாள்.

அதனால் சோபாவில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த தான் மெத்தைக்கு எப்படி வந்தோம் என்ற கேள்வியே அவள் மனதில் எழவில்லை.

அப்பாடி என்று பெருமூச்சு விட்டபடி, தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் மனோ.

காலையில் அயர்வுடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவளின் குண்டுக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு எழுப்பத்தான் ஆசை. அதற்கு இன்னமும் சமயம் வரவில்லை என்று நினைத்தவாறே எழுப்பிவிட்டான்.

இருக்கும் இடம் தெரியாது திகைத்தவளை யோசிக்கக் கூட விடாமல் குளித்து வருமாறு விரட்டினான் மனோகரன். அவன் கவலை அவனுக்கு. அம்மு மிகவும் யோசித்து அவன் தூக்கிப் படுக்க வைத்ததைக் கண்டு பிடித்துவிட்டால்....

காலை வழக்கம் போல் எழுந்து அறையில் இருக்கும் குளியலறையில் குளியல் போட்டவன், அமிர்தாவையும் எழுப்பிக் குளிக்க அனுப்பினான்.

அவள் வருவதற்குள் படுக்கையைத் தட்டிப் போர்வையை மடித்துச் சீர்ப்படுத்தி வைத்தான்.

குளித்து முடித்து வந்தவுடன் வியப்புடன் கணவன் வேலை செய்வதைப் பார்த்த அமிர்தா, சுயநினைவு வந்தவளாக, “நான் செய்கிறேன் அத்தான்!” என்று உதவினாள்.

முதல் நாள் வாடியிருந்த பூவைக் கவனமாகப் பெருக்கி வாரிக் கொண்டு போய்க் குப்பைத் தொட்டியில் போட்டாள்.

‘முதல் ராத்திரியைத் தூங்கியே கழிச்சிட்டு இப்ப எவ்வளவு பொறுப்பா குப்பையை அள்ளிக் கொட்டுறா பாரு!’ மனதினுள் நினைத்திருந்தவன், அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவும்,

“தலைக்குக் குளிச்சியா?” என்றான் கேள்வியாக.

“ஆமாம் அத்தான். அத்தை ராத்திரியே, ‘காலைல தலைக்கு ஊத்திட்டு வா. கோவிலுக்குப் போகணும்’னு சொன்னாங்க...” - கர்ம சிரத்தையாய் வாத்தியாருக்குப் பதிலளிக்கும் மாணவியைப் போல் பதிலளித்தாள்.

சிரிப்பினை அடக்கியவன், “தலையைச் சரியாத் துவட்டு அம்மு. தலைவலி வந்துறப் போகுது,” என்று துண்டை எடுத்துப் போட்டான். இயல்பாக அவளது கன்னத்தில் இருந்த தண்ணீரைத் தனது கையால் அழுத்தமாகத் துடைத்தான். பழக்கமற்ற தொடுகையால் விடுக்கென்று நிமிர்ந்தாள்.

“அத்தை கூப்பிடுற மாதிரி இருக்கு.” முணுமுணுத்து விட்டுச் சென்றவளைப் பார்த்து நழுட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

‘கன்னத்தைத் தொட்டதுக்கே இப்படியா? நேத்துக் கொடுத்த முத்தத்தைப் பத்தித் தெரிஞ்சா!’ கனவில் மனைவி முகம் சிவக்க நிற்கும் காட்சியை நினைத்து மயங்கி நின்றான்.

மனோகரின் வீட்டில் இயல்பாகப் பொருந்திப் போனாள் அமிர்தா.

அனைவருக்கும் மணம், குணம், திடம் நிறைந்த ஏலக்காய் டீ போடுவதாகட்டும்...

“நான் செய்யுறேன் அத்தை!” என்று பரிமளாவிடம் கேட்டு உருளைக் கிழங்கைக் கடாயில் கருக்கியதாகட்டும்...

மகேஸ்வரிக்குத் தலை பின்னி விட்டு எத்தனை பின்னல் வந்திருக்கிறது என்று எண்ணிப் பார்ப்பதாகட்டும்...

“ப்ளீஸ் கந்தா, அந்தக் கார்த்தி பாட்டுப் போடேன். எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்!” என்று கெஞ்சுவதாகட்டும்... அவள் வெளியாள் என்ற எண்ணமே யாருக்கும் வர வில்லை.

“டேய் கந்தா, அம்மு கேட்ட பாட்டுப் போடா!” என்று வீட்டினரே சிபாரிசு செய்யும் அளவுக்கு அனைவரின் மனதிலும் ஒன்றிரண்டு நாளிலேயே நட்டு வைத்த செங்குழனி நாத்தாய் வேர் பிடித்துப் போனாள்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் அவளைக் குலைக்க வந்த சம்பவங்கள் கூடப் புகுந்த வீட்டினருடன் ஒன்ற அமைந்த பாலமாய் இருந்தன.

திருமணம் விசாரிக்க மகேஸ்வரியின் சின்ன மாமியார் வந்திருந்தார். உடன் வந்திருந்த அந்த இளம் பெண் நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்காத குறையாக அமிர்தாவைப் பார்த்து முறைத்தாள்.

“அப்பயே எங்க வீட்டுப் பெண்ணைத் தரோம்னு சொன்னோம். பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டுக் கழனிப் பாணையில விழுந்த மாதிரி விழுந்திட்ட. மூத்தவதான் மனோகர் வேண்டானு சொன்னா. இவ பவிசு எத்தனை நாள்னு பாக்குறேன்,” என்றவள் அதட்டலாக,

“ஆமா, கல்யாணம் நின்னதும் உங்களுக்கு என் பொண்ணெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியலையா? மறுபடியும் அந்த வீட்டுப் பொண்ணையே மிரட்டி இழுத்துட்டு வந்தீங்களாமே. உண்மையா?” என்று கேட்ட திலேயே அவளது எண்ணம் பொய்த்து விட்ட ஆதங்கம் தெரிந்தது.

‘இவளையே கல்யாணம் செய்திருக்க வேண்டியது தானே. நானா உங்க வீட்டு மருமகளா வரேன்னு சொன்னேன்...’ என்பது போலப் பரிமளாவைப் பார்த்தாள் அம்மு.

பரிமளாவுக்குத் தர்ம சங்கடமாகி விட்டது.

“நாங்க ஏன் மிரட்டணும் அண்ணி? சின்ன அண்ணி கனகாவோட அம்மா, எங்க வீட்டுக்காரருக்குத் தூரத்துச் சொந்தம். ரெண்டு பேரும் உறவுமுறையா இருக்குறதால எனக்குக் கஷ்டம் வரவும், அவங்களுக்குத் தாங்கல. நாங்க ஒரு வார்த்தை கேட்டதும் மறுப்புச் சொல்லாம தங்கத்தை அனுப்பி வச்சுட்டாங்க.

“யாருக்கு யாருன்னு நாம சொன்னா போதுமாண்ணி. அந்த மகேசன் மனோகருக்கும் அமிர்தவல்லிக்கும் தான் முடிச்சப் போட்டு வச்சிருக்கான். அதை மாத்த நினைச்சா விட்டுவானா? எப்படியோ எங்க மனோ மனசுக்கேத்த மாதிரி எங்க குடும்பத்துக்கு மருமகள் அமைஞ்சிட்டா.

“அம்மு, குங்குமத்தை எடுத்துட்டு வாம்மா. பெரியம்மா வீட்டுக்குக் கிளம்பணும்னு சொல்லிட்டிருந்தாங்க...” என்று கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக அனுப்பி வைத்தார்.

மாமியார் தன்னை அரணாகக் காத்து நின்றதில் அம்முவுக்குச் சந்தோசம். குங்குமம் கொண்டு வந்த அமிர்தாவின் முகத்தில் ஏக திருப்தி. அவளது வீட்டில் சுந்தரிக்குக் கிடைக்கும் அளவுக்கு மரியாதையோ செல்லமோ அவளுக்குக் கிடைத்ததில்லை. ஆனால் புகந்த வீட்டில் ராணியாக அவளை உணரச் செய்தனர்.

அனைத்தும் அருமைதான். ஆனால், இரவுதான் அவளைப் பயப்படுத்தியது. திருமணத்தைப் பற்றிப் புரியாதவளல்ல. ஆனால், மனோகரனுடன் அவளது உறவு எந்த மாதிரியானது என்று புரியாமல் தடுமாறினாள்.

அவன் சுந்தரியை மறந்து விட்டானா? இல்லை, வேறு வழியில்லாமல் தாலி கட்டினானா? கடமைக்காகத் தன்னை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டானா? - என்று பயங்கரக் குழப்பம். இத்துடன் அவளுக்குப் படிப்புக் கவலை வேறு சேர்ந்து கொண்டது. அறையில் மனோகர் சத்த மில்லாமல் நுழைந்ததை அவள் கவனிக்கவில்லை.

பச்சை நிறத்தில் நீலப் பூக்கள் வேலைப்பாடு செய்த கைத்தறிச் சேலை, நீலக் கற்கள் மின்னிய காதணி, மஞ்சள் பூசிய முகத்தில் திலகம், கழுத்தில் மாசுறு பொன்னுக்குப் பூட்டிய ஆபரணமாய் மாங்கல்யம், தோளில் வழிந்த மல்லிகை, துயிலும் போதும் கண் விழித்துச் சிணுங்கும் சிறு கொலுசுகள்... என அமர்ந்திருந்தவளைப் பூமாலையாகக் கையில் தூக்கிக் காதல் எனும் கவிதை சொல்ல அவன் மனதில் பேராவல் எழுந்தது.

என் வானம் விடிவது உன்னாலே,
என் வாசல் திறப்பது உன்னாலே
என் வீதி நிறைவது உன்னாலே
என் நிலவும் வெயிலும் மழையும் குளிரும்
உன்னால் உன்னால் உன்னால் பேரன்பே!

தான் அறையில் நுழைந்து, கால் மணிக்கும் மேலாக அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கூட அறியாமல், ஏதோ சிந்தனையில் இருக்கும் அமிர்த வல்லியை நினைவுலகுக்குக் கொண்டு வரும் பொருட்டுத் தொண்டையைக் கனைத்தான் மனோகர்.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவள் எழ வழியில்லாமல், அருகில் நெருக்கமாக அமர்ந்து கொண்ட மனோ, “என்ன அம்மு, எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கப் போற?” என்று கேள்வி கேட்டவாறு மெதுவாக அவளது கையின் மேல் தனது கையினை வைக்க...

விருட்டெனக் கையை இழுத்துக் கொண்டாள்.

கண்டு கொள்ளாமல், “சொல் அம்மு, என்ன யோசனை?” என்று வினவினான்.

“விரைவில் பரிட்சை ஆரம்பிக்கிறது. நான் இன்னமும் ஒழுங்காகப் படிக்கவில்லை.”

மனைவி குரலில் வானளவு இருந்த வருத்தத்தைக் கண்டதும் தான் மனோவுக்கு அவளது பல்கலைக் கழகத் தேர்வுகள் பற்றி நினைவுக்கு வந்தது.

‘நன்றாகப் படிக்கும் பெண். இவள் கவனம் இனிச் சிதறக் கூடாது. இவள் மனதில் படிப்பைத் தவிர வேறு நினைவு வரக்கூடாது.’

நினைத்தவாறு உடனே எழுந்து கொண்டான்.

அரை மணி நேரத்திற்கும் மேலாக அவளிடம் பேசித் தேர்வு விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டவன்,

“நீ கல்லூரியில் நடத்தும் பிற பட்டயப் பாடங்களுக்கும் பதிந்திருக்கிறாய். அதற்கான தேர்வும் இப்பொழுதே வந்ததுதான் சிரமமாகப் போயிற்று. கவனி அம்மு. முதலாவதாக வர இன்னமும் ஒன்றும் தாமதமாகி விடவில்லை. உனது தூக்கத்தை மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு இன்றிலிருந்து படிக்க ஆரம்பி.”

“உனது கல்லூரித் தேர்வுகளில் மட்டும் கவனம் செலுத்து. இந்த முறையும் முதல் மாணவியாக வருவாய். பட்டயத் தேர்வுகளை அடுத்த முறை எழுதலாம்.”

“அடுத்த முறை...” - யோசித்தாள்.

“நானே வந்து உனது கல்லூரி முதல்வரிடம் அனுமதி கேட்கிறேன். அவர் வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டால் அதற்குச் சமமான வேறு படிப்பில் உன்னைச் சேர்த்து விடுகிறேன். திருப்தியா?” என்று வினவினான்.

அமிர்தாவின் மனதின் தெளிவு முகத்திலும் வந்தது.

“நன்றி...” என்றவளை,

“உனது நன்றியை நான் தேவைப்படும் பொழுது, தேவைப்படும் விதத்தில் பெற்றுக் கொள்கிறேன். இப்போது படிப்பில் கவனம் இருக்கட்டும்...” என்றவன், அவள் படிப்பதற்கேற்றவாறு அறையைத் தயார் செய்தான். அதன் பின் அவள் பாடம் படிப்பதற்காக அவளுடன் சேர்ந்து ஒரு அட்டவணையைத் தயாரித்தான்.

“முக்கியமானவற்றை மட்டும் படிக்கச் சொல்கிறீர்களே... எல்லாவற்றையும் படித்துத்தான் எனக்குப் பழக்கம்...” என்றவளிடம்,

“அது நல்லதுதான். ஆனால் அதற்கு நிறைய நேரம் பிடிக்கும். அதனைத் திட்டம் ஒன்று என்று வைத்துக் கொள்ளேன். இப்போது நேரப் பற்றாக்குறையால் திட்டம் ரெண்டைக் கடைப்பிடிக்கப் போகிறோம். திட்டம் ஒன்றை நாம் விட்டு விடப் போறதில்ல.

“திட்டம் ரெண்டை முழுமையாகக் கடைப்பிடித்து முக்கியமான பாடங்களைப் படித்தபின், நேரம் இருந்தால் திட்டம் ஒன்றைப் பின்பற்றலாம். அதாவது நீ விட்ட பகுதிகளைப் படி...” - புரியும்படி சொன்னான்.

வியப்புடன் பார்த்தவளிடம், “என்ன பார்க்கிறாய் அம்மு? திட்டமிடாத உழைப்பு விழலுக்கிறதை நீர் போல. உனது மாமனார் செய்த பிழை அதுதான். அதனால் நான் திட்டமிட்டே எந்தக் காரியத்தையும் செய்றது வழக்கம். அது மட்டுமல்ல. நான் வேலை செய்தபோது நாங்கள் திட்டம் ஒன்று, இரண்டு என்று உருவாக்குவோம்.

“முதலாவது தோல்வி அடைந்தால், கலங்காமல் சடுதியில் இரண்டாவதைக் கடைப்பிடித்து வெற்றி பெறுவோம்...” என்றான்.

‘இப்போது சுந்தரி அக்கா மறுத்தவுடன் திட்டமிட்டுத் தன்னைப் பெண் கேட்டது போல...’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

யரிட்சை இருந்ததால் அமிர்தா திருமணம் முடிந்த சில நாட்களிலேயே கல்லூரி திரும்பினாள்.

புகுந்த வீட்டில் இருந்த சில நாட்களும் உறவினர்கள் வீட்டிற்கு விருந்துக்குப் போவதும், வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களை உபசரிப்பதிலும் நேரம் போனது.

கிடைத்த சில மணி நேரத்திலும் மனோகரனை விடவும் பாடப் புத்தகமே கதியாக இருந்தாள். மனோகர் வீட்டினர் அனைவரிடமும் அமிர்தாவின் தேர்வினைப் பற்றிச் சொல்லி இருந்ததால் அவர்களும் அவளுக்கு உறுதுணையாகவே இருந்தனர்.

மனோ அம்முவிடம் சூசகமாகச் சொல்லி விட்டான்.

“அம்மு, எதிலும் கவனம் செலுத்தாமல், படிப்பையே மனதில் நிறுத்திப் படி. நமது திருமணம் உனது படிப்புக்குத் தடையாக இருக்காது.”

தங்கையைப் பன்னிரண்டாம் வகுப்புடன் நிறுத்தி விட்டவனுக்கு மனைவி படிப்பில் இவ்வளவு ஆர்வமா என்பது போல் பார்த்தாள்.

“நாட்டிலே முதன் முறையாக மாட்டு வண்டியில் நடமாடும் நூலகம் ஆரம்பிச்ச ஊர்ம்மா எங்க மன்னார்குடி. படிப்புக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் தருவோம். ஆனா படிப்பில் ஆர்வம் இல்லாதவர்களை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?” என்று அவளது மனதில் எழுந்த கேள்விக்கும் பதிலளித்தான்.

சொல்லுவதோடு மட்டுமில்லாமல், விடியும் முன் எழுந்து, அமிர்தாவையும் அலாரம் வைத்து எழுப்பி விட்டுப் படிக்கச் செய்தான்.

அசதியில் உறங்கும் தனது தாயைத் தொந்தரவு செய்ய மனமில்லாமல், படிக்கும் மனைவிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் கடையில் இருந்து ஃபிளாஸ்கில் காபி வாங்கிக் கொடுத்தான்.

தேர்வு நெருங்கும் சமயத்தில், காரில் அவளுக்குத் தேவையானவற்றுடன் வந்த சண்முகம் கனகாவுடன் சேர்ந்து பத்திரமாக விடுதியில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வந்தான்.

காலையில் சரியாக நான்கு மணிக்கு அவளைப் போனில் அழைத்து எழுப்பி விடுபவன், இரவு பத்து

மணிக்கு அழைத்து, வேளை தவறாமல் சாப்பிட்டாளா? மதியம் சிறிது நேரம் தூங்கினாளா? அட்டவணையில் அன்று அவள் படிக்க வேண்டிய பகுதிகளை முடித்தாளா? - என்று கேட்டுக் கொள்வான்.

மறுநாள் முடிக்க வேண்டிய பாடத்தைப் பற்றிச் சொல்பவன்... அதற்கு மேல் அனாவசியமாக ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் கைபேசியை வைத்து விடுவான்.

மனோவின் பரிவு அமிர்தாவின் மனதை அவன்பால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கொண்டு சென்றது.

‘இவன் மட்டும் காதலோடு எனக்காகவே என்னை மணந்திருந்தால்...’ என்று நினைக்கும்போது அமிர்தாவுக்கு மனதே தாங்கவில்லை.

இவ்வளவு பார்த்துப் பார்த்துச் செய்யும் இவன்... கும்பினியால்தானே இந்தத் திருமணம் செய்து கொண்டான் என்ற எண்ணமே அவளை வருத்தியது.

“ஐதுதான் என்னால் முடியும். இஷ்டமிருந்தால் சாப்பிடுங்கள். இல்லை, நீங்களே சமைத்துக் கொள்ளுங்கள்...” - வெடுக்கென்று சொல்லிய விசாலாட்சியை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தார்கள் வீட்டினர்.

இத்தனை வருடங்களாக இருக்கும் இடம் தெரியாது இருக்கும் தனது அண்ணியா இப்படிப் பேசுவது என்று சரோஜா திகைத்துப் போனார். சில நாட்களாக இப்படித் தான் செய்கிறார். பம்பரமாய்ச் சுழன்று வேலை

செய்ப்பவர்... ஏனோதானோவென்று சமைப்பது, அறையில் போய் முடங்கி விடுவது என்று வித்தியாசமாக நடக்கிறார்.

“அண்ணா, கேட்டியா உன் பொண்டாட்டி சொல்றதை...” என்று புகார்ப் பட்டியலிட்ட தங்கையிடம் பதமாகச் சொன்னார் கைலாசம்.

“உனக்கு உன்ன வேண்டும் என்று சொல்லம்மா? வெளியிலிருந்து தருவித்துத் தருகிறேன்.”

“எனக்கு இரவுக்குச் சமைத்திருக்கும் தோசை, சாதம் எதுவும் பிடிக்கல. எண்ணெய் இல்லாத சப்பாத்தியும், நவரத்ன குருமாவும் வேண்டும். ரெண்டு சப்பாத்தி செய்ய அரை மணிக்கு மேல் ஆகாது. உன் மனைவியைச் செய்து தரச் சொல்லு.”

சாதம், கறி வகைகள் என்று சமைக்க மூன்று வேளைகளும் அடுப்படியில் வெந்தாலும், தனது வீட்டினர் வேலைக்காரியை அதிகாரம் செய்வது போலத் தனது மனைவியை அதிகாரம் செய்வது கைலாசத்தின் கண்ணில் பட்டது.

சில நாட்களாக அவரும் வேலை நேரத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறார். பல நாட்கள் அவர் கவனிக்காமல் இருந்த விஷயங்கள் அவர் கண்களில் பட ஆரம்பித்தன.

தனது தங்கை விசாலாட்சியை அண்ணி என்றழைக்காமல்... உன் மனைவி என்றே சொல்கிறாள். இத்தனை ஆண்டுகள் இதைக் கவனிக்காமல் இருக்கும் தன்னை என்ன செய்வது என்று நொந்து கொண்டார்.

“பாப்பா, அண்ணி இவ்வளவு நாளா எல்லாருக்கும் செய்யலையா? இப்ப அவளுக்கு உடம்பு படுத்துது. நீ கொஞ்சம் அனுசரித்துப் போ. வீட்டில் இருப்பதைச் சாப்பிடு. இல்லையென்றால் ஹோட்டலில் வாங்கித் தருகிறேன்.”

“எனக்கு வெளியே வாங்கும் உணவு ஒத்துக் கொள்ளாது. உனக்கும் அது நன்றாகத் தெரியும்.” - குற்றம் சாட்டினார் சரோஜா.

“அப்போது வேறு வழியில்லை. நீயேதான் சமைக்க வேண்டும்,” என்று சொல்லி விட்டுத் தங்களது அறைக்கு வந்தார் கைலாசம்.

இவ்வளவு நாள் தான் பேசியதற்கு மறுபேச்சுப் பேசாதிருக்கும் தாய் வீட்டின் முதல் புறக்கணிப்பு சரோஜாவைக் கோபப்பட வைத்தது.

அகிலன் தந்தையிடம் தொழில், வேலை பற்றிய விவரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வான். சிக்கலான சமயங்களில் தனது தந்தையின் ஆலோசனைகளின்படி நடப்பான். அதில் வெற்றி பெற்றதைச் சொல்லி மகிழ்வான். ஆனால் அம்மா என்றால் உயிர், கல்லூரியில் நடந்த விஷயங்களை அவருக்குப் புரியும் விதமாக எடுத்துச் சொல்வான்.

“என்னங்க... அகிலின் வகுப்புத் தோழி, அவனுக்குக் காதல் கடிதம் தந்திருக்கிறாள். அவ்வளவு அழகாக ஆங்கிலத்தில் எழுதி இருக்கிறாள். ஆளும் அழகு. ‘அந்தப் பெண்ணையே கல்யாணம் செய்துக்க!’ என்று

சொன்னால், அகில் என்னைத் தீட்டி விட்டான்." வருத்தத்தோடு மனைவி சொல்லும்போது, திடுக்கிட்டு எழுவார்.

"நீ எங்க போய் அந்தக் கடிதங்கள் எல்லாம் படித்தாய்?"

"அவனது புத்தகத்தில் இருந்து அம்பு துளைத்த வாழ்த்து அட்டை ஒன்று விழுந்ததா, கொஞ்சம் பயந்துட்டேன். அகில் லெட்டரைப் படிச்சுச் சொன்னான். 'நான் யாரையாவது காதலித்தால், அந்தப் பெண்ணுக்குத் தெரிவிப்பதற்கு முன்னால் உனக்குத்தான் சொல்வேன்மா!' என்று சொன்னான்."

மகிழ்வுடன் சொல்லும் மனைவியைப் பார்த்துத் தலையில் அடித்துக் கொள்வார் கைலாசம்.

"உனக்கு மூளை இருக்கா? ஏற்கெனவே உன் மகன் சிகரெட் குடிச்சு, என் கிட்ட பெல்ட் அடி வாங்கியிருக்கான். கல்லூரியில் படிக்கும் ஆண் பிள்ளையிடம், ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துக்கொன்னு சொன்னால், அவன் தவறாக நடக்க அதுவே காரணமாகி விடாதா? மற்ற அம்மாக்கள் மாதிரிக் கண்டிப்பா நடந்துக்கோடி. இப்படி மேல் மாடி காலியா இருந்தா, நாளைக்கு எப்படித்தான் மருமகளை வெச்சுப் பிழைக்கப் போறியோ!"

"என் மகன் என்னை வருத்தப்பட விட மாட்டான்." என்று அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுவார் விசாலாட்சி.

அகிலன் படித்து முடித்தவுடன், தனது தொழிலில் இறக்காமல், வேலை பார்த்துச் சில வருடம் அனுபவம் பெற்று வரும்படி சொன்னார் கைலாசம்.

"இன்னமும் உன் அம்மா பிள்ளையாவே இருக்கே. உனக்கு உலக அனுபவம் வேணும். அதுக்கு வெளியில வேலைக்குப் போ. அதுல முன்னேறி நல்ல பதவிக்கு வா. நெளிவு சுழிவுகளைக் கத்துக்கோ. அப்புறம் நம்ம அலுவலகத்துக்கு முதலாளியா வா," என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

அவனும் சிரத்தையாகக் கடைப்பிடித்துக் குறுகிய காலத்திலேயே பெரிய பதவியில் இருக்கிறான்.

வேலைக்குப் போன வுடன், முதல் மாதச் சம்பளம் இருபதாயிரத்தில் தனது அம்மாவுக்கு ஒரு சிறு தோடு வாங்கித் தந்தான். தான் வழக்கமாகப் போடும் வைரக் காதணியைக் கழற்றி வைத்த விசாலாட்சி, அன்றிலிருந்து அகிலன் வாங்கித் தந்த தோடுகளைத்தான் போட்டுக் கொள்கிறார்.

"நான் வாங்கித் தந்த வைர நகைகளை விட, உன் மகன் வாங்கின பிசாத்து தோடுதான் உனக்குப் பெரிசாப் போச்சா?" என்று கிண்டலாக மனைவியிடம் கேட்பார் கைலாசம்.

"நீங்க உங்க சம்பாத்தியத்துல, உங்க அம்மா தங்கைக்குச் செய்தது போக மீதிதான் எனக்குச் செய் வீங்க. அதுவும் நீங்க வாங்கித் தந்தது அவங்களுக்குப்

பிடிச்சதுன்னா, வம்படியா பிடுங்கிக்குவாங்க. ஆனால் அகில், அவன் முதல் முதல்ல வாங்கின சம்பளத்துல, எனக்கே எனக்குன்னு வாங்கித் தந்திருக்கான்.

“அவன் நினைச்சா இந்தப் பணத்தை எவ்வளவோ வழியில செலவழிச்சிருக்கலாம். ஆனால், எனக்கு வாங்கித் தரணும்னு தோணிச்சே... அதைப் பாராட்டாமல் குறை சொன்னா எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். பொருளோட அளவு பெரிசில்லைங்க. வாங்கித் தந்த என் மகனோட அன்புதான் எனக்கு முக்கியம்.”

வருடங்கள் போகப் போக, அவன் எங்கு சென்றாலும், அவனது தாய்க்குப் பொருட்கள் வாங்கி வருவது மட்டும் தவறுவதில்லை. விசாலாட்சி ஆசைப்பட்ட நெடுந் தொடர்களைப் பார்க்க வென்று தனித் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, சால்வைகள், பொம்மைகள், வித விதமான கண்ணாடிப் பொருட்கள் என்று அவர்கள் அறையெங்கும் அவன் வாங்கித் தந்த சாமான்கள்தான் நிறைந்திருந்தன.

“உனக்கென்ன விசாலி... நான் வாங்கித் தர்றதுக்கு முன்னாடியே அகில் வாங்கிக் குவிச்சிடுறான். உன்னோட கணவன்கிற முறையில எனக்கு ஒரு சட்டையாவது வாங்கித் தரலாம். அதுக்குக் கூட அவனுக்கு மனசில்லை,” என்று மனைவியைச் சீண்டுவார்.

இந்த வருடம் அவனுக்கு ஒரு திருமணத்தைச் செய்து வைத்துத் தொழிலிலும் ஈடுபடுத்தலாம் என்று எண்ணி இருந்தார். அவனது மனதில் இருக்கும்

பெண்ணைப் பற்றி அறியாமல் போய் விட்டார். அவளுக்குத் திருமணமும் நடந்து விட்டது. தனது மகனுக்கு நியாயம் செய்யாமல் இருந்து விட்டோமே என்று மருகியே உடல் நலத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு வருகிறார் விசாலாட்சி.

இரண்டு நாட்கள் முன்னர், எதிர்பாராத விதமாக அகிலனிடம் இருந்து கைலாசத்துக்கு அழைப்பு வந்தது. எடுத்தவுடன்,

“அம்மாவுக்கு என்னப்பா ஆச்சு? உடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லையே? ஏன் சரியாகவே பேச மாட்டேன் றாங்க?” என்று கேள்விகளை அடுக்கியவனிடம்,

“உங்க அம்மா நல்ல சுகம். சுந்தரி கல்யாணம் நின்னு போனதுல வீட்டுல எல்லாரும் கவலையா இருக்காங்க. வீட்டுக்கு விருந்தாளிங்க வந்துகிட்டே இருக்காங்க. அதனால உன் கிட்ட சரியாப் பேச முடியலன்னு வருத்தப் பட்டா!” தொழில் அனுபவம் கை தர, கோவையாகப் பொய் சொன்னார்.

“வேறு ஒண்ணுமில்லையேப்பா... நான் வேலை களை முடிச்சிட்டுச் சீக்கிரம் ஊருக்கு வந்துடுவேன். அதுவரை அம்மாவைக் கவனிச்சுக்கோங்கப்பா!” என்று கலங்கும் மகனிடம், ‘உன்னை நினைத்துத்தான் உன் அம்மா தேய்கிறாள்,’ என்று சொல்ல மனது வரவில்லை.

“உனக்கு அம்மா ஆகிறதுக்கு முன்னாடியே அவள் எனக்கு மனைவிடா. அவளைக் கவனிக்க உன் சிபாரிசு தேவையில்லை,” என்றார் கெத்தாக.

“ ‘அப்பா’, ‘கணவன்’ என்ற இரு பதவிகள் கிடைக்கிறதுக்கு முன்னரே கிடைத்த ‘அண்ணன்’, ‘மகன்’ பதவிகள் தானே உங்களுக்குப் பெரிது. அதனால்தான் நான் சிபாரிசுக்கு வருகிறேன். வெளிப்படையாகச் சொல்கிறேன். அத்தை, பாட்டி, சுந்தரி மூன்று பேரும் அம்மாவைப் படுத்தாமப் பார்த்துக்க வேண்டியது உங்க பொறுப்பு. அம்மா மனத்தை யாராவது கஷ்டப்படுத்தினால், நான் பொல்லாதவனாகி விடுவேன்,” என்ற எச்சரிக்கை யுடன் தொலைபேசியை வைத்தான்.

யோசனையில் ஆழ்ந்தார் கைலாசம். இப்படி அம்மா மேல் கண்மூடித்தனமான பிரியம் வைக்கிறானே... வரப் போகும் மனைவி புரிந்து கொள்ள வேண்டுமே என்ற கவலை வந்தது. தான் மட்டும் என்ன மட்டா? இந்த வயதிலும் அம்மா, தங்கை இருவருக்கும் கொடுத்த இடத்தை மனைவி, மகனுக்குக் கூடக் கொடுத்ததில்லை. நல்லவேளை, விசாலி இதனைப் பெரிது படுத்துவதில்லை. அகிலனின் மனைவிக்கும் அவளைப் போலச் சாந்தமான குணம் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

அகிலனுக்கு, சரியாகக் கூடப் பார்க்காத அம்முனின் மேல் ஏன் காதல் வந்தது என்று யோசித்துப் புரிந்து கொண்டார். அகிலனுக்குப் பிடித்தவள் என்று தெரிந்தவுடன், சுந்தரவல்லி ஊருக்குத் தான் சென்ற போது, சில முறைகளே பார்த்த அந்தச் சிறு பெண்ணை, பழைய குடும்பப் புகைப்படங்களைப் பார்த்து, முயன்று நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தார்.

விசாலியைப் போலவே, அந்தப் பெண்ணும் சாந்தமானவள். அனுசரித்துப் போகும் குணம். அமைதியான பேச்சு. விசாலியின் குணநலன்களைக் கொண்ட அவள், அகிலைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை. ஆனானப்பட்ட பிள்ளையாரே தனது தாயைப் போன்ற குணவதியான மனைவியைத் தேடவில்லையா? ஆனால் என்ன, பரமசிவனைப் போன்ற அதிர்ஷ்டசாலியாக இல்லாததால், இன்னமும் பிரமசாரியாக ஆற்றங்கரை தோறும் வீற்றிருக்கிறார்.

அதனைப் போன்றதுதான் அகிலின் ஆசையும். இதற்குப் பெயர் காதலில்லை என்று அவனைச் சமாதானப் படுத்தி, சூட்டோடு சூடாக ஒரு நல்ல பெண்ணைப் பார்த்துத் திருமணம் செய்து வைத்து விட வேண்டியதுதான். முடிவுக்கு வந்தவர் எழுந்தார்.

ஆனால், அம்முனின் கல்யாண விஷயம் தெரிந்த போது, அவர் எண்ணியது தப்பு என்பதை அவருக்குத் தெளிவாக உணர்த்தினான் அகிலன்.

அமிர்தா பரிட்சை முடிந்து வீட்டிற்கு அவள் வரும் நாளை ஆசையுடன் எதிர் பார்த்திருந்தான் மனோ. தினமும் காலை எழுந்ததும் முதல் வேலையாக அவளைத் தொலைபேசியில் அழைத்து எழுப்பி விடுவதும், இரவு கட்டையை மூடி விட்டு வந்த பின்பு, அவளது குரலைக்

கேட்ட பின்பே தூங்குவதும் அவனது அன்றாடச் செயல்களில் ஒன்றாகியது.

அவளுடன் பேசும் போது, படுக்கையறையில் பெரிதாக மாட்டி இருந்த அவர்களது திருமணப் புகைப் படத்தில் குங்குமச் சேலை யணிந்த மனைவியின் கன்னங்களை வருடியபடியே பேசுவான்.

அப்பப்பா... பெருக்கெடுக்கும் காதலை மறைத்து, வலுவில் வரவழைத்த உணர்விழந்த குரலுடன் பேசுவதே அவனுக்கு ஒரு வேதனையாகப் போய் விட்டது. அவனது அறை பீரோவில் ரகசியமாகப் பதுக்கப்பட்டிருந்த அவளது புகைப்படம், அவனது முத்தங்களால் பொலிவிழந்து போயிருந்தது.

அமிர்தாவுக்குத் திருமணத்தால் கல்லூரியில் எந்தப் பாதிப்பும் வரவில்லை. அவளது வகுப்புத் தோழிகள் சிலருக்கே ஏற்கெனவே திருமணம் முடிந்திருந்தது. பெரும்பாலான மாணவிகள், திருச்சியைச் சுற்றி இருக்கும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களாதலால், சிறு வயதில் திருமணம் முடிப்பது அங்கொன்றும் வித்தியாசமாக இல்லை.

ஆனால் தேர்வு முடிந்ததும், எங்கு செல்வது என்று குழம்பி விட்டாள். அமிர்தா வழக்கமாக மூட்டை கட்டிக் கொண்டு, பெற்றோருடன் கொஞ்சி விட்டு வருவாள். இப்போதோ திருமணம் முடிந்ததும் எங்கு செல்வது? திருவாரூருக்கா இல்லை மன்னார்குடிக்கா? - என்ற கேள்வி பெரிதாக இருந்தது. அவளது மனக் குழப்பத்துக்கு விடை சொல்ல அழைத்தான் அத்தை மகன்.

“அமிர்தா... தேர்வு முடிந்திருக்கும். இன்று மாலை அப்பா உன்னை அழைக்க வருவார். அவருடன் நம் வீட்டுக்கு வந்து விடு. உன் பெற்றோரிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டேன். நீயும் தெரியப் படுத்தி விடு. இன்றைக்குக் கடைக்குச் சரக்கு வருகிறது. நான் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் நானே உன்னை அழைக்க வந்திருப்பேன்,” என்று சொல்லி முடித்தான்.

அவன் வழக்கம் போலப் பேசும் இயந்திரக் குரலில் இல்லாமல், இதில் ஏதோ ஒரு மாற்றம், ஒரு துள்ளல் இருப்பது போல் அமிர்தாவின் மனதில் பட்டது. அதனைப் பற்றி மேலே சிந்திக்க முடியாமல், பொருட்களை மூட்டை கட்டும் பணியில் ஈடுபட்டாள்.

மனோகர் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த நாளும் வந்தது. அமிர்தா தேர்வுகள் முடிந்து, விடுமுறைக்கு வந்தாள். தேர்வுக்கு விழித்துப் படித்ததால், கருவளையம் விழுந்து, உடல் மெலிந்து சோர்வாக வந்த மருமகனுக்குக் கரிசலாங்கண்ணி கலந்த தேங்காய் எண்ணெயைக் காய்ச்சித் தலைக்குத் தடவி, வீட்டில் அரைத்த சிகைக்காயைக் கரைத்துத் தலைக்குக் குளிக்கச் சொன்னார் பரிமளம்.

வாய்க்குச் சுவையாகப் பருப்பருண்டைக் குழம்பும், புதினாத் துவையலும், அரிசி அப்பளமும் சமைத்துப் போட்டார். அவரது ஒவ்வொரு செயலிலும் தனது தாயைக் கண்டாள் அமிர்தா. இந்தக் கரிசனையை எதிர் பார்த்துத்தான் பெண் பிள்ளைகளை உறவினருக்கே

மணம் முடிக்க நினைக்கின்றனரோ என்றெண்ணியவள், இந்த அன்பைத் தவற விட்ட சுந்தரவல்லியை நினைத்துப் பரிதாபப் பட்டாள்.

அதன்பின் மாமியாரின் கைச் சமையலை ஒரு பிடி பிடித்தபடி இரண்டு நாட்கள் வழக்கம் போலத் தூங்கி எழுந்தாள். இரவு வெகு நேரம் கழித்து வந்து, மனைவியின் கூந்தலில் இருந்து வந்த சிகைக்காய் மணமும், மல்லிகை மணமும் தந்த இன்பத் தொல்லை யால் தூக்கம் தொலைக்கும் தனது கணவனைக் கொஞ்சமும் அறியாள்.

சின்னப் பிள்ளையைப் போல் வீட்டில் ஒன்றிக் கொள்ளும் அமிர்தாவையும், தினமும் அவளைத் தேடும் மனோகரின் பார்வையையும் கண்டு கொண்ட பரிமளா, மெதுவாகத் தனது மகனையும் மருமகளையும் இணைக்கத் தன்னாலான முயற்சிகளை ஆரம்பித்தார். முதற் கட்டமாகத் தலைவலியைக் காரணமாகக் காட்டித் தனது மகனுக்கு உணவு பரிமாறும் வேலையை அமிர்தாவிடம் தந்தார் பரிமளா.

“தலை வலிக்குதா அத்தை? நீங்க தூங்குங்க. அத்தான் கடையை மூடிட்டு வந்ததும், நான் சாப்பாடு போடுறேன்,” என்று தானாகவே முன் வந்து ஏற்றுக் கொண்டாள் அமிர்தா.

இயல்பாகத் தனக்கு உணவு பரிமாறும் வேலையையும், துணிகளைத் துவைத்து, இஸ்திரி போடும் வேலைகளையும் கையில் எடுத்துக் கொண்ட அம்மு,

இதே போலத் தன்னைக் கணவனாகவும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே மனோவின் குறிக்கோளாய் இருந்தது.

வேலைகள் சற்றுக் குறைந்ததால், அவனது தூங்கு மூஞ்சி மனைவியைக் காணும் ஆவலோடு, அன்று மாலை நேரத்திலேயே கடையில் இருந்து வீட்டுக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான் மனோ. அப்போது கடைக்கு அவனைப் பார்க்கச் சந்தான கிருஷ்ணனும், சுப்பிரமணியும் வந்தார்கள். பொதுவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள், தயக்கத்துடன் சொன்னார்கள்.

“அத்தான்... அம்முவுக்குக் கடைசி வருடப் ப்ராஜெக்ட்டுக்காகப் போன வருடமே திருப்பூர்ல டிரெய்னிங் ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். இந்த மாதம் அதை முடிக்க வேண்டும். அதுக்கு உங்க அனுமதி எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள்.”

இறுகிய முகத்துடன் பதிலளித்தான். “நான் அவளிடம் இது பற்றிப் பேசுகிறேன்.”

“அவள் சிறு பெண். புகுந்த வீட்டில் நடக்கும் முறை பற்றி அறியாதவள். அவள் ஏதாவது தவறு செய்திருந்தால், பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் அத்தான்.”

“அவளை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இனிமேல் உங்களுக்கு அவளைப் பற்றிய கவலை வேண்டாம்.” இரும்புக் குரலில் பதிலளித்தான்.

அன்று வீட்டுக்கு வந்ததில் இருந்து இறுக்கமான முகத்துடன் இருந்த மனோகரனுக்கு, இரவு உணவு பரிமாறினாள் அமிர்தா. அவன் முகத்தைப் பார்த்துப்

பயமாகவே இருந்தது அவளுக்கு. ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் சாப்பிட்டு முடித்தவன், அவள் பாத்திரங்களைச் சமையலறையில் எடுத்து வைத்து விட்டு வருவதற்குள், அவர்கள் அறையில் இருந்த கட்டிலின் ஒரு பக்கத்தில் படுத்துத் தூங்கியிருந்தான்.

‘மாலை, தனது அண்ணன்கள் இருவரும் திருப்பூருக்குச் செல்ல அனுமதி பெற்றுத் தருகிறேன் என்று சொன்னார்களே... என்ன ஆயிற்றோ?’ என்ற குழப்பத்திலேயே இருந்தாள் அம்மு. இரண்டு நாட்கள் சென்றன. மனோ வாயில் இருந்து ஒரு முத்தும் உதிரவில்லை. ஊருக்குச் செல்லும் நாள் வேறு நெருங்கி வந்தது. அங்கு தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நந்தினி வேறு இரு முறை கூப்பிட்டு விட்டாள்.

திருப்பூருக்குச் செல்வதை விட, மனோ தன்னிடம் சரியாகப் பேசாததே அமிர்தாவுக்கு மிகவும் கவலை அளித்தது. அவனிடம் எப்படியாவது பேசி, இருவருக்கும் இடையே எழுந்த வேறுபாட்டைக் கலைக்கும் உத்தேசம் வந்தது. மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, அன்று மனோகரனிடம் கேட்டே விட்டாள்.

“அண்ணன் சொன்னார்களா?”

“நீ எதைப் பற்றிப் பேசுகிறாய் என்று புரியல அமிர்தவல்லி,” என்றான் அவளது மணாளன்.

“வந்து... நான் இந்த செமஸ்டர் ப்ராஜெக்ட் செய்யத் திருப்பூர் போகணும். அங்கு தங்க ஏற்பாடுகள் எல்லாம் ஃபிரெண்ட்ஸ் செஞ்சுட்டாங்க.”

“முன்னமே அதை ஏன் என்னிடம் சொல்ல வில்லை?” கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் வேகம் தெரிந்தது அவன் குரலில்.

விளங்காமல் சொன்னாள் அமிர்தா. “அதைத்தான் எனது அண்ணன்கள் இருவரும் சொன்னாங்களே!”

அவள் முகத்தை நேர் பார்வை பார்த்தான். “அதுதானே எனது வருத்தம். அதை நீதானே செய்திருக்கணும். உனது ப்ராஜெக்ட் பற்றி நீதானே என்னிடம் சொல்ல வேண்டும். நமக்கிடையில் தூது செல்ல உன் சகோதரர்களுக்கு என்ன அவசியம் வந்தது?”

அவனது பாரா முகத்துக்குக் காரணம், அப்போது தான் அமிர்தாவுக்குத் தெரிந்தது. குழப்பமான அவளது முகம், அவனுள் இறுக்கமாய் இருந்த ஏதோ ஒன்றை உடைத்தது.

“யோசி அம்மு. நான் கடைக்குப் போற நேரம் தவிர மற்றப் பொழுதெல்லாம் உன்னோடதானே இருக்கிறேன்! நீயே என்னிடம் சொல்லி இருக்கலாமே! எதற்குத் திருவாரூரில் இருந்தும், நாகப்பட்டினத்தில் இருந்தும் உனது சகோதரர்கள் கிளம்பி வந்து, என் அனுமதியை வேண்டணும்?”

யோசித்தாள் அமிர்தா. “வீட்டில் அண்ணாக்கள் இருவரும்தான் எனக்கு அப்பா, பெரியப்பா, தாத்தாவிடம் அனுமதி வாங்கித் தருவாங்க. அதே போல் இங்கும் உங்க கிட்ட எப்படி அனுமதி...” திணறினாள்.

“அது சரி. உனது அம்மா, அப்பாவிடம் எப்படி அனுமதி வாங்குவார்கள்? உங்களில் யாராவது அவர்களுக்கு இடையில் தூது போவீர்களா?”

அமிர்தாவுக்குப் புரிந்தது. “எதுன்னாலும் நானே உங்களிடம் கேட்கலாமா?”

அவள் குழம்பிப் போய் இருந்ததை நன்றாக உணர்ந்தான் மனோகர். அமிர்தா அவளது அண்ணன்களின் வாயிலாகத் தன்னிடம் அனுமதி கேட்டது, அவனுக்கு மிகுந்த கோபம். தங்களுக்கிடையில் இருந்த இடைவெளியை அடுத்தவர்களுக்கு அம்பலப் படுத்தி விட்டது அவனுக்குச் சினத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது. ஆனால், அவள் புரியாமல் செய்திருக்கிறாள் என்று அவனுக்குத் தெள்ளெனத் தெரிந்தது.

அவளை விட ஒரு வயது பெரியவனான அவனது தம்பி கந்தனே இன்னும் பொறுப்பின்றிச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். திடீர்த் திருமணம் செய்து கொண்ட இவளிடம், உடனே எப்படி ஒட்டுதல் எதிர்பார்க்க முடியும்? நாம்தான் நெருக்கத்தைக் காண்பித்துத் தன் மேலும், தனது குடும்பத்து மேலும் ஈடுபாட்டைக் கொண்டு வர வேண்டும். முதல் படியாக, எப்போதும் தலையைக் குனிந்து மண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவளை, முதலில் என்னைப் பார்க்க வைக்க வேண்டும்.

மெதுவாக அவளருகே சென்றான். முகம் சிவக்க, மேலும் தலை குனிந்த மனைவியின் முகத்தைத் தனது ஒற்றை விரலால் நிமிர்த்தினான்.

“அம்மு... என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல். என்னைப் பார்க்க உனக்கு அவ்வளவு பயமாகவா இருக்கிறது?”

மெல்லத் தலையை நிமிர்ந்து, ஆண்மை ததும்பும் அவன் முகத்தை நோக்கினாள். நெற்றியில் புரண்ட கற்றை முடி, முத்துப் போன்ற பல் வரிசை, அடர்ந்த மீசை, குறும்புக் கண்கள்... இவனைப் பார்த்தால் பயமா வரும்?

வேறு என்னவோ தோன்றுகிறதே! அவளுக்கே அது என்னவென்று புரியவில்லை. இல்லை என்று தலையாட்டினாள்.

“பயம் இல்லைதானே... அப்புறம் உனக்கு வேண்டியதை என்னிடம் கேட்க என்ன தயக்கம்?”

“உங்களுக்கு ரொம்பக் கோபம் வருமா?” என்று கேட்கும் மனைவியை சுவாரஸ்யமாகப் பார்த்தான்.

“ஏன் கேட்கிறாய்?”

“சும்மா... தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று!” எச்சில் விழுங்கியவளைப் பார்த்தவன், அவளது கைகளைப் பிடித்துத் தன்னருகே அமர வைத்தான்.

அவனது கையைத் தலையில் வைத்தவன், “உன் தலைக்குள் நண்டு பிறாண்டுகிறாற் போல் இருக்கிறதே... என்னவென்று சொல்!” என்றான்.

“நீங்கள் கோபப்படா விட்டால் சொல்வேன்,” என்றாள்.

“ம்ஹும்... இன்று நீ என்ன கேட்டாலும் கோபப் பட மாட்டேன்,” என்று உறுதியளித்தான்.

“இல்லை... திருமணத்திற்கு முன் எங்கள் வீட்டினரிடம் ரொம்பக் கோபிச்சுக்கிட்டிங்களாமே! சொன்னார்கள்.”

“எதனால் என்று கேட்டாயா?”

‘பணத் தகராறு. அதனால் கடன்காரர்கள் கழுத்தில் துண்டைப் போட்டு இறுக்கினார்கள். அதனால் பணம் தருபவர்கள், தூணுக்குத் தாலி கட்டச் சொன்னால் கூடக் கட்டுவான்!’ என்று வெள்ளையம்மாள் சொல்வதைப் போலப் பச்சையாகவா சொல்ல முடியும்.

“திருமணம் தடைப்பட்டதும், நீங்க போட்டிருந்த திட்டங்கள் அனைத்தும் பாழாகி விட்டதால் வந்த கோபம்னு சொன்னாங்க.”

பெருமூச்சு விட்டவன், “நிஜம்தான் அம்மு. திருமணம் சாதாரண விஷயமா? இதன் பொருட்டு வீட்டில் எவ்வளவோ ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தோம். திடீரென்று கல்யாணத்தை நிறுத்து என்று சொல்வது சரியா? எத்தனை பேர் மனது புண்பட்டிருக்கும் என்று உனக்குப் புரிகிறதா?” சிறு குழந்தைக்குச் சொல்வது போல் தெளிவாகச் சொன்னான். அதை நினைக்கும் போது, அவனது அம்மாவின் கவலை தோய்ந்த முகமே அவன் கண் முன் நின்றது.

“புரிந்தது...” என்று வேதனையுடன் தலையாட்டினான். ‘இவருக்குச் சுந்தரியை மணம் செய்யாதது மிகுந்த

வருத்தம் போலும். ஆக இவருக்கு இந்தத் திருமணத்தில் பெரிதாக விருப்பம் இல்லை.’

“வந்து...”

“என் பெயர் வந்தா?”

“வந்து... அத்தான்... ரொம்ப வேதனையாக இருந்ததா? மிகவும் கஷ்டப்பட்டீர்களா? இப்போது எப்படி இருக்கிறது?”

அம்முவின் முகத்தில் சிறிது சிறிதாகத் தெளிவு வரத் தொடங்கியிருப்பதை அவன் அறிவான். “கவலைப்படாதே, என் மாமன் மகளே! இனி விரைவில் அனைத்தும் சரியாகி விடும். சரி. மதியம் தயாராக இரு. கடைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். உனக்குப் பிடித்த உடையாக எடுத்துக் கொள்.” புன்னகைத்து விட்டுக் கிளம்பி விட்டான்.

“சரி...” என்று தலையசைத்தாள் அமிர்தா.

‘மாமன் மகளே என்றுதான் அவர் சொல்கிறாரே தவிர, மனைவி என்று சொல்ல இன்னமும் வாய் வரவில்லை,’ என்று வருத்தப்பட்டாள்.

சொன்னதைப் போலவே மதியம் கடைக்கு அழைத்துப் போக வந்தவன், அவளது வெளிறிய நிறச் சுடிதாரைப் பார்த்து முகம் சுழித்தான்.

அவளைக் கேட்காமல் உரிமையோடு பெட்டியைத் திறந்தவன், அதில் இருந்த மற்ற வெளிறிய உடைகளைக் கண்டு மேலும் சலிப்புற்றான்.

“சற்றுப் பளிச் நிற உடைகள் உனக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும். உனக்கு அது பிடிப்பதில்லையா?” என்று துணிகளை ஆராய்ந்தவாறு கேட்டான்.

அவளது உடைகள் மட்டுமின்றி, உள்ளாடைகள் கூட அந்தப் பெட்டியில்தான் இருந்தன. ‘என்னிடம் கேட்டால் எடுத்துத் தர மாட்டேனா? இவன் ஏன் என் பெட்டியைக் கோழி மண் கிளறுவதைப் போலக் கிளற வேண்டும்?’ என்று சங்கடப்பட்டவள்,

“எனக்குப் பிடிக்கும் அத்தான். ஆனால், நான் கருப்பென்பதால், எனக்கு இந்த மாதிரி நிறங்கள்தான் பொருத்தமாக இருக்கும்,” என்று பதிலுரைக்கத் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான் மனோ.

அவளது தவிப்பை ஓரக் கண்ணால் ரசித்தவாறு பெட்டியைக் குடைந்து கொண்டிருந்தவன், நிறுத்தி, “இப்படியெல்லாம் அபத்தமாய் யார் சொன்னது?” என்று வியப்போடு கேட்க,

“ஏன்... எங்கள் வீட்டில்தான் சொல்வார்கள். சுந்தரி அக்காவை விட நான் நிறமும் அழகும் கம்மிதானே!” என்றாள் கல்மிஷம் இன்றி.

‘இவள் மனதில் இது வேறு இருக்கிறதா?’ என்ற யோசனையுடன், “அவர்கள் விளையாட்டுக்குச் சொல்லி இருப்பார்கள் அம்மு. திருமணத்திற்கு நீ அணிந்திருந்த பட்டுப் புடவைகள் அனைத்தும் நல்ல அடர்ந்த நிறம். உனக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருந்தது!” என்று

ரசனையுடன் அவன் சொல்ல, மனம் மகிழாமல் வாடினாள் அமிர்தா.

“எல்லாமே சுந்தரி அக்காவுடையது. திடீர் என்று எனக்குத் திருமணமாகி விட்டதால், வேறு உடைகள் எடுக்க நேரமில்லை. வீட்டில் இருந்ததைக் கொடுத்து விட்டார்கள்.” குரலில் வானளவு இருந்த சோகத்தைக் கண்டான்.

மற்றவர்களின் தோற்றத்திற்குப் பொருத்தமாக உடைகளைத் தயார் செய்தாலும், இவளுக்குத் தனது அழகினைப் பற்றிப் புரியவில்லையே! இதை எப்படி அவளுக்கு உணர்த்துவது என்று யோசித்தவன்,

“இன்று நம் கடைக்கு வருகிறாய். உனக்கு நான்தான் புடவைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கப் போகிறேன்.” ஒரு முடிவோடு சொன்னவன், கடையில் அவளுக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு முடிந்ததும், அவள் கவனத்தைச் சற்று ஈர்த்த புடவைகளை எல்லாம், கண நேரம் மலர்ந்த அம்முனின் கண்களைக் கொண்டே புரிந்து கொண்டு வாங்கிக் குவித்தான்.

புது எஜமானியைப் பார்த்த வேலையாட்கள், அவளை உள்ளங்கையில் தாங்கும் தங்களது முதலாளியைக் கண்டு, தங்களுக்குள் நழுட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அமிர்தா கூச்சமும் பெருமையுமாய் உணர்ந்தாள்.

“போதும் அத்தான். வாடிக்கையாளர்களுக்குக் கொஞ்சமாவது விட்டு வையுங்கள்,” என்று சொன்ன அமிர்தாவின் குரலில் மகிழ்ச்சி கூத்தாடியது.

“பக்கத்தில் இருக்கும் கடையை வாங்கி ஒரு டெய்லரிங் ஷாப் போட்டுத் தர்நீங்களாத்தான். இங்கே புடவை எடுக்கிறவங்களுக்கு ஜாக்கெட் நானே தைத்துத் தருகிறேன். சுடிதாரும் அளவு தந்திட்டா, இரண்டு நாளில் தைத்துத் தரலாம்.”

வியாபாரியின் மனைவி புத்தியும் அப்படியே ஓடியது.

“சரி. கட்டாயம் ஏற்பாடு செய்து தருகிறேன். தினமும் ராத்திரி கமிஷனை கரெக்டாத் தந்திடணும்.” காதருகே ரகசியமாய்ச் சொன்னான்.

வெட்கத்தில் அம்முனின் முகம் சிவந்து விட்டது.

“சீக்கிரம் ரெடிமேட் துணிகளுக்குத் தனிப் பிரிவு தொடங்கலாம். இப்போதைக்கு நம் கடையில் ரகங்கள் அவ்வளவாக இல்லை. அதனால் திருச்சியில் உனக்குச் சுடிதார் வாங்கித் தருகிறேன்,” என்று வாக்களித்தான். கலீரெனச் சிரித்தாள் அம்மு.

“நன்றாக இருக்கிறது உங்கள் பேச்சு. நம் துணிக் கடையில் இருக்கும் உடைகளை அணிய நாமே தயங்கலாமா?” என்றவள், அங்கிருக்கும் துணிகளை ஆராய்ந்தாள். எதுவும் திருப்தி இல்லாமல் உதடுகளைப் பிதுக்கியவள், பிச்சுமணியிடம்,

“மாமா... நமது கடையில் விற்பனையாகாமல் இருக்கும் பழைய பட்டுச் சேலைகளைக் காண்பிக் கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

பிச்சுமணி காட்டிய சேலைகளில் இருந்து ஒரு பத்துச் சேலைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தவள், வீட்டில் அதனைக் கொண்டு சேர்ப்பித்து விடுமாறு சொல்லி விட்டு, மனோவிடம்,

“அத்தான். எனக்கு ஒன்று வேண்டுமே!” என்று கேட்க,

நாவால் தனது உதடுகளை ஈரப்படுத்திக் கொண்டவன், “உனக்குத் தர மனமில்லா விட்டாலும், நான் எது வேண்டுமானாலும், எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தரத் தயாராக இருக்கிறேன் கண்மணி,” என்றான் கிறக்கமாக.

‘இதென்ன மனதைக் கவரும் பார்வை!’ என்று நெளிந்தவாறே, “வீட்டில் இருந்து என்னுடைய தையல் இயந்திரத்தைக் கொண்டு வந்து தருகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

நாந்தரி கொதித்துக் கொண்டிருந்தாள். இவ்வளவு நாள் தன்னைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடிய மாமாவிடமிருந்து அப்படி ஒரு வார்த்தையை அவள் எதிர்பார்க்க வில்லை. கொஞ்ச நாட்களாக அதை சரியில்லை. சிடுசிடுவென விழுகிறார்கள். அம்மாவைக் கூட மதிப்பதில்லை.

சரோஜா ஒரு நாள் விளையாட்டாக, “அகிலுக்கு என் பெண்ணை மாதிரி அழகு, அறிவு நிறைந்த பெண்ணை உன்னால் வெளியில் தேடவே முடியாது,”

என்று அண்ணனிடம் சொல்லி விட, பதிலுக்கு வெடித்து விட்டார் விசாலாட்சி.

“உங்கள் பெண் மாதிரி ஒரு ஆங்காரி எங்கள் அகிலுக்கு வேண்டவே வேண்டாம். யாரோ ஒரு மூன்றாம் மனிதன் காட்டிய புகைப் படத்தை நம்பிக் கல்யாணத்தை நிறுத்துவாங்களா?

தனது தந்தையும் தாத்தாவும் தனக்கு நன்மைதான் செய்வார்கள் என்பது தெரிய வேண்டாமா?

“அவளுக்குப் புரியா விட்டாலும், அம்மா நீங்க பொறுமையா எடுத்துச் சொல்லிக் கல்யாணத்தை நடத்தி இருக்கணுமில்லையா? உங்களது தவறால், அந்தச் சிறு பெண் அம்மு அல்லவா அந்த மாப்பிள்ளைக்குக் கழுத்தை நீட்ட நேர்ந்தது. எங்களுக்கு இதனால் எவ்வளவு மன வருத்தம். அகில் இந்த அதிர்ச்சியை எப்படித் தாங்குவானோ தெரியலை.” கோபமாக ஆரம்பித்து அழகையுடன் முடித்து அவர் உள்ளே சென்று விட, அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் வீட்டினர்.

அகில் இன்னமும் சில தினங்களில் ஊருக்கு வருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறான். அப்போது வீட்டில் இவர்கள் இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது என்று நினைத்தார் கைலாசம்.

“சுந்தரியின் தாத்தா கோவிந்தன், என்னை மிகவும் கடிஞ்சுட்டார். அதனால் விசாலாட்சிக்கு வருத்தம். சரோஜா, அம்முனின் திருமணம் முடிந்து ரெண்டு மாசமாகப் போகுது. உனது மாமனார் சூட்டோடு சூடாகச் சுந்தரிக்கும்

திருமணம் செய்து விட ஆசைப்படுகிறார். அதனால் நீ சுந்தரியைக் கூட்டிட்டு உனது வீட்டுக்குக் கிளம்பு.”

ஆணையிட்டதைப் போலத் தமையன் சொல்லி விட, வேறு வழியில்லாமல் வீட்டுக்குக் கிளம்பினர் தாயும் மகளும். அவர்கள் கிளம்பிய சில தினங்களில் மனமாற்றத்திற்காகச் சிங்கப்பூர் சுற்றுலாச் செல்லுமாறு, தனது தாய் தந்தையை மூட்டை கட்டி அனுப்பினார்.

திருவாரூரில் வழக்கம் போல வெள்ளையம்மாள் அழகுப் பேத்தியைத் தாங்கினாலும், தாத்தாவிடமும் வீட்டிற்கு வந்த உறவினரிடமும் தங்களிடம் இருந்த ஒதுக்கத்தைக் கண்டு கொண்டாள் சுந்தரி. ஊரில் விசாலாட்சி வேறு.

‘நடந்த நிகழ்வுகளை அகில் எப்படித் தாங்குவானோ?’ என்று சொன்னது, அவளது மனதை உறுத்தியது.

‘சுந்தரிக்கு ஒண்ணுன்னா அகிலுக்குப் பதட்டம் வராதா?’ என்று தாய் மாமன் கைலாசம் சொன்னது, சப்பைக் கட்டாகவே பட்டது சுந்தரிக்கு.

அத்தை சொல்லும் விதத்தை வைத்துப் பார்த்தால், அம்முவும் அகிலும் காதலர்கள் என்பது போலல்லவா வருகிறது?

ஆனால், அகில் அம்முவைப் பார்த்தே கொள்ளை நாளாயிற்றே! சிறு வயதில் இங்கு வந்தவன், அப்போது மாந்தோப்பில் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், திருவாரூர் பக்கம் தலை வைத்தே படுப்பதில்லை என்று

சங்கல்பம் எடுத்துக் கொண்டதைப் போலல்லவா நடந்து கொண்டான். ஏதோ இருக்கிறது?

என்னவாக இருக்கும் என்று நினைத்து நினைத்துத் தலை வெடிக்கிறாற் போல் இருந்தாள் சுந்தரி.

பைத்தியமே பிடிக்கப் போகிறது என்று நினைத்து, வீட்டில் குட்டி போட்ட பூனையாய்ச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தவளை அழைத்தாள் அவளது தோழி அனுராகா. திருநாகேஸ்வரத்தில் பரிகார பூஜைக்காக வந்தவள், சுந்தரியையும் தங்களுடன் இணைந்து கொள்ளுமாறு அழைக்க, மாற்றம் கருதி அவர்களுடன் கிளம்பினாள் சுந்தரி. கும்பகோணம், நாகப்பட்டினம், பூம்புகார் ஆகிய இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு, இறுதியாக அலையாத்திக் காடுகளைப் பார்க்க வந்தனர். அங்குதான் சுந்தரிக்கு நிஜமாகவே பைத்தியம் பிடித்தது.

13

சுண்முகமும், கனகமும் மகளைப் பார்த்து விட்டு, அப்படியே மணமக்களைத் தைப் பொங்கலுக்கு அழைக்க மன்னார் குடிக்கு வந்திருந்தனர்.

“முறைப்படி கூப்பிட்டுப் பொங்கல் சீரோடு இன்னொரு நாள் வர்றோம். அம்மு திருப்பூர் போறதால, அவளைப் பார்த்து விட்டு, அவளது தையல் இயந்திரத்தைக் கொடுத்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தோம்.”

பரிமளாவிடம் விளக்கம் சொன்னார்.

“நமக்குள் எதற்கு முறை? சம்பந்தி வீடாய் நினைக்காமல், தங்கை வீடாய் நினைச்சு வாங்கண்ணா,” என்றவர்.

“பொங்கல் சமயம் கடையில வேலை அதிகமா இருக்கும். உங்களுக்குத் தெரியாதது இல்லை. பொங்கல் அன்று எங்களது குல தெய்வம் கோயிலில் வழிபாடு இருக்கு. திருமணம் முடிந்ததும் வரும் முதல் பொங்கல் வேறு. அதனால் மனோகர் வர மறுத்து விட்டால், தப்பாக நினைத்து விடாதீர்கள் அண்ணி,” என்று கனகாவின் காதுகளிலும் போட்டு வைத்தார்.

“எங்கள் முறைக்கு நாங்கள் பொங்கல் சீரோடு அழைக்கிறோம். மாப்பிள்ளையைத் தலைப் பொங்கலுக்கு வீட்டில் கையையாவது நனைத்து விட்டுப் போகச் சொல்லுங்க அண்ணி!” என்று சமையல் அறையில் வறுவலுக்குக் கத்தரியை நீளமாக அரிந்தபடி, தனது எண்ணத்தையும் சொன்னார் கனகா.

மனோகர் மதிய உணவுக்கு வீட்டுக்கு வர, சம்பிரதாயமான நல விசாரிப்புகள் முடிந்தன.

முன்னர் அவர்கள் பேசியவாறே, தைப் பொங்கல் விஷயத்தைப் பேசி முடித்தனர்.

ஆண்கள் உணவு உண்டவுடன், பெண்கள் அந்தப் பெரிய சமையலறையில் அமர்ந்து, தங்களது அரட்டைக் கச்சேரியைத் தொடர்ந்தபடி, தலைவாழை இலையில் சாப்பிட்டு முடித்தனர்.

சுந்தரி திருவாரூருக்கு வந்திருப்பதைச் சொன்ன கனகா, அவளது பிடிவாத குணத்தால் கல்யாணத்தையும் கெடுத்துக் கொண்டு, இப்போது வேறு நல்ல வரன் வராததையும் சொல்லி வருத்தப்பட்டார். இந்த மாதிரிச் சூழ்நிலையில், சிறிது நாள் மனோகரும் அமிர்தாவும் அவர்கள் வீட்டுக்கு வராதிருப்பதே நல்லது என்று சொல்லி, அவரைச் சமாதானப் படுத்தினார் பரிமளா.

காலையிலிருந்து அம்மாவிடம் செல்லம் கொஞ்சிய அம்மு, கையோடு அவளது தையல் இயந்திரத்தைக் கந்தனின் உதவியோடு பொருத்தி, வெட்டி வைத்த சுடிதார் துணியைத் தைத்து, மகேஸ்வரியிடம் தந்தாள். காபிக் கொட்டை நிறத்தில் தங்கச் சரிகை போட்ட அந்தப் பட்டுச் சுடிதாரின் துப்பட்டா, பொன்னிற மயில் வேலைப்பாட்டால் பளபளத்தது.

கழுத்திலும் கைகளிலும் பொன்னில் பைப்பிங் வைத்துத் தைத்திருந்தாள். சரிகை வேலைப்பாட்டினைக் கழுத்துக்குக் கீழே வைத்தது மட்டுமின்றி, யானைத் தந்த நிறமுடைய மற்றொரு புடவையின் தலைப்பையும் இணைத்து ஆங்காங்கே வேலைகள் செய்திருந்தாள். சிறு பகுதியை வெட்டித் துப்பட்டாவிலும் இணைத்திருந்தாள். அது உடையின் அழகையும் நிறத்தையும் எடுப்பாகக் காட்டியது.

“அய்யோடா! கடையில் விற்காமல் இருந்த பழம் பட்டுப் புடவைகளை அண்ணி எவ்வளவு அழகாகத் தைத்து இருக்கிறார் பாருங்களேன்! இது மாதிரி உடைகள்

சென்னையில் எட்டாயிரம் பத்தாயிரம் விலை போகும்,” என்று அனைவரிடமும் காண்பித்துப் பூரித்துப் போனாள் மகேஸ்வரி.

“மகேஸ்வரி... உன்னை விட அமிர்தா இளையவள் தான். அவளைப் பெயர் சொல்லியே அழை,” என்று வற்புறுத்தினார் கனகா.

“நானும் சொல்லிட்டேம்மா. அத்தாச்சி கேட்கவே மாட்டேன் என்கிறார்கள்.” புகார் செய்தாள் அம்மு.

அனைவரின் வற்புறுத்தலால், அம்மு என்று அழைக்க ஒத்துக் கொண்டாள் மகேஸ்வரி.

“அம்மு... இதே போல் நீயும் தைத்துப் போட்டுக் கொள்ளேன். உனக்கு மிகவும் அழகாக இருக்கும்.”

“எனக்கு வேறு புடவை தேர்ந்தெடுத்து இருக்கிறேன்,” என்று மெதுவான குரலில் அம்மு பேசியதைக் காதில் வாங்கியபடி வந்தான் மனோகர்.

“அவள் கருப்பாம் மகேஷ். அதனால் அழுத்தமான நிறங்கள் ஒத்து வராதாம். சொல்கிறாள்,” என்று அண்ணன் சொன்னதைக் கேட்டு, வியந்தபடி சொன்னாள் மகேஸ்வரி.

“யார் உன்னைக் கருப்பென்று சொன்னது? நீ என்னை விட நிறம் அதிகம். எனக்கு இந்த நிறம் சரி வரும் என்றால், உனக்கு ஏன் பொருத்தமாக இருக்காது?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டாள் மகேஸ்வரி. நம்பாமல் பார்த்த அமிர்தாவிடம்,

“சரி. சற்றுக் கைத் தையல் போட்டு, உனக்கேற்றவாறு பிடித்து, நீ இந்த உடையை அணிந்து வா,” என்று சொல்லி விரட்டினாள்.

உணவு முடிந்ததும், மறக்காமல் நாத்தனாரின் கட்டளைப்படி, அவர்கள் அறைக்கு அம்மு உடை மாற்றச் செல்ல, ஏதோ முக்கியமான தஸ்தாவேஜை எடுக்க, அறையை உருட்டிக் கொண்டிருந்தான் மனோகர்.

தயக்கத்துடன் சுடிதாரை அணிந்து, அழகு தேவதையாய் உடை மாற்றும் அறையிலிருந்து வந்தாள் அமிர்தா. அவனைக் கண்டு, அறையை விட்டு வேகமாய் வெளியேற முயன்றாள்.

“நில்லு அம்மு!” என்று சொன்னவன், இரண்டு எட்டுகளில் கதவினை நெருங்கி, அதைச் சத்தம் கேட்காமல் மெதுவாகச் சாத்தினான்.

“உனக்கு இந்த உடை பொருத்தமா என்று நான்தான் பார்த்துச் சொல்லப் போகிறேன். எனக்குத்தான் நீ அழகாத் தெரியணுமே தவிர உன் அத்தாச்சிக்கில்ல.”

கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, வலது கையால் முகவாயைத் தாங்கி யோசித்தபடியே அம்முவைப் பார்த்தான்.

“பார்த்துட்டேன். நீ எப்படி இருக்கிறாய் என்று சொல்லலாமா?”

மருட்சியுடன் தலையாட்டியவளைப் பார்த்துச் சிரித்தவன், “உனக்கு எல்லா நிறமும் பொருந்தும்

என்று சொன்னதை நீ நம்பவில்லை. அதற்குத் தண்டனையாக உன்னைப் பற்றி ஒரு பாட்டுப் பாடப் போகிறேன். நீ கேட்க வேண்டும்,” என்றான் வரவழைத்த கோபத் தோடு.

“வீட்டுல எல்லாரும் இருக்காங்க அத்தான்,” என்றாள் தாழ்ந்த குரலில்.

“கவலைப் படாதே! ‘உண்ட மயக்கம் தொண்ட னுக்கும் உண்டு.’ அவர்கள் உறங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கேள் என் தேவதையே!

“கூந்தல் வண்ணம் மேகம் போலக் குளிர்ந்து நின்றது கொஞ்சகின்ற செவிகள் ரெண்டும் கேள்வியானது பொன் முகம் தாமரை, பூக்களே கண்களோ?”

அவனது பார்வை கூந்தல், செவி, முகம், கண்கள் என்று சற்று நேரம் நின்று, ரசனையுடன் வருடிச் சென்றது.

அதுவே இதயம் வரை ஊடுருவி, அமிர்தாவைக் கூச்சப் படுத்தியது.

“சிப்பி போல இதழ்கள் ரெண்டும் மின்னுகின்றன சேர்ந்த பல்லின் வரிசை யாவும் முல்லை போன்றன மூங்கிலே தோள்களோ, தேன்குழல் விரல்களோ ஒரு அங்கம் கைகள் அறியாதது.”

அவன் பார்வை சொன்ன அர்த்தம் புரிந்ததும், அதற்கு மேல் தாள முடியாத அமிர்தா,

“நான் வெளியே போகணும் அத்தான். கதவைத் திறங்க,” என்று கிட்டத்தட்ட கெஞ்சினாள்.

“சரி. பிழைத்துப் போ!” என்று திறந்து விட்டவன்,

“நீ மிகவும் அழகு அம்மு. இந்த உடையில் உன்னைப் பார்க்கும் போது, சிறை எடுத்து யாருமில்லாத தீவுக்குப் போய் விடலாம் போலிருக்கு.” ஒரு நெடிய மூச்சு விட்டவன்,

“இந்தச் சுடியை நீயே வைத்துக் கொள். நான் மகேஸ்வரிக்கு வேறு தைத்துத் தரச் சொன்னேன் என்று சொல். அவள் புரிந்து கொள்வாள். அப்புறம், இப்படி மோகினி மாதிரி வந்து நின்று ஆசையைத் தூண்டி விட்டால், இன்று போல் நான் எப்பொழுதும் பொறுமை யாக இருப்பேன்னு நினைச்சுடாதே,” என்று எச்சரித்தே அனுப்பினான்.

‘என் அத்தானுக்கு இருப்பது கண்களா இல்லை ஸ்கேன் செய்யும் இயந்திரமா? எப்படிப் பார்க்கிறான்! இவனைப் போய்க் கண்ணியவான் என்று நினைத்தேனே!’ செல்லமாய்த் திட்டியவள், கணவன் இல்லத்தில் முதல் முறையாக அன்று இரவு உறக்கமில்லாமல் வெகு நேரம் புரண்டு விட்டு உறங்கினாள்.

கிருப்பூர் கிளம்பியவளைக் கொண்டு விட மனோகர் வந்தான். அவனுடன் கிளம்புவது புது அனுபவமாக இருந்தது அமிர்தாவுக்கு. ‘ரா டெனிம்’ ஜீன்ஸ் அணிந்து, அதற்குப் பொருத்தமான நேவி ப்ளூ டி-ஷர்ட்டில் நின்ற வனை, இமைக்க மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘என்ன?’ என்று பார்வையாலேயே வினவ, அவளோ கண்ணன் முகம் பார்த்துக் கண் மயங்கி நின்றாள்.

அவளது கன்னத்தில் மெதுவாகத் தட்டி, ஆள் காட்டி விரலால் காதுக்குக் கீழ் இருந்த மச்சத்தில் கோலம் போட்டவன், “உன்னோட சல்யூட் சாம்ராஜுக்கு இந்த உடை நல்லா இருக்கா?” என்றான்.

தோழிகள் அவனுக்கு வைத்த பட்டப் பெயரை இனம் கண்டு கொண்டானே என்று நினைத்த வண்ணம், ‘ஆமாம்’ என வேகமாகத் தலையாட்டினாள்.

“ஏன் அத்தான் இதைப் போல் உடைகளைப் போடுறதில்லை?” ஆதங்கத்துடன் கேட்க,

“வேட்டியில் பட்டிக்காட்டான் போல் இருக்கிறேனா அம்மு?” சுருக்கென்று கேட்டான்.

சுந்தரி அவனை நிராகரிக்க, அதுவும் ஒரு காரணம் அல்லவா? ‘அவனது மன வேதனையைக் கிளறி விட்டு விட்டோமோ,’ என்ற அச்சத்தில்,

“இல்லை அத்தான். உங்களுக்கு வேட்டி சட்டையை விட இது வசதியாய் இருக்குமேன்னு சொன்னேன்,” என்று பதில் சொன்னவளை, நம்பாமல் பார்த்தான்.

“நிஜம்தான் அத்தான். அப்பா, மாமாவைப் போல் வேஷ்டி கட்டிப் பழக்கம் இருந்தால் பரவாயில்லை. பழக்கமின்மையால், வேஷ்டிக்கு மேல் பெல்ட் போட்டுக் கிறீங்களே.”

அவள் சொன்னதும் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

“கள்ளி... கண்டு பிடிச்சிட்டியா? கடைக்கு முதலில் போனப்ப, அலுவலக வேலைக்குச் செல்வது போல் பார்மல்ஸ்லதான் சென்றேன். அதனால் மத்தவங்களுக்குச் சின்ன வயதினனாகத் தோன்றியது. அதுவுமில்லாமல், பிறரிடம் ஒரு ஒதுக்கத்தையும் கொடுத்தது. அதனால் இப்படி சல்யூட் சாம்ராஜாகிப் போனேன். இனிமேல் நாம் வெளியே செல்லும்போது, இது போல அணிந்து கொள்கிறேன். சரியா?” என்று சொன்னான் அவளது மாயக் கண்ணன்.

வாசலில் ஒரு கார் நின்றிருந்தது. அவளுக்கு முன் கதவைத் திறந்து விட்டுச் சாரதியாய் அமர்ந்தவனை வியப்போடு பார்த்தாள்.

“நான் சென்னையில் வேலை பார்த்த பொழுது சம்பளத்தில் டாடா இண்டிகா ஒன்று வாங்கி அருகில் இருக்கும் டிராவல்ஸில் வாடகைக்கு விட்டிருந்தேன். சொந்த உபயோகத்துக்கு வேணும்னா முதலிலேயே சொல்லி விடுவேன். உங்கள் வீட்டளவுக்கு நாங்கள் பணக்காரர்கள் இல்லையென்றாலும் பிச்சைக்காரர்கள் இல்லை...” என்றான்.

“நான் அப்படியெல்லாம் சொல்லவில்லையே... எனக்குப் பஸ்ல போய்த்தான் பழக்கம்...” என்றாள் எங்கோ பார்த்தபடி.

ச்சே! யார் மேலோ இருக்கும் வெறுப்பை என் மனைவியிடமா காண்பிப்பது என்று தன்னைத் தானே

திட்டிக் கொண்டவன்... சமாதானமாக, “பரவாயில்லை. இன்று என்னுடன் வரலாம். நான் உன்னை ஒண்ணும் கடித்து விழுங்கிட மாட்டேன். அப்படியும் விழுங்கவும் எனக்கு உரிமை இருக்கிறது...” என்றான் குறும்போடு.

ரத்தமெனச் சிவந்த முகத்தோடு வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தாள்.

கணவனும் மனைவியும் தனியாகப் பயணம் கிளம்ப, வண்டி சீறிப் பயணித்தது.

சில நாட்களாக மனோகரனிடம் நிறைய மாற்றங்கள் தென்படுகின்றன. பரிட்சைக்குத் தயார் செய்தபோது அனாவசியமாய் ஒரு பார்வை கூடப் பார்க்காதவன் இப்பொழுதெல்லாம் பார்க்கும் பார்வையில் ஏதோ தேடுதல் தென்படுகிறது.

அமிர்தாவுக்கு அதன் அர்த்தம் புரிவதைப் போல் இருந்தது. இருந்தாலும் மனதில் நினைப்பது சரியா என்றும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

சுடிதார் சம்பவத்திற்குப் பின் அவனைப் பார்த்து ஒதுங்கிப் போன மனைவியைத் தன் பக்கம் இழுக்க... என்ன பேசலாம் என்று கணக்குப் போட்டான் மனோகர். பிறந்த வீட்டைப் பற்றிப் பேசினால்... பேசக் கூலி கேட்கும் பெண்களுக்குக் கூட அருவி போல் வார்த்தைகள் கொட்டும். எனவே அதையே ஆரம்பிக்கலாம் என்று முடிவு செய்தான்.

சுந்தரியைத் திருமணம் பேசி முடித்தபோது, காரில்லாமல் பக்கத்துத் தெருவிற்குக் கூடப் போக

மாட்டாள் என்று பாட்டிம்மா சொன்னதாகக் கேள்வி. அமிர்தா என்னவென்றால் பேருந்தில் சென்றுதான் பழக்கம் என்கிறாள். ஜாக்கிரதையாக விசாரித்தான் மனோகர்.

“உங்க வீட்டுல கார் இருக்கிறதே, அம்மு. நீ தோழி களுடன் ஜாலியாகப் பஸ்ஸில் போய்த்தான் பழக்கமா?”

கல்மிஷமில்லாமல் பதில் வந்தது அம்முவிடமிருந்து. “ரெண்டு வண்டிகள் இருக்கின்றன, அத்தான். ஒரு வண்டி குடும்பத்தினர் உபயோகத்துக்கு. தாத்தா - பாட்டி விசேஷங்களுக்குப் போக வர, தின உபயோகத்துக்கு என்று சரியா இருக்கும்.

“மற்றொன்று பெரியப்பாவின் உபயோகத்துக்கு. அவர் பள்ளி சென்று வர, பெரியம்மாவும் அக்காவும் ஊரில் இருக்கும்போது வெளியே செல்ல, சில சமயம் சென்னை சென்று வர... இப்படி வேலைகள் இருப்பதால் எப்போதும் வீட்டில் காரின் தேவை இருக்கும். காரை எதிர்பார்த்திருந்தால் சரியான நேரத்திற்குப் பள்ளிக்குச் செல்ல முடியாது. அதனால் நானும் அண்ணனும் பஸ்ஸில் வெளியே சென்று பழகிக் கொண்டோம்.”

“சரி, அத்தை எப்படி வெளியே செல்வார்கள்?”

“அப்பா காலையில் வெளியே போனா இரவுச் சாப்பாட்டுக்குத்தான் வீட்டுக்கு வருவார். அம்மா வெளியே செல்ல நேரமே இருக்காது அத்தான். வீட்டில் மூன்று வேளைகளும் சமையல் வேலை நெட்டி முறிக்கும். டி.வி.

பார்ப்பது கூட அரிது. கோவிலும் மார்க்கெட்டும் பக்கத்திலேயே இருப்பதால் நடந்து போவாங்க.

“அண்ணன்கள் இருவரும் வீட்டில் இருந்தால் எங்களை வற்புறுத்திப் பைக்கில்தான் அழைத்துச் செல்வார்கள்...” - பிறந்த வீட்டுப் பெருமையைப் பேசினாள் அமிர்தா.

மேலும் அவளது வீட்டினைப் பற்றிப் பேசியபடியே வந்தவன் கிரகித்துக் கொண்டது இதுதான். கோவிந்தனின் குடும்ப வண்டியைத் தாங்கும் இரு அச்சாணிகள் சண்முகமும் கனகாவும்.

வீட்டில் மூத்த அண்ணன் கணபதி அரசாங்க வேலையில் அமர்ந்திருந்தாலும், தான், தன் குடும்பம் என வாழ்பவர். அவருக்கும் சேர்த்து விவசாய நிலங்களில் பாடுபட்டுப் பொருளிட்டி வருபவர் தம்பி சண்முகம். சரோஜாவுக்கும் சுந்தரிக்கும் இருக்கும் முக்கியத்துவம்... குடும்ப வண்டி தடம் புரளாமல் கட்டிக் காக்கும் கனகாவுக்கோ அவரது செல்வங்களுக்கோ தரப்படவில்லை.

வண்டி திருச்சியைத் தாண்டிக் கரூர் போகும் பாதையில் குளித்தலை வழியே சென்று கொண்டிருந்தது. இரு மருங்கிலும் நிழல் தரும் மரங்களும், கரும்பும், வாழையும், தென்னையும் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சி தர, சிறு ஆறைப் போல் போகும் வழியெல்லாம் எதிரே ஓடி வரும் வாய்க்காலைக் கண்களை எடுக்கவே மனமில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள் அம்மு.

சற்று நேரத்தில் தென்பட்ட, ஒன்றரைக் கிலோமீட்டர் அகலத்துக்கு ஓடும் அகண்ட காவிரியை விழி விரித்துப் பார்த்தவள்,

“இது என்ன ஊர் அத்தான், ‘குளித்தலை’ என்று போட்டிருக்கிறதே?”

“நிஜமான பெயர் குளிர் தண்டலை. நம் நாக்குக்கு வசதியாகக் குளித்தலை ஆக்கிட்டோம். கடம்ப வனம் நிறைந்திருந்த பகுதி. ஆயிரத்தைநூறு வருடம் பழமையான கடம்பர் கோவில் இந்த ஊரின் சிறப்புகளில் ஒன்று.”

“அத்தான் இந்த ஊரின் காவிரிதான் எவ்வளவு பெரிது...” என்று சிலாகித்தாள்.

“ஆமாம் அம்மு, வியப்பால் விரியும் உன் கண்களைப் போல...” என்று கேலி பேசியவன், “இங்கு காவிரி அகண்ட காவிரியாக ஓடுகிறாள். இதனைக் காகம் கடக்காக் காவிரி என்று சொல்வாங்க.

“குளித்தலையையும் முசிறியையும் இணைக்கும் இந்தத் தந்தை பெரியார் பாலம்தான் தமிழ்நாட்டில் ஒரு நதியின் குறுக்கே கட்டப்பட்ட மிக நீளமான பாலம். அதாவது கடலில் கட்டப்பட்ட பார்பன் பாலத்திற்கு அடுத்தபடியாக மிக நீளமான பாலம்...” என்று தனக்குத் தெரிந்த விவரங்களைக் கூறிக் கொண்டே வந்தான்.

வழியில் நிறுத்தி இளநீரும், பழங்களும் வாங்கிக் கொடுத்ததும், அதனினும் சுவையாக இருந்த அவனது

பேச்சும் இந்தப் பயணம் தொடர்ந்தபடி இருக்காதா என்று அமிர்தாவை ஏங்க வைத்தது.

காங்கேயம் தாண்டி, “சிறிது நேரத்தில் திருப்பூர் வரப் போகிறது,” என்று சொன்ன மனோவின் குரலில் சற்று வெறுப்பு எட்டிப் பார்த்ததோ என்று தோன்றியது அவளுக்கு. மாலை மயங்கும் அந்தி நேரத்தில் ஊர் எல்லையில் ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் நிறுத்தினான்.

மாலை மயங்கும் நேரம், பூ வாடைக் காற்று மேனி தழுவ, கலைந்த தலை முடியும், செஞ்சாந்துத் திலகமும், மன்னன் மயங்கும் மல்லிகை மலரைச் சூடியபடி பக்கத்தில் ஒரு பத்தினிப் பெண். அவள்பால் பேரன்பு கொண்ட கணவன். இதைவிடக் காதல் சொல்லச் சரியான சந்தர்ப்பம் வாய்க்குமா?

“எனக்குச் சில வருடங்களாக நாட்கள் நிமிடங்களாகப் பறந்து போயிட்டிருக்கு அம்மு. ஆனால் நீ திருப்பூரில் இருந்து வரும்வரை அப்படி இருக்கும்னு தோணலை. உன்னை இங்கு விடவே மனமில்லை. இந்தத் திருமணம் உன் படிப்பைக் கெடுத்து விடக் கூடாதே என்று என் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்,” என்றவன், சட்டென அவள் உணரும் முன், அவள் கைகளில் அழுத்தமான முத்தம் ஒன்றினைப் பதித்தான்.

முதல் முத்தம் தந்த அதிர்ச்சியில் இருந்தவளின் வளை கொண்ட கைகள் அவனது கைகளுக்குள் சிறைப் பட்டன.

‘மக்குப் பெண்ணே, உனக்குத்தான் இது முதல் முத்தம். உண்மையிலேயே இது என்னிடம் இருந்து நீ பெறும் ஐம்பதாவது முத்தம்....’ என்று மனத்தில் சொல்லிக் கொண்டவன், அதன்பின் ஊர் வரும் வரையில் கிடைத்த இடைவேளைகளில் எல்லாம் ஈரமான இதழ் ஒத்தடத்தைத் தந்தான்.

அவளது வடிவான இதழ்களைப் பார்த்தவாறு சொன்னான். “திருமணம் என்பது மனதும் மனதும் இணைவது. நான் காணும் உலகத்தை நீ காண வேண்டும். நீ காணும் பொருள் யாவும் நானாக வேண்டும். அதற்கான அச்சாரம்தான் இது.”

அவளது மௌன மொழி அதற்குத் தயாராகி விட்டதை அவனுக்குச் சொன்னது.

பனகல் பார்க் அருகே இருந்த அந்த மிகப் பெரிய நகைக் கடையில் நுழைந்து கொண்டிருந்தான் அகிலன். அவன் கனடாவிலிருந்து வந்து ஒரு வாரமாகப் போகிறது.

பாதியாய் இளைத்திருந்த அன்னையைக் கண்டு திகைத்துப் போனான். ‘என்னம்மா ஆச்சு?’ என்றால் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளுக்குப் பின் கண்ணீர் உகுக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்.

அதனால் அவரிடம் கேள்வி கேட்பதையே நிறுத்தி விட்டான். கூடவே அமர்ந்து, ஊரில் நடந்த சம்பவங்களைச் சுவைபடச் சொல்லி, வேளைக்கு உணவு உண்ண வைத்து, அவரது முகத்தினில் தெளிவைக் கொண்டு வந்தவன், இன்றுதான் வெளியே வருகிறான்.

என்னவோ தெரியவில்லை. நகைக் கடையைக் கண்டவுடன் அம்முவுக்கு ஏதாவது நகை வாங்க வேண்டுமென்று பட்டது. அதனால் சட்டென நுழைந்து விட்டான். மோதிரம் வாங்க அளவு தெரியாததால் சிறு நெக்லஸ் வாங்கலாம் என்று நினைத்தான்.

பார்த்துக் கொண்டே வந்தவனை வெள்ளை, மஞ்சள் தாங்கங்கள் கலந்து பிணைந்தவாறு இருந்த புதுவிதமான நெக்லஸ் ஒன்று கவர்ந்தது.

நடுவில் வெள்ளையிலும் மஞ்சளிலும் சிறுசிறு பூக்கள் அணி வகுத்திருந்தது. அதற்கேற்றாற் போல் வெள்ளை மஞ்சள் கலந்த மலர் போல வடிவமைக்கப்பட்ட காதணி, முதல் பார்வையிலேயே கொள்ளை கொண்ட தால் அதனையே வாங்குவது என்று தீர்மானித்தான்.

அதற்குள் அவனைக் கைபேசி அழைக்க, அதில் சுந்தரி என்ற பெயர் ஒளிர்ந்தது.

வழக்கமாக அவளது அழைப்பைத் துண்டித்து விட்டு மற்ற வேலைகளைப் பார்க்கப் போய் விடுவான். ஆனால் திருமண விஷயத்தில் கவலையாக இருப்பவளுக்கு ஆறுதலாக ஒருமுறை கூட அழைத்துப் பேச வில்லை. அதனால் தட்ட முடியாது எடுத்தான்.

“என்ன அகில் அத்தான், ஊருக்கு வந்து ஒரு வாரமாகப் போகிறது. எனக்கு ஒரு போன் செய்தால் குறைந்து விடுவாயா? மாமாவும் உன்னைக் கண்டதும் எங்களை மறந்து விட்டார் போலிருக்கிறது...”

கடுகாய்ப் பொரிந்த சுந்தரி மேல் எழுந்த எரிச்சலை அடக்கிக் கொண்டான்.

“அம்மாவுக்குச் சற்று உடல் நிலை சரியில்லை. அவர்கள் மேல் கவனமாக இருந்து விட்டேன். நீ எப்படி இருக்கிறாய்? வீட்டில் அனைவரும் நலமா?”

“அப்படி என்ன... அத்தையை இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் பார்த்துக்கிட்டிருந்த? ஒருவேளை டைபாய்ட், மலேரியா ஏதாவது வந்துருச்சா?”

“எங்களை வீட்டை விட்டு அனுப்பி விட்டு, தாத்தா, பாட்டியை வெளிநாட்டுக்கு மூட்டை கட்டி விட்டுச் சந்தோஷமாய் இருக்க நினைச்சா... கடவுள் விடுவாரா? அடுத்தவங்களைத் துன்புறுத்துறவங்களுக்கு அப்படித் தான் வரும்.”

பிடித்து வைத்த பொறுமை மாயமாய் மறைய... “அப்படி யாரை எனது அம்மா துன்பப்படுத்தி விட்டார்கள்? உனக்கும் உன் அம்மாவுக்கும் வாய் மூடிச் சேவகம் செஞ்சாங்க பார். அவங்களைச் சொல்லணும். இந்த மூட்டை கட்டி அனுப்பும் வேலையை இருபது வருடங்களுக்கு முன்னரே செஞ்சிருக்கணும். மாபெரும் தவறு செய்துவிட்டார்கள். வந்துட்டா எங்கம்மாவைக் குறை சொல்ல.... வைடி போனை!”

கோபமாகக் கர்ஜித்தான்.

இதற்கெல்லாம் அசருபவளா சுந்தரி! “எனக்கு பாம்பேல இருந்து பார்சல் வரும். அதை வாங்கித் திருவாரூர் வீட்டுக்குக் கொரியர் பண்ணு...”

அகில் பதிலளிக்குமுன் படாரென்று வைத்தாள்.

கோபம் குறையாமல் தான் பார்த்து வைத்த நகையை எடுக்க வந்தவன்... அது அவ்விடத்தில் இல்லாது போகவே திகைத்தான்.

“தம்பி, இங்கு ஒரு நெக்லஸ் செட் வைத்திருந்தேனே...!”

“வேறொருவர் வாங்கி விட்டார் சார்.”

எல்லாம் இந்தச் சுந்தரியின் அழைப்பால் வந்தது. முதல் முதலாக அம்முவுக்கு எனத் தேர்வு செய்த நகை. அதனை விட்டுவிட அகிலனுக்கு மனமே இல்லை.

“சரி. அதே போல் வேறு இருந்தா எடு.”

“மன்னிக்கவும். அதேபோல் இல்லை. வேறு டிசைன் காட்ட்டுமா?”

“இல்லை. எனக்கு அதுதான் வேணும். அந்த செட்டை நான்தான் முதலில் பார்த்தேன்.”

“சார், நீங்கள் பில் போட்டிருந்தால் உங்களுக்கென்று எடுத்து வைத்திருப்போம். தவறி விட்டீர்கள். இப்ப அதை வேறு ஒருவர் எடுத்துச் சென்று விட்டாரே! நீங்கள் வேண்டுமென்றால் அவரிடம் பேசிப் பாருங்களேன்.”

ஆவலாகக் கேட்டான். “வாங்கினவர் யாருன்னு தெரியுமா?”

“அதோ, அங்கு பணம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார், பாருங்கள்...” என்று அவன் காட்டிய இடத்தில்

மனோகர் அமிர்தாவிற்காக வாங்கிய நகைக்குப் பணம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

14

“சார், உங்களுக்கு முன்னரே அந்த நகையை வேறு ஒரு வாடிக்கையாளர் தேர்வு செய்திருந்தார். அந்த நகையை அவர் மிகவும் விரும்புகிறார். தங்களால் விட்டுத் தர முடியுமா? நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் மற்றொரு நகைக்கான பணத்தில் அவரே கணிசமாகத் தந்து விடுவதாகச் சொல்கிறார்.” - முடிந்த அளவு பதமாகவே சொன்னான், அந்த விற்பனையாளன்.

“மன்னிக்கவும். அந்த நகையை அவர் பார்த்து மட்டும்தான் இருக்கிறார். நானோ தேர்ந்தெடுத்து வாங்கியும் விட்டேன். அதனால் கோடி ரூபாய் தந்தாலும் நகையைத் திருப்பித் தருவதாக இல்லை...” உறுதியாகச் சொன்னான்.

அதே எரிச்சலோடு திரும்பியவனின் கண்களில் அகிலன் பட்டான்.

அவனைக் கண்டதும் மனோவின் முகம் யோசனையாகச் சுருங்கியது.

புன்னகையுடன் மனோகரனை நெருங்கியவன், “நன்றாக இருக்கிறாயா மனோ? உனது ஊரில்தானே தொழில் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? என்ன இந்தப் பக்கம்... வீட்டில் அனைவரும் நலமா?” என்று குசலம் விசாரித்தான்.

“நல்லவங்க சிலர் துணை இருப்பதால் எனது வாழ்க்கை நன்றாகவே செல்கிறது. நீ எங்கே நகைக் கடையில்?” - மனோவும் புன்னகையுடன் வினவினான்.

“மனம் கவர்ந்தவர்களுக்குப் பரிசளிக்க நகையைத் தவிர சிறந்த வழி இல்லை என்று விளம்பரப்படுத்துகிறார்களே... அதனால் வந்தேன்.”

“விளம்பர யுக்தி என்றாலும், பெண்களைக் கவர் நகைகள் துணை செய்கின்றன என்பது உண்மைதான்...” ஒத்துக் கொண்டவன், “மனம் கவர்ந்தவர்கள் என்றால்... உனக்குத் திருமணமாகி விட்டதா? மனைவிக்கு நகை வாங்க வந்தாயா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை. மனைவியாகப் போகிறவளுக்கு முதல் காதல் பரிசாகத் தர நல்ல நகையைத் தேர்ந்தெடுக்க வந்தேன்.”

“வாங்கி விட்டாயா?”

“தேர்ந்தெடுத்தேன். ஆனால் அதைத்தான் நீ வாங்கி விட்டாயே. தயவுசெய்து கோபிக்காமல் இந்த முறை எனக்கு விட்டுத் தருவாயா? அதற்கு ஈடாக உனக்கு வைர நகையை வாங்கித் தருகிறேன்.” - தனிப்போடு கேட்டான்.

அவனது பேச்சு சிறுபிள்ளைத்தனமாகத் தோன்றினாலும் காதலிக்காக இவன் தன்னிடம் போய்க் கொஞ்சுகிறானே என்று தோன்றியது.

“நீ மனைவியாகப் போகிறவளுக்காக வாங்கினாய். நானோ எனது மனைவிக்குத் தரப் போகும் முதல் காதல்

பரிசு இது. சொல், இதை எப்படி நான் விட்டுத் தர முடியும்?" - பொறுமையாகவே பதிலளித்தான் மனோகர்.

அவனது கூற்றில் இருந்த நியாயம் உறைக்க...

முகம் சுருங்கியபடியே தலையாட்டினான் அகிலன்.

அவனது ஏமாற்றம் உறுத்த, "இதைப் போல் மற்றொன்று இருக்கிறதா என்று கேட்டாயா?" என்று வினவினான் மனோ.

"இல்லையாம்..." என்று கவலையாக உரைத்த வனிடம்,

"ஒரு வழி இருக்கிறது. இந்த நகையைக் காண்பித்து இதே போல வேறொன்று செய்து தரும்படி ஆர்டர் கொடுப்போம். பணமும், ஒன்றிரண்டு நாட்களும் அதிகமாகலாம்.

"பரவாயில்லையா? உனது காதலியின் பிறந்த நாள் அல்லது உங்கள் மணநாளுக்குப் பரிசாகத் தர எண்ணி வாங்கினாயா?"

அவனது யோசனை மனத்தைக் கவர, "இல்லை, மனோகர். அவளிடம் நான் இன்னமும் காதலைச் சொல்லவே இல்லை. அம்மா, அப்பாவுடன் பெண் கேட்கப் போகும்போது தரலாம் என்று நினைத்தேன்," என்று வெட்கத்துடன் அகிலன் சொன்னான்.

"பெண் பார்க்கப் போகும்போதே பலமான அச்சாரமா? குடுத்து வைத்த பெண். சொந்தமா?" - சிரித்த படியே சென்று நகைக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார்கள்.

"ஆமாம். திருச்சியில் இறுதி வருடம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். உனது மனைவி உனக்குச் சொந்தமா?"

அவனது பேச்சினைக் கேட்டுச் சிரித்தவன், "என் மனைவி எனக்கு மட்டுமே நூறு சதவிகிதம் சொந்தம். திருமணத்திற்கு முன் கேட்கிறாயா? எனது மாமன் மகள்."

வெளியே வந்தபோது, "நமக்குள் எழுந்த கருத்து வேறுபாடுகளை நீ மறக்கலன்னு எனக்குத் தெரியும். இருந்தும் எனக்குத் தேவை என்றபோது எதையும் மனதில் கொள்ளாமல் உதவி செய்தாய். அதே போல் நான் அறியாமல் செய்த தவறுகளை மறந்துவிடு மனோ. நீ என்றென்றும் எனது நண்பன்தான். இது உனது திருமணத்துக்கு எனது சிறு பரிசு..." என்று வாழ்த்தி அந்தக் கடையில் வாங்கிய வெள்ளியாலான சிறு விநாயகரைப் பரிசளித்தான்.

திருமணப் பரிசை மறுப்பது நாகரிகமல்ல என்று எண்ணி வாங்கிய மனோ, "உனது திருமணப் பத்திரிகையை விரைவில் எதிர்பார்ப்பேன். இப்பொழுது நேரமாகிவிட்டது. நான் கிளம்புகிறேன். உன் கார் எங்கே?"

"இங்கு பார்க்கிங் பெரிய பிரச்னை. அதனால் நான் திருமணத்துக்கு டிரைவர் இன்றி வருவதில்லை. கடைக்கு முன் காரினைக் கொண்டு வரச் சொல்லி ஏறிக் கொள்வேன். நீ எப்படி?"

"எனக்கு இங்கு சில வேலைகள் இருக்கின்றன. முடிச்சுட்டுத்தான் கிளம்பணும். பிறகு பார்க்கலாம்." - விடைபெற்றுச் சென்றான்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பின் வாயிலுக்கு வந்த காரில் அகிலன் ஏறி அமர, மூச்சிரைக்க அவனிடம் ஓடி வந்த மனோகர் முயன்று புன்னகைத்தான்.

“அகில், உனது பர்ஸை பில்லிங் கவுண்டரில் தவற விட்டு விட்டாய் பார். விற்பனையாளருக்கு நம்மை நன்றாகத் தெரிந்திருந்ததால் என்னிடம் தேடி வந்து தந்து விட்டுப் போனார். இனிமேல் சற்றுக் கவனமாக இரு...” என்றவாறு பர்ஸை நீட்டினான்.

“நன்றி மனோகர். இனி ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறேன்,” என்ற அகிலும் அதனை வாங்கக் கையை நீட்டினான்.

“ஒரு நிமிடம் அகில்... உன்னுடையதா என்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள, ஏதாவது விசிட்டிங் கார்ட் இருக்கிறதா என்று தேடிப் பார்த்தேன். அப்பொழுது என் கண்களில் பட்டது. உனக்கு இன்னும் விஷயம் தெரியாதுன்னு நினைக்கிறேன்.

“உன்னை வேதனைப் படுத்துவதை நினைத்து வருத்தமா இருக்கு. ஆனாலும் வேறு வழியில்லை. ஏனென்றால் என் மனைவியின் புகைப்படம் உன்னிடம் இருப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை...” என்று சொல்லிய படியே, நம்ப முடியாது விழித்துப் பார்த்த அகிலனின் கைகளைப் பற்றினான்.

“முயன்றால் முடியாததில்லை அகில். அதனால் எப்படியாவது முயன்று அவளை மறந்துவிடு. அதுதான் நம் இருவரின் வாழ்க்கைக்கும் நல்லது.”

சுவாதீனமாக அகிலின் பர்ஸில் இருந்து அம்முனின் படத்தை எடுத்தவன் ரசனையோடு அவளைப் பார்த்தான்.

“வேறொரு படத்தில் இருக்கும் அம்முனைப் பெரிது படுத்தி இருக்கிறாய். நல்லா இருக்கு. இவ்வளவு இயல்பாக இருக்கும் அமிர்தவல்லியின் புகைப்படம் என்னிடம் கூட இல்லை. உனக்கு நல்ல ரசனை அகில். ஆனால் அதை என் மனைவி விஷயத்தில் நீ இனிமேல் உபயோகிக்கக் கூடாது. இந்த முறை உன்னை நான் ஜெயித்து விட்டேன். பெட்டர் லக் நெக்ஸ்ட் டைம்...” - சொல்லிவிட்டு ஜனத் திரளில் மறைந்தான்.

என்ன... அம்மு மனோகரின் மனைவியா? சல்லடைக் கண்ணாகப் புண்பட்ட இதயத்தை ஆற்ற முடியாது கல்லாய்ச் சமைந்தான் அகிலன்.

வீடு மயானமாய்க் காட்சியளித்தது.

அகிலனின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க முடியாமல் ஓய்ந்து அமர்ந்திருந்தார் கைலாசம். அவனது காதலைக் காப்பாற்றத் தான் எடுத்த முயற்சியையும் கோவிந்தனது பதிலையும் சொல்லி விட்டார். ஆனாலும் அவன் சமாதானமடையவில்லை.

“ஆக, மனோகர் ஆசைப்பட்டு அவளை மணக்க வில்லை. கிட்டத்தட்ட கழுத்தில் கத்தியை வைத்து மிரட்டி யிருக்கிறான்...” என்று சொன்னான்.

“அதனாலேயே அவனும் தப்பானவன் இல்லை. அவனைப் பற்றியும் விசாரித்து விட்டேன்.” - மெதுவாகச் சொன்னார்.

“இதைச் சுந்தரி மறுத்தப்பவே செய்திருக்கலாமே. நல்லவன் என்று நீங்கள் சொல்லியிருந்தால், அவள் மனோகரைத் திருமணம் செய்திருப்பாளே. அவ்வாறு நடந்திருந்தால் முறைப்படி அம்முவை என் வசப்படுத்தி இருப்பேனே. உங்க தங்கையின் வாழ்க்கையும், அவங்க மகளின் வரட்டுப் பிடிவாதமும் வெல்ல எனது காதலைப் பலி கொடுத்து விட்டீர்களே...” என்று கண்ணீர் மல்கக் குற்றம் சாட்டிய மகனுக்கு அவரால் ஆறுதல் சொல்ல முடியவில்லை.

“இதனால்தான் அம்மாவுக்கு உடல் நிலை சரியில்லாமல் போனதா?” என்று கேட்டவனிடம் தலையாட்டினார்.

“நீ தவறான முடிவுக்குப் போய் விடாதே. அந்தப் பெண்ணை விடவும் அழகானவளாகவும், பணக்காரியாகவும் ஒருத்தியை உனக்குப் பேசி முடிக்கிறேன்...” என்று சொன்னவரிடம்,

“தவறான முடிவெடுத்து என் அம்மாவை நான் இன்னமும் வேதனைப்படுத்த மாட்டேன். உலகத்தில் இருக்கும் பெண்கள் எல்லாம் சேர்ந்தாலும் அம்முவின் அன்பிற்கு ஈடாக மாட்டாங்க. நான் ஆறுதல் தேடிச் செல்கிறேன். அம்மானிடம் எதையாவது சொல்லிச் சமாளியுங்கள்...”

வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லும் அகிலைக் கட்டுப்படுத்த வழியின்றி நின்றார் கைலாசம்.

அந்த ஐந்து நட்சத்திர விடுதியில் கோப்பையில் மதுவேந்தியவாறு எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அகிலன். பக்கத்து மேஜையில் யாரோ ஒரு பெண்ணுக்குப் பிறந்த நாள் விழா வந்தது.

‘ச்சே... என்ன பெண்கள் இவர்கள்... ஆண்களுடன் சேர்ந்து பார்ட்டி. டிஸ்கோத்தே என்று கூத்தடித்துக் கொண்டு... கழுதைகள்!’ - மனதில் திட்டியபடியே அவன் முகம் சுழித்ததை அந்தப் பிறந்த நாள் பெண் கண்டு கொண்டு முறைத்தாள்.

பார்வையைத் திருப்பியவன் மேல் போதை தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த ஆரம்பித்தது.

அம்முவின் படத்தை உரிமையோடு எடுத்து, அவன் கண் முன்னே அணு அணுவாக ரசித்த மனோகர் நினைவுக்கு வந்தான்.

‘இப்படித்தானே என் அம்முவைத் தினமும் ரசிப்பான். ஐயோ அம்மு... நிஜமாகவே இனி நீ எனக்குக் கிடைக்க மாட்டாயா? உன் கழுத்தில் தாலி என்று ஒன்று கட்டியதாலேயே அவன் முழு உரிமை பெற்றவனாகி விட்டானா?’

என் கண் முன்னே அவன் பார்வை எவ்வளவு ஆசையோடு உன்னை வருடியது.

புகைப்படத்திலேயே இவ்வளவு உரிமையைக் காண்பிப்பவன் உன்னிடம் எவ்வளவு உரிமையை எதிர்பார்ப்பான்?

‘நீ முழு மனதோடு திருமணத்திற்குச் சம்மதிக் கலைன்னு எனக்குத் தெரிகிறது. மனோகர் உறவினைக் காண்பித்து உன்னைச் சொந்தம் கொண்டானா? உனக்கு என்று மனது இல்லையா? நான் வீட்டிற்கு வரப் போக இருந்திருந்தால் உன் மனது என் மேல் திரும்பி இருக்குமோ?’

‘உன் கட்டாயத் திருமணம் பற்றி எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் உன்னைச் சிறை எடுத்திருப்பேனே. உன்னை முயன்று மறக்கச் சொல்கிறானே. இந்தப் பாழும் மனதில் காதலுக்கு என்ன சுவிட்சா இருக்கிறது... வேண்டும்போது ஆன் ஆஃப் செய்ய...’ - புலம்பியவனுக்கு இதற்குக் காரணமான சுந்தரியின் மேல் கோபம் பெருகியது. அலைபேசியை எடுத்தவன், சுந்தரியை அழைத்தான்.

“என்ன அகில், உங்கம்மா தாலாட்டுப் பாடித் தூங்க வைக்கல?” என்றவளைச் சரமாரியாகத் திட்டியவன்...

“அந்த மனோகரைப் பற்றித் தெரியுமாடி உனக்கு? என்னுடன் வேலை செய்தவன். ஒரு கெட்ட பழக்கமும் இல்லாதவன். அவன் மட்டும் தொழிலைக் கவனிக்க ஊருக்குச் செல்லாமல் இருந்திருந்தால் எனக்குச் சமமான பதவியில் இருந்திருப்பான். அவனுக்குப் பணமில்லை என்று சொல்லி இருந்தா... நானே ஒரு கம்பெனி ஆரம்பித்து அவனைப் பார்ட்னர் ஆக்கியிருப்பேன்.

“எல்லாவற்றையும் கெடுத்து விட்டாயே. முட்டாள். யாரோ ஒருத்தன் சொன்னால் அதை நம்பித்

திருமணத்தை நிறுத்தி விடுவாயா? இதனால் நீ சாதித்ததென்ன? பாவி. அம்முவை என்னிடமிருந்து பிரித்து விட்டாயே. இதனால் நான் உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வேன் என்று நீயும் அதையும் கனவு காணாதீர்கள். அம்முவை நேசித்த மனதில் உன்னை நினைக்கக் கூட மாட்டேன்...” - திட்டி விட்டு வைத்தவுடன், மனம் சற்று ஆறியது போல் இருந்தது.

உண்மையை ஜீரணிக்க அவனால் முடியவில்லை. யாரிடமாவது அவனது மனதில் இருப்பதைக் கொட்டி விட்டால் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் யாருமே இல்லை. கோப்பையில் அம்முவின் முகம் தெரிய, அதனை அப்படியே விழுங்கினான். பின்னர் இன்னொன்று, அதன் பின் மற்றொன்று. இப்படியே பொழுது சென்றது.

நள்ளிரவைத் தாண்டி, நடக்க மாட்டாமல் எழுந்து சென்றான். அதிகமான மது தனது வேலையைக் காட்ட... ‘உவ்வே...’ என்று பருகிய அத்தனையையும் பிறந்தநாள் கொண்டாடிய பெண்ணின் மேல் வாந்தி எடுத்தவன்... அப்படியே அவள் மேல் மயங்கிச் சரிந்தான்.

திருவாரூரில் அதே நள்ளிரவு நேரத்தில் கொதித்துக் கொண்டிருந்தாள் சுந்தரவல்லி.

‘என்ன... உண்மையிலேயே மனோகர் நல்லவனா? சரவணன் அவனைப் பற்றிச் சொன்னது பொய்யா? சரவணன் மனோகருக்குத் தம்பி முறையாமே.

‘மனோகர் குடும்பத்துக்கும் சரவணனின் குடும்பத்துக்கும் இருக்கும் பகையைத் தீர்க்கத்தான்

திருமணத்தை நிறுத்தினான் என்று தம்பி கிருஷ்ணன் போன வாரம் அம்மாவிடம் சொன்னானே. நாம் சற்றுப் பொறுத்திருந்தால் செல்வ நிலை சுவடச் சரியாகியிருக்குமோ?

‘அகில் அம்முவை விரும்புகிறானா? நான் சந்தேகப்பட்டது சரியாகி விட்டதே. அவள் மேல் கொண்ட காதல்தான் இவன் என்னைத் தூக்கி எறியக் காரணமா? அம்முவை நேசித்த மனதாமே. என்னிடமே சொல்ல அவனுக்கு என்ன ஒரு தைரியம்! இவனை என்ன செய்யலாம்?’

பலமாக யோசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

15

‘விஷம் உடனே கொல்லும். விதி மெல்லக் கொல்லும்.

‘நானும் விதியால் மெது மெதுவாகச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்...’ என்று அகிலுக்குத் தோன்றியது.

விழிப்பு வந்தாலும் உடனே கண்ணைத் திறக்க முடியவில்லை. யாரோ நடுமண்டையில் நர்த்தனம் ஆடுவதைப் போல் விண்விண் எனத் தெறித்தது.

‘சுஜா... எழுந்துட்டானா?’ என்ற குரல் காதில் கேட்டது.

‘அப்படித்தான் போலிருக்கு. அசைகிறான். இவனுக்குக் காபி போட்டு எடுத்து வருகிறேன்...’ என்றபடி யாரோ மற்றொரு பெண் சொல்லும் குரல் கேட்டது.

‘பலே... பலே. கண் மண் தெரியாமல் குடித்து விட்டு உன் பிறந்த நாளன்று உன் மேல் வாந்தி எடுத்திருக்கிறான். இவனை வீட்டுக்குக் கடத்தி வந்து விருந்தோம்பலா! அப்படியே பஜ்ஜியும் சொஜ்ஜியும் செய்து தரலாமே...?’ - கிண்டலாக வினவியவள்,

‘விழித்தானா? இவனைப் பற்றிய தகவல் எதுவும் தெரிஞ்சதா?’ என்று வினவினாள்.

‘தெரியலடி. பர்ஸை வேறு நீச்சல் குளத்தில் தூக்கி எறிந்துவிட்டான். உள்ளே இருந்தது எல்லாமே நனைஞ்சு போச்சு.’

‘சும்மாவா எறிந்தான். என் அம்மு இல்லாத பர்ஸ் எனக்கு வேண்டாம் என்று சொன்னதாய் நினைவு. அம்முவை பர்ஸிலா ஒளிச்சு வைச்சிருந்தான்!’

பேசியபடி நடந்து சென்றனர்.

‘நீ சொன்னபடியே டி-ஷர்ட் மற்றும் இலகுவான பாண்ட் வாங்கி வந்து விட்டேன். அவனுக்குச் சரியாக இருக்குமா?’ - குரல் தேய்ந்து மறைந்தது.

சுளீரென உடைகளைப் பற்றிய நினைவு வர, சரியாகச் சிந்திக்க முடியாத அந்த நிலையிலும் அகிலின் கைகள் சட்டையைத் தடவி உணர முயன்றன. வெற்று மார்பை உணர்ந்தவன்...

‘எனது உடை, எனது உடை எங்கே?’ என்று பெருமுயற்சியுடன் கத்தினான். வேகமாய்க் காலடி ஒன்று அவனது அறையை நெருங்கியது.

கூசிய விழிகளுக்கிடையே பொன்னோவியமாய்த் தெரிந்தாள் அந்தப் பெண். பஃப் கை வைத்த வெள்ளைச் சட்டை, வெள்ளையில் சிவப்புப் பூக்கள் வாரி இறைக்கப் பட்ட ஸ்கர்ட், அலட்சியமாய் கிளிப் செருகப்பட்டிருந்த முடி, துளியும் ஒப்பனை இல்லாத... இருந்தும் ஏதோ ஒரு தாக்குதலை ஏற்படுத்தும் முகம். விழித்திருக்க முடியாமல் கொவ்வைப்பழமாய்ச் சிவந்திருந்த கண்கள் எரிந்தன அகிலுக்கு.

“எழுந்துட்டிங்களா? இப்பொழுது பரவாயில்லையா?” என்று அக்கறையோடு கேட்டவளின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல்,

“என் சட்டை எங்கே?” என்று சக்தியைத் திரட்டிய படியே கேட்டான்.

“டிர்ஸ் பூரா வாந்தி. அதனால் உங்கள் உடைகளைத் துவைத்துக் காயப் போட்டிருக்கிறேன்.”

“மை காட்! உன்னை யார் என் சட்டையைக் கழட்டச் சொன்னது?” - கோபமாகக் கேட்க,

“மன்னியுங்கள். பதட்டப்படாமல் நான் சொல்வதைக் கேளுங்க. எங்கள் அபார்ட்மெண்ட் காவலாளிதான் உங்கள் சட்டையைக் கழட்டி, உங்களுக்கு எனது அப்பாவின் கைலியைக் கட்டி விட்டான். இரவு வெகு நேரமாகி விட்டதால் வேறு உடை வாங்க முடியவில்லை.

“காலையில் கடை திறந்தவுடன் என் தோழி ஹேமா உங்களுக்கான உடைகளை வாங்கி வந்தாள். எழுந்து

அதைப் போட்டுட்டு உங்களைப் பத்தின விவரங்களைச் சொல்லுங்கள்.”

அவள் சொன்னது ஓரளவு ஆறுதல் தர, “நன்றி. நான் அகில்...” என்று மெதுவாக உரைத்தபடி, அவனது கண்கள் தானாக மூடிக் கொண்டன.

“என்னடி... விஷயம் ஏதாவது வந்ததா?” என்றபடி அறையுள் வந்த ஹேமா, அவன் மறுபடி உணர்விழந்திருப்பதைப் பார்த்து, “அட ராமா, மறுபடியுமா?” என்றாள்.

அவளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் அகிலின் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்த சுஜா, “நெருப்பாய்க் கொதிக் கிறது ஹேமா. பக்கத்தில் இருக்கும் பாலி கிளினிக்கில் மருத்துவர் யாராவது இருந்தா அழைச்சுட்டு வருகிறாயா?” என்று கவலையோடு கேட்டாள்.

“வேறு வழி...” என்றவாறு கிளம்பினாள் ஹேமா.

மன்னார்குடியில் பொங்கல் நெருங்கியதால் தனது வேலைப் பளுவால் உண்ண நேரமில்லாமல் மனோகர் அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

பொங்கல் விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வந்த மன்னையாளிடம் நின்று விசாரிக்கக் கூட அவனுக்கு நேரமில்லை. இடையில் பக்கத்துக் கடைக்குக் கொடுத்திருந்த முன்பணத்தைத் திரும்ப வாங்கி முன்பு கடன் கொடுத்திருந்தவர்களிடம் அடைத்தான்.

விஷயம் கேள்விப்பட்ட அமிர்தாவுக்கு மனது உறுத்தியது.

தன்னை நோக்கி வீசப்பட்ட மிகப் பெரிய குற்றச் சாட்டை... அதாவது தான் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு இந்தத் திருமணத்தை விரும்பவில்லை என்று மாமனார் வீட்டுக்கு நிரூபித்து விட்டானே. அமிர்தாவுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

‘இதை என்னிடம் சொல்லி இருந்தால் போதுமே... நான் நம்பி இருப்பேனே! இவனது நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் இந்தக் கடன் பிரச்சனையை வேறு தலையில் தூக்கிப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமா?’ என்றெண்ணிக் கவலைப் பட்டாள்.

அனைவரும் எதிர்பார்த்த பொங்கலும் வந்தது.

வழக்கமாக அம்மு வீட்டினர் அவர்களது தோட்டத் தில்தான் பொங்கல் வைப்பார்கள். கோவிந்தனின் தாத்தா குடும்பம் அந்தத் தோட்டத்தை ஆதாரமாக வைத்துத்தான் தங்களது வாழ்வைத் தொடங்கியதாம். அதனால் வீட்டில் சாமி கும்பிட்டு முடிந்தவுடன் தடபுடலாகத் தோட்டத்தில் பொங்கல் வைப்பார்கள்.

அவர்களுடன் வேலையாட்கள் கலந்து கொள்ள, புத்தாடை அணிந்து அனைவரும் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தி விட்டு, உணவை உண்டு, கூடிப் பேசி விட்டு, மாலை மாங்கியதும் கிளம்புவார்கள். தொலைக்காட்சியின் ஆக்கிரமிப்பு ஆரம்பித்ததும் அனைவரும் பொங்கல் சிறப்பு நிகழ்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் தர, சண்முகம் குடும்பத்தாரும், கோவிந்தனும் மட்டும் இந்தப் பொங்கல் கொண்டாட்டத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்த விவரங்கள் அனைத்தையும் முன்னரே அம்மாவின் வாயிலாகக் கேள்விப்பட்டிருந்த மனோகர், தானும் இந்த முறை தோட்டத்துப் பொங்கல் கொண் பாட்டத்தில் கலந்து கொள்வதாகச் சொல்லி விட்டான்.

காலை அவர்களுடன் பொங்கல் கொண்டாட்டத்தை முடித்து விட்டு, மதியம் குலதெய்வப் பூஜையை முடித்து விட்டு, இரவு வீட்டிற்கு வந்தவர்களுக்கு அடித்துப் போட்டாற் போல் உறக்கம் வந்தது.

“ஓன்று பொங்கலா!” - அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் அகில்.

இந்தியத் தொலைக்காட்சியில் முதன் முறையாகப் போடப்பட்ட திரைப்படத்தின் சத்தம் அவன் காதைக் கிழித்தது.

இரண்டு நாட்கள் கண் திறக்க முடியாது கஷ்டப் படுத்திய அவனது காய்ச்சல் அன்றுதான் மட்டுப்பட் டிருந்தது.

அவனிருக்கும் புதிய இடம் பற்றிய உணர்வு அன்று தான் அவனுக்கு உறைத்தது.

சுஜாவிடம் மன்னிப்பை வேண்டியவன், “உங்க வீட்டில் யாருமில்லையா? நீங்க பொங்கல் கொண்டாடலையா? மன்னியுங்கள். என்னால் உங்களுக்குச் சிரமம்...” என்று சங்கடப்பட்டான்.

“பரவாயில்லை. நான் வழக்கமாகப் பொங்கலன்று ஊருக்குப் போயிடுவேன். அங்கு பெருசா கொண்டாட்டம்

இருக்காது. வேலைக்காரி செஞ்சு வைக்குற பொங்கலைச் சாப்பிட்டுட்டு டி.வி.யைத்தான் பார்ப்பேன். நீங்க எப்படி இருக்கிறீங்க? உங்களைப் பற்றிய விவரம் சொல்லுங்கள்..." என்றாள் சுஜா, அமைதியாக.

"என்னைப் பற்றிய விவரம் கூடத் தெரியாம என்னைப் பார்த்துக் கொண்டீர்கள். நான் உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்."

நன்றியுடன் சுருக்கமாகத் தன்னைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

பேசி முடிந்தவுடன்... அவனது கையில் அலை பேசியைத் திணித்தவள், "முதலில் உங்க வீட்டினருக்குத் தகவல் தெரிவிச்சுடுங்க. கவலைப்படப் போகிறார்கள்..." என்றாள்.

தந்தையை அழைத்தவன், "அப்பா, நான் நலம். வேலை விஷயமாக அலைஞ்சதால அழைக்க முடியல. எனது செல் தொலைஞ்சுடுச்சு. அதனால உங்களால் என்னைத் தொடர்பு கொள்ள முடிந்திருக்காது. உங்களுக்கும் அம்மாவிற்கும் பொங்கல் வாழ்த்துகள். விரைவில் வீட்டுக்கு வர்றேன்..." என்று சொல்லி வைத்தான்.

அகில் ஹோட்டல் முன்பு காரில் இறங்கிக் கொண்டதாய் டிரைவர் சொல்லி இருந்தான்.

கோபித்துச் சென்றதால் விடுதியில் தங்கி இருப்பான். மனம் சரியானதும் வந்து விடுவான் என்று நினைத்திருந்தார் கைலாசம்.

உடல் நிலை சரியில்லாமல் வேறு யார் வீட்டிலோ அநாதையைப் போல் படுத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தால் ஓடோடி வந்திருப்பார். அவரிடம் அதனைச் சொல்லி மேலும் வருத்த விரும்பவில்லை. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சுஜாவிற்கு நன்றி சொல்லிக் கிளம்பி விடலாம் என்று நினைத்திருந்தான் அகில்.

அகில் பேசிக் கொண்டிருந்த இடைவேளையில் ரொட்டியை டோஸ்ட் செய்து, மார்மலைத் தடவிக் கொண்டு வந்தாள் சுஜா.

காய்ச்சல் வந்த உடம்புக்குச் சற்றே புளிப்புடன் கூடிய மார்மலைத் நாக்கின் கசப்புச் சுவையைப் போக்க, இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் விரும்பி உணவை உண்டான் அகில். அருகில் இஞ்சிச் சுவையுடன் கூடிய பால் கலக்காத கிரீன் டீ காலியான வயிற்றில் அமிர்தமாய் இறங்கியது.

"எனக்கு நம் ஊர் சமையல் அவ்வளவாகத் தெரியாது அகில். ஸ்டைல் என்று நினைக்காதீங்க. அம்மா நான் பிறந்தவுடன் இறந்து விட்டார்கள். பணத்தைத் துரத்தும் அப்பா. பாட்டி வீட்டில் அக்கா வளர, இரு பிள்ளைகளின் பொறுப்பையும், என் தந்தை, பாட்டி ஒருவரிடமே கொடுக்க விரும்பாததால், நான் நான்கு வயதிலிருந்து பெங்களூரில் விடுதியில் வளர்ந்தேன்.

"பணத்துக்குப் பஞ்சமில்லாத வெளிநாட்டவர் பிள்ளைகள் படிக்கும் பள்ளி அது. அவர்கள் பாணியில் பிரட், பேகல், ஸாண்ட்விச் என்றே உண்டு பழகிவிட்டேன்.

அதைத்தான் சமைக்கவும் தெரியும். உடம்பு சரியில்லாத உங்களுக்குக் கடையில் வாங்கித் தரவும் மனதில்லை. அதனால் இன்று பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். சற்று நேரத்தில் ஹேமா ஊரிலிருந்து வந்து விடுவாள். இரவுக்கு அவளை ரசம் சாதம் சமைக்கச் சொல்கிறேன்.” - நீளமாய்ப் பேசி முடித்தாள்.

“நன்றி சுஜா. நானும் பாதி நாள் வெளிநாட்டிலே வாசம் செய்வதால் எனக்கும் இந்த உணவுப் பழக்கம் தான். இவ்வளவு சிரமப் பட்டிருக்கிறீர்கள்.

“உங்களுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன் என்றே தெரியவில்லை. என் வாழ்க்கையில் என்னை நல்ல விதத்தில் பாதித்த மூன்றாவது பெண் நீங்கள்...” என்றான்.

“முதல் இருவர் உங்கள் அம்மாவும், அம்முவும். சரியா?” என்று கேட்க,

“ஆமாம்...” என்று தலையாட்டினான்.

“அகில்! ஹோட்டலிலேயே உங்களைக் கவனித் தேன். மிகவும் கவலையாக இருக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். மகிழ்ச்சி பகிர்ந்து கொண்டால் இரட்டிப் பாகும். ஆனால் கவலையோ பகிர்ந்து கொண்டால் பாதியாகக் குறையும். என்னிடம் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்தால் சொல்லுங்கள்...” என்றாள்.

“யார் இவள்? என் தாய்க்கு அடுத்தபடியாக என் பசியை உணர்ந்து, உணவு தந்து, மானத்தை மறைக்க

உடை தந்து, கவலையைக் குறைக்க வழியையும் சொல்கிறாள்...” - யோசித்தான்.

அவனது யோசனையைப் பார்த்தவள், “நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் வேண்டாம்...” என்று அவசரமாகச் சொன்னாள்.

“ச்சே... நான் ஒரு காழகனாக இருக்கலாம். திருடனாக இருக்கலாம். நான் யார் என்றே தெரியாமல் உடல் நிலை சரியில்லாத என்னை வீட்டில் வைத்துப் பணிவிடை செய்கிறீர்கள். உங்களை நம்பாவிட்டால் நான் என்னையே நம்பாததைப் போல...” என்றவன்...

“திருவாரூர். அதுதான் எனது அம்முவின் ஊர். எனது உறவுப் பெண்தான் அவள். இருந்தாலும் எப்போதாவது ஒருமுறைதான் செல்வேன். அப்போது எனக்கு ஒரு பதினேழு பதினெட்டு வயதிற்கு. திருவாரூர்த் தேரினைப் பார்க்க நான் ஊருக்குச் சென்றேன்.

“ஊரையே அடக்கி விடுவதைப் போன்ற தியாகராஜர் கோவில், பெரிய கமலாலயம், தோப்பு, துரவு என்று நல்லாப் பொழுது போனது. நான், அப்பா, சண்முகம் மாமா, எனது அத்தை பெண் சுந்தரவல்லி, அவளது தம்பி சந்தான கிருஷ்ணன், சண்முகம் மாமாவின் பிள்ளைகள் சுப்ரமணி, அம்மு அனைவரும் அங்கே இருந்த மாந்தோப்புக்கு விளையாடச் சென்றோம்.

“அப்போது அம்மு சிறு பெண். ஆறாவது படிச்சிட்டிருந்தா...”

கை அருகே இருந்த எல்லா மாங்காய்களையும் பறித்து உண்டார்கள். உச்சியில் அரைப் பழமாக இருந்த ஒரு மாம்பழம் ஈர்க்க, அதைப் பறிக்க வழியறியாமல் சிறுவர்கள் அனைவரும் ஜகா வாங்க...

கடைசியில் சுந்தரியும் அகிலுமே அந்தப் போட்டியில் மீந்திருந்தனர்.

“வெற்றி பெறுபவர்களுக்குப் புதுக் கணினி...” என்று கைலாசமும் தூண்டி விட்டார்.

பின்னர் பக்கத்தில் இருந்த கிணற்றில் குளிக்கக் கைலாசமும் சண்முகமும் சென்று விட, சிறுவர்கள் இருவரும் அவருடன் நீச்சலடிக்கச் சென்றனர்.

அகில் பழத்தைப் பறிக்க வழி பார்த்தான். அருகே இருந்த தகரம் வேய்ந்த ஒரு பழைய சிறு பாழடைந்த அறை கவனத்தைக் கவர, அதில் ஏறிச் சுவரில் நின்று சற்று எட்டிப் பிடித்தால் பழத்தைப் பறித்து விடலாம் எனக் கணக்குப் போட்டவன், ஏணியைப் பிடிக்கச் சுந்தரியை அழைத்தான்.

“சுந்தரி... அப்பா வாங்கித் தரும் கம்ப்யூட்டரை நாம ரெண்டு பேரும் உபயோகிக்கலாம். அந்தச் சுவரில் இருந்து சற்று எக்கினால் பழத்தைச் சுலபமாப் பறிச்சிடலாம். இந்த ஏணியைக் கொஞ்சம் பிடிக்கிறியா?”

“போடா, நீ ஜெயிக்க நான் உதவணுமா? முடியாது. வேணும்னா... நீ ஏணியைப் பிடிச்சுக்கோ. நான் ஏறிப் பறிக்கிறேன்.”

“உளறாதே சுந்தரி. உன் உயரத்துக்கு அதை எட்டிப் பிடிக்க முடியாது. கீழே பார்த்தியா... ஏகப்பட்ட தகரம் துருத்திட்டிருக்கு.”

“தவறி விழுந்தால் கீறி விடும். உயிருக்கே ஆபத்தாகக் கூட முடியலாம். நான் சொல்வதைக் கேள்...” என்று சமாதானப்படுத்தியும் அவள் கேட்பதாக இல்லை.

“நான் பிடிச்சுக்கிறேன் அத்தான்...” என்று அவனை அண்ணாந்து பார்த்துச் சொன்ன அம்முவைப் பார்த்ததும், சிரிப்பு வந்தது அகிலுக்கு.

சுந்தரி அம்முவைக் கிண்டல் செய்து கொண்டே இருப்பாள். ஆனால் அகில் வந்ததிலிருந்து அம்முவைச் சுந்தரி மட்டம் தட்டும் போதெல்லாம் சுந்தரியுடன் பதிலுக்குப் பதில் வாயாடி அவளைக் காத்தான்.

அதனாலேயே அம்முவுக்குப் பிரியமானவனாகிப் போனான். தனக்கு உதவும் அத்தானுக்குப் பதிலுக்கு உதவத் தயாரானான்.

“உன்னால் பிடிக்க முடியாது அம்மு. நான் எவ்வளவு பெரியவன். நீ ரொம்பச் சின்னவ. நான் கீழே சாய்ந்தால் உன்னால் ஏணியைப் பிடிக்க முடியாது. நீயும் அடிபட்டுக்குவ.”

“ஐயோ... கீழே விழுந்தால் நீங்களும் காயப்படுவீங்களே, அத்தான். இது வேண்டாமே...”

பரிவோடு சொன்ன சின்னவளின் கன்னத்தைச் செல்லமாகத் தட்டினான்.

“சரி. முயன்று பார்க்கிறேன். முடியலைன்னா விலக்கிறேன்...” என்று அவளைப் பெரிய மனுஷியாக நினைத்து விவரம் சொன்னான்.

“சரி அத்தான். நானும் ஏணியைப் பிடிக்க முயன்று பார்க்கிறேன். முடியலைன்னா சொல்லிடுறேன்,” என்று அவன் மறுக்க முடியாமல் சொன்னாள்.

அம்மு ஏணியைப் பிடித்துக் கொள்ள... மெதுவாக அந்தச் சுவரில் ஏறிவிட்டான் அகில். ஏற்கெனவே இடியும் நிலையில் இருக்கும் கட்டடம். பொந்துகளில் பூச்சி, பொட்டு இருக்கப் போகிறது என்றெண்ணிக் கவனமாகவே செயல்பட்டான்.

வெற்றிகரமாக மாம்பழத்தைப் பறித்து மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்துக் கையை அசைத்த அம்மு, “ஹை, அகில் அத்தான் ஜெயிச்சாச்சு...” என்று குதித்தாள்.

பின்னர் அவன் இறங்குவதற்காக ஓடிப் போய் ஏணியின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அப்போதுதான் அந்தச் சத்தம் கேட்டது.

‘ஸ்...ஸ்...’ என்று பாம்பு சீறும் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து காலை ஏதோ குத்தியதைப் போன்ற உணர்வு. பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும்போது அகிலன் எம்மாத்திரம்.

‘ஆ...’வென்று பயத்தில் கத்தியவன், சுவரில் இருந்து தவறி விழு... கீழே இருந்த தகரம் அவனது காலை

ஆழமாகக் கிழித்தது. கத்தக் கூட வார்த்தையின்றித் தரையில் கிடந்தான் அகில்.

“அத்தான்...” - அம்மு அலறிய சத்தத்தைக் கேட்டு ஓடி வந்தனர் அனைவரும்.

காலில் இருந்து பெருகும் குருதியைத் தனது பாவாடையால் துடைத்தபடியே பெருங் குரலெடுத்துக் கத்தினாள் அம்மு. நிலைமையை உணர்ந்து அகிலைக் கைகளில் அப்படியே தூக்கிய சண்முகம் காரில் படுக்க வைத்தார். பக்கத்தில் இருந்த மருத்துவர் இருப்பிடத்திற்கு ஓட்டினார்.

அவனது தலையை மடியில் வைத்தபடியே கைலாசம் உறைந்து அமர்ந்திருக்க, தகப்பனாரின் வார்த்தைப்படி, அகிலின் கால்களில் இருந்த காயத்தைத் துண்டில் சுற்றிப் பிடித்தபடி அம்மு அழுது கொண்டிருந்தாள்.

மருத்துவமனை வருவதற்குள் மகனின் இரத்தம் தோய்ந்த தனது துண்டினைப் பார்த்துக் கைலாசம் மயங்கிச் சரிய, அவருக்கு முதலுதவி செய்த மருத்துவர் அகிலின் காயத்தைக் கவனித்தார். அந்த மிகச் சிறிய வீட்டில் தங்கிச் சேவை செய்யும் மருத்துவரிடம் மிக முக்கியமான உயிர் காக்கும் உபகரணங்கள் மட்டுமே இருந்தன.

“தம்பி, லோக்கல் அனஸ்தீசியா மட்டும்தான் இருக்கிறது. பத்துப் பதினைந்து தையல் போட வேண்டி இருக்கும். வலியைப் பொறுத்துக் கொள்வாயா?” என்று கேட்க, சரி என்று தலையாட்டினான் அகில்.

மயக்கத்தில் இருந்த கைலாசத்தைப் பக்கத்து அறையில் உதவிக்கு இருந்த பெண் கவனித்துக் கொள்ள, மருத்துவர் அகிலுக்குக் காயத்தைச் சுத்தப்படுத்தி மருத்துவத்தை ஆரம்பித்தார்.

அகிலின் கால்களைச் சண்முகம் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்ள, அவனது தலையை அமிர்தவல்லி மடியில் தாங்கிக் கொண்டாள். ஒவ்வொரு தையலுக்கும் அகிலின் முகம் வேதனையால் சுருங்க... கண்களில் இருந்து நீர் வழிய... அதனைத் துடைத்து விட்ட அம்மு, “அவ்வளவு தான் அத்தான். கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொங்க. இன்னும் ஒரு ஊசிதான். சரியாகிடும்...” என்று அன்னையாய் ஆறுதல் சொன்னாள்.

வேதனை அதிகமாகும்போது அவனே அறியாமல் அவளது சிறிய மணிக்கட்டை அழுத்திப் பிடிக்க, அகிலின் முரட்டுக் கைகள் பட்டு அம்முனின் சின்னஞ் சிறு கைகள் சிவந்து இரத்தம் கட்டிக் கன்றிப் போயின. தையலைப் போட்டு முடித்ததும் சோர்வோடு அம்முனின் மடியில் சக்தியில்லாதவனாய்த் தொய்ந்து மயங்கினான்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுஜாவுக்கு அகிலின் மனம் புரிந்தது. அந்த வயதில் அம்முனின் பரிவு அகிலின் இதயத்தைத் தொட, அம்முனின் மேல் பெருக்கெடுத்த மாசில்லா நேசம்... பருவ வயதில் காதலாய்க் கனிந்திருக்கிறது. இதில் தவறில்லை.

அம்முவுக்குத்தான் அகிலைத் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இருந்தாலும்

அவனிடம் இதைச் சொல்லக் கூடாது. சுய இரக்கத்தில் மேலும் தவறான வழியில் சென்று விடுவான்.

அவனைத் திசை திருப்பும் பொருட்டுக் கேட்டாள்.

“அது சரி அகில்... அந்தப் பாம்புக் கடி... என்னானது? அதற்கு அன்று வைத்தியம் பார்க்க வில்லையா?”

வெறுப்பாகச் சொன்னான் அகில். “அன்று பாம்பு கடிச்சிருந்தாத்தானே. நான் அந்தச் சிறிய விளையாட்டில் வென்று விட்டதை ஜீரணிக்க முடியாமல், அந்தப் பழத்தைப் பறிக்க, சுந்தரி அறையின் உள்ளே மறைந்து கொண்டு, பாம்பு போல் மெதுவாகச் சீறி, கையில் இருந்த குச்சியால் என் பாதத்தைக் குத்திப் பயப்படுத்தி இருக்கிறாள். இதெல்லாம் எனக்கு எப்படித் தெரியும் என்றுதானே யோசிக்கிறாய்!

“நான் கீழே விழும் முன்பு பழத்தை அவளது பக்கம் கை தவறிப் போட, அதைப் பாய்ந்து எடுத்துக் கொண்டன சுந்தரியின் கைகள். வெற்றியுடன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் அவள். அந்தக் குரூரத்தை எண்ணித்தான் அன்று கத்த வாயில்லாமல் தரையில் கிடந்தேன்.”

16

“அந்த அளவு உங்களைக் காயப் படுத்திய சுந்தரியை எப்படி விட்டு வைத்தீர்கள் அகில்?”

பெருமூச்சு விட்டவன், “உடம்பு சரியானதும் அவள் முகத்துக்கு நேரே கேட்டுச் சண்டை போட்டேன். வீட்ல

சொல்லப் போறதா மிரட்டினேன். ஆனால் அசராமல் சுந்தரி சொன்ன பதில் அவள் மேல் ஆழமான வெறுப்பு வரக் காரணமாகி விட்டது."

"என்ன சொன்னாள்?"

"நான் அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்து முத்தம் தர முயற்சி செய்தேனாம். அதனால் மானத்தைக் காக்க என்னைத் தள்ளி விட்டாளாம். இப்படிச் சொல்லி விடுவேன் என்று பதிலுக்கு மிரட்டினாள். இந்தச் சம்பவம் நடப்பதற்கு முதல் மாதம்தான் நண்பர்களுடன் திருட்டுத் தம்முக்கு முயன்று, அப்பாகிட்ட பெல்ட்டால் அடி வாங்கியிருந்தேன்.

"இப்போது சொல் சுஜா, யார் சொல்வது எடுபடும்? கல்லூரி செல்லும் தறுதலை அகில் சொல்வதா? இல்லை, ஒன்றுமறியாப் பெண் சுந்தரி சொல்வதா?"

"கண்டிப்பாகச் சுந்தரி சொல்வதுதான் எடுபடும்..." - யோசித்தவாறு பதில் சொன்னாள்.

இருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்க.... அதற்குள் சூடாக ரசம் சாதமும், அரிசி அப்பளமும் செய்து எடுத்து வந்தாள் ஹேமா.

ரசித்து உண்டான் அகில். "ரொம்ப நன்றி சிஸ்டர்!" என்று ஹேமாவிடம் சொல்ல, அவளோ கண்டு கொள்ளாமல் சென்றாள்.

காதில் விழவில்லை போலும் என்று நினைத்து, அகில் மேலும் இருமுறை திரும்பச் சொல்ல... தாங்க முடியாமல் கத்தினாள் ஹேமா.

"அகில், இனி ஒரு தரம் என்னைச் சிஸ்டர்னு கூப்பிட்டா... உன்னை மாடியில் இருந்து கீழே தள்ளி விடுவேன்."

திகைத்தவன் சிரிப்புடன், "சரி. இனிமேல் சொல்ல வில்லை பிரதர்..." என,

சுஜாவுக்குச் சிரித்து சிரித்துக் கண்களில் நீர் வர ஆரம்பித்தது.

அகில் முழுவதுமாக மீளவில்லை என்றாலும், சூழ்நிலை மாற்றம் அவன் மனதிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அதே மன நிலையில் வீட்டுக்குக் கிளம்பினான்.

"சுஜா... நன்றின்னு ஒரு வார்த்தையில் சொல்லி உன்னிடம் நான் பட்டிருக்கும் கடனைத் தீர்க்க முடியாது. நான் இங்கிருந்த நாட்களில் எனது உடலும் உள்ளமும் பட்ட வலியைக் குறைக்கும் மருந்தா இருந்த. உன்னை நான் மீண்டும் பார்க்க வரலாமா?" என்று சொல்லிச் சென்றான்.

அகில் கிளம்பியதும் வீட்டிலே மிகப் பெரிய வெறுமை சூழ்ந்ததாக உணர்ந்தாள் சுஜா.

அவளுடனே ஹேமா தங்கியிருந்தாலும், அகிலின் அருகாமையை சுஜாவின் உள்ளம் மிகவும் விரும்பிற்று.

இந்த உணர்வுக்கு என்ன பெயர் வைப்பது என்று புரியாமல் திணறினாள்.

அவள் வீட்டில் இருந்து சென்றதும், மறவாமல் அவளை அடிக்கடி அழைத்துப் பேசியவன், அதன்பின் வீட்டுக்கும் சந்திக்க வந்தான்.

அரட்டை அடித்தபடியே தங்களுக்குச் சமையலில் உதவி செய்து உண்டு விட்டுச் செல்லும் அகிலின் வரவினைப் பெரிதும் விரும்பினர் தோழிகள்.

அப்படி ஒரு நாள் அகில் கிளம்பிச் சென்றவுடன், "இரண்டு நாட்கள் கூடச் சேர்ந்தாற்போல் உன்னைப் பார்க்காம இருக்க முடியலையா! என்னடி இது?" என்று கேலியாகக் கேட்ட ஹேமாவை,

"தப்பாகப் பேசாதே. அவர் நம்மை நண்பராக எண்ணுகிறார்..." என்று அடக்கினாள்.

"தப்பு. என்னைச் சகோதரனாகவும், உன்னை..." - சொல்லாமல் இழுத்தவளைக் கலவரமாகப் பார்த்தாள் சுஜா.

"விரைவில் அம்முவின் இடத்தில் பார்ப்பார்னு பட்சி சொல்லுது. கத்தரிக்காய் முற்றினால் சந்தைக்கு வரத் தானே வேண்டும்..." என்று சிரித்தாள்.

"அகிலைப் பார்த்தால் என் மனதில் தோன்றும் உணர்வை வார்த்தைகளால் வடிக்க முடியவில்லை. இதைக் காதல் என்கிறாயா, ஹேமா?"

"அப்படியென்றால்... லவ்லி. இந்தக் காதல் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது..." என்றாள் சுஜா, கண்களில் மயக்கத்தோடு.

பின்னர் விரைவில் வந்த ஒரு நாளில் அதே காதலைச் சபித்தாள் சுஜா.

சுனாமி அலைகளை ஆற்றித் தம் மக்களைக் காத்த முத்துப்பேட்டை அலையாற்றிக் காடுகளின் அழகில் தன் மனதைத் தொலைத்தாள் அமிர்தவல்லி.

அவளது தாமரை விழிகளில் தனது மனதைத் தொலைத்தான் மனோகர்.

திருப்பூரில் வெற்றிகரமாகப் பயிற்சியினை முடித்துக் கல்லூரி விடுமுறைக்கு வீட்டிற்கு வந்தவளை முத்துப் பேட்டைக்கு அழைத்து வந்திருந்தான் மனோ.

படகுச் சவாரியில் இடையிடையே தென்பட்ட பூநாரை, கொக்கு, மீன்கொத்தி, செங்கால் நாரை இவை அனைத்தும் மனைவியின் அருகாமையில் புதிதாய்த் தெரிந்தது மனோவுக்கு.

"அம்மு... உனக்கு அகிலன் என்று சென்னையில் யாரையாவது தெரியுமா?" - கேள்வியுடன் அவளது முகத்தை ஆராய்ந்தான்.

"ஓ! தெரியுமே. சுந்தரி அக்காவின் மாமா பையன். சிறு வயதில் வீட்டுக்கு வந்திருக்கார். ஒரு தடவை கீழே விழுந்து அடி பட்டுட்டாரா... அதுலயிருந்து வர்றதில்ல. அவருக்கு என்ன?" என்று சூடான கடலையை மென்றபடி, தண்ணீரை விட்டுப் பார்வையை விலக்காமல் கேட்க, பெரிதாய்ப் புன்னகை மலர்ந்தது மனோகரின் முகத்தில்.

“அவனுக்கு ஒன்றுமில்லை. என்னுடன் சென்னையில் வேலை பார்த்தான். அவ்வளவுதான். சரி, அவனைப் பற்றிய பேச்சு நமக்கெதுக்கு? உன்னுடைய திருப்பூர் பயிற்சி உபயோகமா இருந்ததா, அம்மு?”

“கண்டிப்பாத்தான். உடைகளை வடிவமைக்க அவர்கள் உபயோகிக்கும் மென்பொருளைக் கற்றுக் கொண்டேன். அதை உபயோகித்துச் சில உடைகள் கூட வடிவமைத்திருக்கிறோம்...” - கண்கள் மின்னச் சொன்னாள்.

“நல்லது அம்மு. உன்னிடம் முன்னாடி சொன்ன மாதிரி ரெடிமேட் பிரிவு கடையில் விரைவில் ஆரம்பிக்கப் போகிறோம். அது விஷயமா சூரத் போறேன். அங்கிருந்து உடைகளை வாங்கி இங்க விற்கலாம்னு பாக்குறேன். நீயும் கந்தனும் தான் அந்தப் பிரிவைப் பார்த்துக்கணும். கூடவே டெய்லரிங் பிரிவும் ஆரம்பிச்சா உன்னால் பார்க்க முடியுமா?”

“ரெடிமேட் கந்தன் பார்த்துக்கட்டும். டெய்லரிங் வேணும்னா நானும் மாமாவும் பார்த்துக்குறோம்.”

“அம்மு, உனக்கு ஒரு படம் அனுப்பி, அதிலுள்ள நபருக்கு உடைகள் டிசைன் செய்யச் சொல்லி இருந்தேனே... பார்த்தாயா?”

திருப்பூரில் இருந்தபோது முகம் மட்டும் மறைத்து, ஒரு பெண்ணின் படத்தை வரைந்து, அவளுக்கு ஆடை வடிவமைக்கச் சொல்லியிருந்தான்.

அதைப் பற்றிக் கேட்க அவனுக்கு இப்போதுதான் நேரமிருந்தது.

“ஓ... அதை அப்போதே முடித்து விட்டேனே...” - சிவப்பு வளையப் பச்சைக் கிளிகளைப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

“அத்தான், இந்தக் கிளிகள் மிகவும் அழகு. அங்கே பாருங்கள். மான் ஓடுகிறது. அதன் கொம்புகள் எவ்வளவு கம்பீரம்!”

‘ஆமாம்...’ எனத் தலையசைத்தவன், “அந்தப் படத்தில் இருந்த பெண்ணைப் பற்றி நீ ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?”

“இவ்வளவு அக்கறையாகக் கேட்கிறீர்களே. உங்களுக்குத் தெரிஞ்சவங்களா? புடவையும், சுடிதாரும் அவர் உடல் வாகுக்குப் பொருந்தும். அவருக்கு நான்கு சுடிதார்கள் வடிவமைத்திருக்கிறேன். வீட்டுக்குப் போனதும் காண்பிக்கிறேன்.”

“உடைகள், நிறம் மற்றும் அந்தப் பெண்ணின் உருவம் பற்றிச் சொல். கேட்போம்.”

“சொல்ல என்ன இருக்கிறது, அத்தான்! ஒரு அழகான குடும்பத் தலைவி. அவர் அருகே ஒரு பெண் குழந்தை வேறு. சற்றுப் பூசினாற்போல் இருந்தாலும், எல்லா நிறங்களும் பொருந்தும் உடலமைப்பு அவருக்கு.”

புன்னகையுடன் கேட்டவன்... “இப்பொழுது நம்புகிறாயா? அழகான உனக்கு எல்லா நிறமும், உடையும் பொருந்தும் என்று...” எனச் சொல்ல...

‘ஹே...’ என விழித்தாள்.

“மக்கு... அது நீதான். பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு நீ எப்படி இருப்பாய் என்று கற்பனை செய்து வரைந்தேன். நீயே ஒத்துக் கொண்டாயே, நீ அழகென்று. இனிமேல் உனது தாழ்வுணர்ச்சியை விட்டு விடுவாயா?”

அசட்டுச் சிரிப்புடன், “ம்ம்ம்...” என்றாள்.

மரங்கள் அடர்ந்த அந்தப் பெரிய மணல் திட்டில் பேசியபடியே நடந்தனர் இருவரும்.

விடுமுறை நாளாக இல்லாததால் கூட்டம் சற்றுக் குறைவாகவே இருந்தது. வெளிநாட்டுப் பறவைகள் கூட்டம் வரும் பருவம் என்பதால் எங்கெங்கு காணினும் பறவைக் கூட்டம்.

அன்று அமிர்தவல்லி ஊதாவில், மஞ்சள் நிறப் பூ வேலை செய்யப்பட்ட சேலை அணிந்திருந்தாள். இருபுறமும் இருந்த அடிக்கும் வைலட் நிறப் பார்டரும், அதே நிறத் தலைப்பும் மேலும் அந்தச் சேலையின் அழகை எடுத்துக் காட்டியது.

ஜனவரி மாதமாதலால் மார்கழிப் பனி சற்று மீதமிருக்க... வாடைக் காற்று அவளது சேலைக்குள் புகுந்து கலைக்க முயற்சி செய்தது. அதன் புண்ணியத்தில் அவளது மல்கோவா நிற இடை அவ்வப்போது அவனுக்குத் தரிசனம் தந்தது. ஏரியல் சலவைத் தூளால் துவைத்ததைப் போன்ற பளிர் நிறத்தைக் கண்டு,

“அசத்துறா அசத்துறா அசத்துறா...”

உலகத்தை உதட்டுல உலுக்குறா...

கசக்குறா கசக்குறா கசக்குறா...
கண்களில் சூரியனைக் கசக்குறா...!”
மெதுவாக விசிலிலே பாடினான்.

“அத்தான், உங்களுக்கு விசிலிலே பாட்டுப் பாடத் தெரியுமா? என்கிட்ட சொல்லவே இல்லையே?”

“எனக்கு என்னென்ன தெரியும் என்று நீ தெரிஞ்சுக்க முயற்சி செய்யவே இல்லையே...?” - கடலைப் பொட்டலத்தைப் பார்த்தபடி பேசியவளிடம் சொன்னான்.

காற்றுக் கலைத்த சேலையை இயல்பாகச் சரிப்படுத்தியவள், “இனிமேல் தெரிஞ்சுக்குறேன்,” என்றாள்.

இடுப்பைக் கிள்ளிவிட முயன்ற கையினைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

‘ஏன்தான் சேலை கட்டச் சொன்னேனோ... பேசாம இவளைச் சுடிதாரே போடச் சொல்லி இருக்கலாம்,’ என்று தன்னைத் தானே திட்டிக் கொண்டான்.

சுதந்திரமாய் அவளைத் தழுவின காற்றின் மேல் மனோகருக்குக் கோபம் கோபமாய் வந்தது.

‘உனக்கு இருக்கும் தைரியம் கூட எனக்கில்லை. ஆனால் விரைவில் உன்னையும் மிஞ்சி விடுவேன் பார்...’ என்று மனதுக்குள்ளே சவால் விட்டான்.

குளிர்ந்தரு ஒன்றில் அமிர்தவல்லி சாய்ந்த வண்ணம் நிற்க, அவளுக்கு நெருக்கமாக அதே மரத்தில் சாய்ந்தவாறு நின்றான்.

அவளது மகிழ்வான நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் எண்ணத்தில், "அம்மா, என்னிடம் நம்மைப் பற்றிப் பேசினாங்க, அம்மு. அவங்களுக்குப் பேரக் குழந்தை வேண்டுமாம்..." படாரென்று உடைக்கவும்...

அம்முவின் முகம் அதிர்ச்சியைக் காட்டியது. இதை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லையே!

"வந்து... வந்து... நீங்க என்ன சொன்னீங்க?" - அம்முவின் குரலில் இருந்தது நாணமா?

"உன் படிப்பைக் காரணம் சொன்னேன். விரைவில் உனது படிப்பு முடியுதே. உன்னை மேலும் படிக்க வைத்து, நமது ஜவுளித் தொழிலிலும் ஈடுபடுத்த வேண்டுமாம். இதுவும் உன் அத்தையின் ஆசை. இதற்கிடையில் ஒரு குழந்தை பெற்றுத் தந்தால், உனது முன்னேற்றத்துக்கு எந்த இடையூறும் ஏற்பட்டு விடாமல் அவங்களே கவனிச்சிக்கிறாங்களாம்.

"வயதானவர்கள் கெஞ்சிக் கேட்டார்கள் அம்மு. என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. இதனால் உனது படிப்பிற்கு எந்தத் தடையும் இருக்காது அம்மு. என்னை நம்பு."

அவளிடமிருந்து இணக்கமாக ஒரு பதிலும் இல்லா திருந்தாலும் மறுத்தும் வார்த்தைகள் வரவில்லை. அதுவே மனோவுக்குத் தைரியத்தைத் தந்தது.

"அம்மு, எனக்கு அந்தப் படத்தில் நான் வரைந் ததைப் போல், உன் ஜாடையில், குண்டுக் கன்னமும், சுடர்

விழியுமாய் ஒரு பெண் குழந்தை வேண்டும். பெற்றுத் தருவாயா?" - தாபத்துடன் கேட்டான்.

பதிலளிக்க முடியாமல் முகம் சிவந்து குனிந் திருக்க... அவனது விரல்கள் அவளது உள்ளங்கையில் கோலம் போட்டன. மெதுவாகத் தோள்பட்டை, கழுத்து என்று முன்னேறிய விரல்கள் இதழ்களை ஆசையுடன் வருடின. மற்றொரு கை இடையை வளைத்தது.

மனைவியின் கழுத்தில் முகம் பதித்தவன், அவளது மல்லிகை கலந்த மேனியின் மணத்தை நுகர்ந்தான். கிறங்கிய அம்முவின் விழிகள் தானாக மூடிக் கொண்டன.

எங்கோ சென்றவளது உள்ளம் சவுக்கடி பட்டது போல் விலுக்கெனத் தூக்கிப் போட, அவளையே அறி யாமல் பலம் கொண்ட மட்டும் அவனைத் தள்ளி விட்டாள்.

ஆசையுடன் உண்ண ஆரம்பித்தவனின் உணவை வெடுக்கெனப் பிடுங்கினால்... அப்படி இருந்தது அவன் நிலை.

மனோவுக்கு அவமானத்தால் முகம் சிவந்து போனது. சினத்தால் வார்த்தைகளைக் கடித்துத் துப்பி னான்.

"ஏன் அம்மு, ஏன்? உன்னைத் தொட எனக்கு உரிமையில்லையா? நான் என்ன யாரோ ஒருத்தனா? திருமணம் முடிந்து உனது மனம் மாறுவதற்கு என்னால் முடிஞ்ச அளவு நேரம் கொடுத்துட்டேன். இன்னமும் நீ என்னை ஏற்றுக் கொள்ள மறுப்பதற்கு என்ன காரணம்?

“பணக்காரனாக, அழகனாக, எளிநாட்டில் வேலை பார்ப்பவனாக, தாய் தந்தைக்கு ஒரே மகனாக நான் இருந்திருந்தால் உன்னால் என் உறவை ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்திருக்குமோ?”

அவனையும் அறியாமல் அவனுடன் அகிலனைப் ஒப்பிட்டுப் பேசியிருந்தான். உள் மனதில் இருந்தது வார்த்தையாக வந்தது.

கணவனை மனம் விரும்பியும், ஆசையுடன் நெருங்கியவனிடம் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டாள் என்றே அமிர்தவல்லிக்குத் தெரியவில்லை. தன்னை அறியாமல் நடந்ததை எண்ணிக் கலங்கிய அம்முவிற்கு மனோவின் வார்த்தைகள் சூட்டுக் கோலால் சுட்டதைப் போல எரிந்தது.

கண்கள் கலங்க, உதடு துடிக்கக் கணவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் அங்கு இருந்தால்தானே! ஓட்டமும் நடையுமாக முன்னே சென்றவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

அவள் ஏறியவுடன் காரைக் கிளப்பியவன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் வீட்டில் விட்டு விட்டுக் கடைக்குச் சென்றான்.

“மனோ, அம்முவைத் திருமணம் முடித்து எங்கும் அழைத்துச் செல்லவில்லை. அதனால்தானே இன்று முழுவதும் இருவரையும் வெளியே போகச் சொன்னேன். போன சுருக்கில் கிளம்பி வந்தால் எப்படிடா?” வருத்தத்துடன் கேட்டார் பரிமளம்.

“அம்மா, உங்கள் மகன் என்ன உத்தியோகஸ்தனா, குறித்த நேரப்படி அலுவல் நடக்க! நான் முக்கியமான வியாபார விஷயமாகச் சூரத் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அப்பாவையும் கந்தனையும் கடையைக் கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்லுங்க!” என்றான்.

“வருகிறேன்...” என்று முகம் பாராமல் சொல்லி விட்டுக் கிளம்பிச் சென்ற கணவனைப் பார்க்கப் பார்க்கக் கண்ணீர் முட்டிக் கொண்டு வந்தது அம்முவுக்கு.

முத்துப்பேட்டையில் நடந்த சம்பவத்தால் அதிர் வடைந்தது தம்பதியினர் மட்டுமல்ல, அமிர்தவல்லியின் தமக்கையும்தான்.

தனது தோழி அனுவுடன் ஊர் சுற்றிப் பார்க்க வந்தாள். அனு மகனுக்கு ஊட்டி விடும் வேளையில், மான்களையும், பறவைகளையும் தனது அலைபேசியில் படம் பிடித்தபடி மனோகர் இருந்த இடத்திற்கு வந்து விட்டாள்.

தூரத்தில் தெரிந்த ஜோடியில், பெண் தனது தங்கை அமிர்தவல்லியைப் போல் தெரிய, அவர்களை அறியாமல் பின்தொடர்ந்து ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டவள், மனோகரின் கம்பீரமான ஆண்மையால் கவரப்பட்டாள்.

கருப்பு ஜீனும், மெளன் வண்ண டி-ஷர்ட்டும் அணிந்து, ஆறடி உயரத்தில்... சீர் செய்யப்பட்ட மீசையில், துருதுரு கண்களுடன், அந்தக் கண்கள் முழுதும் அமிர்தாவின் மேல் காதலுடன் தெரிந்த மனோகர் உடனடியாக ஏதோ ஒரு வேதியல் மாற்றத்தைச் சுந்தரியின் மனதில் தோற்றுவித்தான்.

அம்முவும் மனோவும் நின்றிருந்த அந்த மரத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவில் இருந்த மற்றொரு மரத்தின் பின்னே மறைவாக நின்றிருந்தாள் சுந்தரவல்லி. சுந்தரி அருகில் இருந்த மரம் அவளை அவர்கள் காணாமல் மறைத்துப் பேருதவி செய்தது.

மரத்தில் அம்மு சாய, அவளிடம் ஏதோ பேசியபடி மனோகர் சாய்ந்து, கரங்களால் அதரங்களை வருடி, கழுத்தில் இதழ் பதித்துச் செய்த அனைத்தையும் திக்கித்துப் போய்ப் பார்த்த வண்ணமிருந்தாள்.

சுந்தரியின் மனம் கொந்தளித்தது. 'எனக்கு முடிவு செய்யப்பட்ட மனோகர் இவ்வளவு கம்பீரமானவனா? பெண் பார்க்க ஏன் வராமல் போனான்? இவனைப் பார்த்திருந்தால் நான் திருமணத்தை நிறுத்தியிருக்க மாட்டேனே?

இந்த அம்மு எப்படி எனக்கென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட மனோகரை மணந்து கொள்ளலாம்? மனோகரின் கரங்கள் வளைக்க வேண்டியது எனது இடையை அல்லவா? அவன் விரல்கள் வருட வேண்டியது எனது அதரத்தை அல்லவா? அவன் இதழ் பதிக்க வேண்டியது எனது இதழ்களில் அல்லவா?

அமிர்தவல்லியின் இடத்தில் தன்னை நினைத்துப் பார்த்தாள். அவளது முகம் மகிழ்ச்சியால் விகசித்தது. வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

"மனோகர்! நீ என்னுடையவன். எனக்கு மட்டுமே உடையவன்."

மனைவி

மன்னார்குடியிலிருந்து

கூப்பிடு தொலைவில் இருக்கும் திருச்சியில் தானே விடுதியில் தங்கியிருக்கிறாள். ஒரு எட்டு வந்து பார்த்து விட்டுப் போகக் கூடாதா?

தேர்வு நடந்தபொழுது நாள் தவறாமல் அழைத்தானே... இப்பொழுது அழைத்து நன்றாக இருக்கிறாயா என்று ஒரு வார்த்தை கேட்கக் கூடாதா? மனதினுள் எண்ணி மருகினாள் அமிர்தவல்லி.

பாவம். இதையே எண்ணித்தான் மனோகரனும் குமுறினான் என்பதை அறியவில்லை.

ஒரு மாதமாகக் கணவனைக் காணாமல் வாடிய பயிராய்த் துவண்டிருந்தாள்.

அன்று கோபமாகச் சூரத் சென்றவன்தான்... இரு வாரங்கள் கழித்து வீட்டிற்கு வந்ததாக மாமியாரின் மூலமாக அறிந்தாள்.

பரிட்சைகளுக்குத் தயாராகியதால்... வார இறுதி நாட்களில் மன்னார்குடிக்கும் அவளால் செல்ல முடிய வில்லை. தாம்பத்தியத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பம் அவளது படிப்பிலும் பிரதிபலித்தது.

இறுதித் தேர்வில் நடந்த முதல் இன்டர்னலில் மதிப்பெண் சற்றே குறைய... அவர்களது துறைத் தலைவர் சாவித்திரி அழைத்துப் பேசினார்.

"அமிர்தா, ஏன் மதிப்பெண் குறைந்தது?"

அமைதியாகத் தலை குனிந்து நின்றாள்.

“திருமண வாழ்வால் வந்த கவனச் சிதறல் காரணம். அதற்கு நீ மட்டுமே பொறுப்பு. எனக்கும் பள்ளியில் படிக்கும்போதே திருமணம் முடிந்துவிட்டது. எனது கணவரின் துணையோடு மேற்கல்வி பயின்று, இப்போது இந்த நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கிறேன்.

“உன் கணவரும், என் கணவரைப் போலவே மனைவியின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டவர் என்பது உறுதி. அடிக்கடி உனது படிப்பினைப் பற்றி என்னிடம் ஆர்வத்துடன் உரையாடுகிறார். மேல்படிப்பு விவரத்தைக் கேட்டறிந்து அங்கு நேரில் சென்று விசாரிக்கிறார். மனோகரைப் போல் ஒரு கணவர் கிடைக்க நீ கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

“நான் அறிந்தவரை பெண்களுக்கு ஆண்களை விட மனக்கட்டுப்பாடு அதிகம். கவனச் சிதறல் குறைவு. ஆண்டுதோறும் வரும் பள்ளித் தேர்வு முடிவுகளே இதற்குச் சாட்சி. உனது மனக்குழப்பத்தைத் தவிர்க்க... ஒவ்வொரு பாடத்தைப் படிக்க அட்டவணை போடுவதைப் போல... உனது படிப்புக்கும், கணவருக்கும் தனித் தனியாக நேரம் ஒதுக்கு. படிப்பு எவ்வளவு முக்கியமோ, அதே போல் குடும்பமும் முக்கியம்.

“இரண்டு விஷயங்களில் கவனம் செலுத்துவது முதலில் சிரமமாக இருந்தாலும், புத்திசாலியான உனக்கு விரைவில் சூட்சுமம் பிடிபட்டுவிடும். நீ மேற்படிப்பு படிக்கும் போது அதுவே சுலபமாகி விடும். அதை நினைவில் கொள். அடுத்து வரும் தேர்வு மதிப்பெண்களில் நான் பழைய அமிர்தவல்லியைப் பார்க்க வேண்டும்.”

அன்பும் கண்டிப்புமாய்த் தாயைப் போல் பேசிய சாவித்திரியின் பேச்சில் அமிர்தாவின் மேல் இருந்த அக்கறை புலப்பட்டது.

“கண்டிப்பாய் மேடம்!” என்று உறுதி கூறித் திரும்பினாள்.

இவ்வளவுக்கும் காரணம் கணவனிடம் தான் நடந்து கொண்ட முறைதான் என்று மனதில் பட, அலைபேசியை எடுத்தாள்.

மனோகருக்கு மட்டுமே இந்த மனக்கிலேசத்தை மறைய வைக்கும் சக்தி உண்டு. மன்னிப்புக் கேட்பதை மட்டும் தள்ளிப் போடக் கூடாது. தாமதமாய் வேண்டப்படும் மன்னிப்பு, காலாவதியான மருந்தைப் போல்!

கடையில் வாடிக்கையாளரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த மனோவுக்கு, அலைபேசியில் தெரிந்த எண்ணைப் பார்த்ததும், இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவர்களிடம் அனுமதி கேட்டு செல்லை எடுத்துத் துணிகளை அடுக்கி வைத்திருக்கும் அறைக்கு வந்தவன், “சொல் அம்மு. ஏதாவது முக்கியமான விஷயமா?”

கணவனின் குரலில் பதட்டத்தை உணர்ந்தவள், “அத்தான்... உங்கள் குரலைக் கேட்டு ரொம்ப நாளைச்சேன்னுதான் அழைச்சேன். உங்களை வேலை நேரத்தில் தொந்தரவு செய்தேனா?” என்றாள்.

அவளது பதில் தந்த திகைப்பில், “ச்சே... அதெல்லாம் இல்லை. இதுவரை நீ என்னை அழைத்ததே இல்லை. அதனால் சற்றுப் பயந்துட்டேன்.”

அவன் கூறியது கருத்தில் பட, “நான் உங்களை அழைத்துப் பேசாதது தப்புதான். இனிமேல் உங்களுக்கு வசதிப்படும் நேரத்தில் அழைக்கிறேன். என்னை மன்னிச்சுக்கோங்க, அத்தான். அன்று முத்துப்பேட்டையில் நான் நடந்து கொண்ட முறை தவறுதான். ஆனால் ஏன் அப்படி நடந்தேன்னு எனக்கே தெரியலை.

“நான் செய்த பிழைக்காக இவ்வளவு நாள் என்னிடம் பேசாமல் தண்டிக்காதீங்க. வாரம் ஒரு முறையாவது என்கிட்ட பேசுங்க. உங்களது குரலைக் கேட்காட்டா எதையோ இழந்ததைப் போலிருக்கு.”

வாயடைத்துப் போனான் மனோ. அமிர்தா தன் குரலைக் கேட்க விரும்புகிறாள் என்றால், அவளது மனதில் அவனுக்கு இடமிருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்.

மனோகரின் முகம் சந்தோஷத்தில் மலர்ந்தது.

“இப்போது என் முறை. நான் செய்ததும் தவறுதான். உன் மனசைப் புரியாமல் நான் அவசரப்பட்டது தவறு. உனது அண்மையில் நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டுட்டேன். உன்னிடம் அன்று பேசிய வார்த்தைகள் மட்டுமல்ல. அதன் பின் மன்னிப்புக் கேட்காமல் விட்டது இன்னும் மோசமான தவறு. இனிமேல் இப்படி நடக்க மாட்டேன்.”

“போதும் அத்தான், போன் செய்ததிலிருந்து மாற்றி மாற்றி மன்னிப்புக் கேட்குறோம்.”

“ஆமாம். நமக்குள் எதற்கு மன்னிப்பு? இனிமேல் நீ தவறு செய்தால் தண்டனையாய் என் கன்னத்தில் ஒரு

முத்தம் தந்துடு. மன்னிக்கும் நான், அதனை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாய் உன் கன்னத்தில் முத்தம் தந்துவிடுகிறேன். நான் நியாயமானவன் என்பதால் இதே தண்டனை எனக்கும் பொருந்தும். இதுதான் இந்த நாட்டாமையின் தீர்ப்பு.”

“இதைப் பார்த்தா... தண்டனை போல் தெரிய லையே! நாட்டாமை, தீர்ப்பை மாத்து.”

“இந்த நாட்டாமை தீர்ப்பு கல்வெட்டில் பொறித்ததைப் போல. இனிமேல் மாற்ற முடியாது.”

கலகலவெனச் சிரித்தவள், “உங்களது சூரத் பயணம் எப்படி இருந்தது? நமது கடைக்கு வேண்டிய ஜவுளிகள் கிடைத்ததா?”

“வெற்றிகரமாக முடிந்தது. அதனைப் பற்றிய விவரங்களை நான் உன்னிடம் நிறையப் பேச வேண்டும். நேரில் பேசலாம். நீ மதியம் சாப்பிட்டாயா? கல்லூரிக்குச் செல்லாமல் என்ன என்னிடம் கடலை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

“ம்ம்... என் கணவரிடம் தானே கடலை போட்டேன். அதில் தவறில்லை. சாவித்திரி மேடம் உங்களுக்கும் நேரம் ஒதுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்...”

காலையில் நடந்ததைச் சொன்னாள்.

“கண்ணம்மா... உனது ஆசிரியர் கூப்பிட்டுக் கண்டிக்குமளவு நடந்துக்கலாமா? எனது செயல் உன்னை இந்த அளவா பாதிச்சது...? எனக்கு வருத்தமாயிருக்கு...” - வருந்தினாள்.

“அப்படியில்லை. இவ்வளவு நாளா நான்தான் உங்களுக்கு நியாயம் செய்யாமப் போனேன். அந்தக் குற்ற உணர்ச்சிதான் மதிப்பெண் குறையக் காரணமே தவிர, உங்கள் செயல் அல்ல...” - சமாதானப்படுத்தினாள்.

சற்று நேரம் பேசியவர்களுக்கு மனதில் தடை ஒன்று அகன்று, இதயத்தால் மிகவும் நெருங்கியதைப் போல் உணர்வு வந்தது.

உற்சாகமாய் மதிய வகுப்புக்கு அமிர்தா செல்ல... மனோகர் தனது வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றான்.

சந்தோஷத்துடனேயே மாலை விடுதிக்கு வந்த அமிர்தாவுக்குப் பார்வையாளர் வந்திருப்பதாய்த் தகவல் வர, குதித்தோடிச் சென்றாள்.

‘அத்தானைத் தவிர யார் என்னை இந்த நேரத் திற்குக் காண வர முடியும்! என்னை, என்னை விட நன்றாகப் புரிந்து கொண்டவர். நான்தான் மடச்சி. அவர் தேவைகளை வாய் விட்டுக் கோபமாகக் கேட்க வைத்து விட்டேன்.’

வந்திருந்த பார்வையாளரோ அமிர்தாவுக்குச் சந்தோஷத்திற்குப் பதில் திகிலைக் கிளப்பினார்.

“நன்றாக இருக்கிறாயா அம்மு?” - கால் மேல் கால் போட்டு அமர்ந்தபடி சுந்தரவல்லி வினவினாள்:

“நன்றாக இருக்கிறேன் அக்கா. நீங்க எப்படி இருக்கீங்க? வீட்டில் பெரியம்மா, பெரியப்பா அனைவரும் நலமா?”

“பரவாயில்லையே. கல்யாண மயக்கத்தில் மனோ கரைத் தவிர எங்கள் அனைவரையும் மறந்திருப்பாய் என்றல்லவா நினைத்தேன். நினைவு வைத்திருக்கிறாயே!”

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்றறியாமல்... “உங்களை எல்லாம் எப்படி மறப்பேன்?” என்றாள், தாழ்ந்த குரலில்.

எதற்காகச் சுந்தரி இவ்வளவு கோபமும் குத்தலுமாகப் பேசுகிறாள் என்றே அமிர்தாவுக்குப் புரியவில்லை.

“மறந்ததால்தானே தலைப்பொங்கலுக்குக் கூட நீ வீட்டிற்கு வரல. தோட்டத்தில் உன் தாய், தகப்பனாருடன் மட்டும் கொண்டாடிச் சென்றுவிட்டாய். அதற்கும் நான் தான் காரணமாகிப் போனேன். நான் வீட்டில் இருப்ப தால்தான் நீ வீட்டுக்கே வருவதில்லையாம். ஊரார் என்னை ஏசுறாங்க...”

சுந்தரி எறிந்த கல் அமிர்தாவைக் குறி பார்த்துத் தாக்கியது.

“அப்படியெல்லாம் இல்லக்கா. எங்க குலதெய்வம் கோவிலுக்குச் செல்ல நேர்ந்ததால்... வழியில் இருக்கும் நமது தோட்டத்தில் பொங்கலைக் கொண்டாடினோம். அதனைத் தாத்தாவிற்கு, மாமாவும் அத்தானும் முன்னாடியே சொல்லி அவங்களும் சரின்னுட்பாங்களே!”

‘எங்களது குலதெய்வமா?’ பல்லைக் கடித்தவள், “சரி. பொங்கல் முடிந்து மாதக் கணக்காகி விட்டதே.

இப்போது வீட்டிற்கு வராததற்கு என்ன சாக்கு வைத்திருக்கிறாய்?"

"அத்தானுக்கு வேலை அதிகம் அக்கா. அதனால்..."

"ஓ... மனோகர் என்னைப் பார்க்காமல் தவிர்க்கப் புதுப்புதுச் சாக்குகளைக் கண்டுபிடிக்கிறார் போலிருக்கிறதே..."

"அப்படியெல்லாம் இல்லக்கா. நிஜமாகவே அவருக்கு வேலை அதிகம்."

"அவருடன் சில காலமாகத் தங்கியிருப்பவள் நீ. அதனால் நீ சொல்வதை உண்மை என்று ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் ஊரார் பேச்சைப் பொய்யாக்க நீயாவது வார இறுதி விடுமுறைகளில் கண்டிப்பாக வீட்டிற்கு வருகிறாய்..." - பேசியவாறு அவளது முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அம்முவின் முகத்தில் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி தெரியவில்லை.

"ஏன் அம்மு? நான் உயிருடன் இருக்கும்வரை வீட்டிற்கு வர மாட்டாயா? அப்படியானால்..."

இந்த அம்பு நன்றாக வேலை செய்ய...

"இந்த வாரம் வரவேனக்கா..." - பதிலுரைத்துச் சுந்தரியின் வாயை மூட வைத்தாள்.

வெற்றிக்கு அறிகுறியாய்ச் சுந்தரியின் முகம் மலர்ந்தது.

"கடுமையாகப் பேசினதுக்கு மன்னிச்சுக்கோ அம்மு. எனக்கும் உன்னை விட்டா யார் இருக்கிறாங்க? நீ என் அன்பான சகோதரி அல்லவா! உன் மேல் நான் எந்த அளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன்னா... நான் மிகவும் விரும்பும் ஒரு பொருளைச் சிறிது நேரம் பாதுகாப்பாக வைக்க வேண்டுமென்றால், அதை நான் உன்னிடம் கண்ணை மூடிக் கொண்டு ஒப்படைப்பேன்.

"ஏனென்றால், நீ அடுத்தவர் பொருளுக்குச் சொந்தம் கொண்டாடாமல், நான் கேட்கும் போது மறுக்காமல் திருப்பித் தந்து விடுவாய். சொல்லப் போனால் நான் கூட உன்னளவு நல்லவள் இல்லை. உன்னிடம் சொல்வதற்கு என்ன அம்மு... பாட்டியைத் தவிர நம் வீட்டினர் யாரும் என்னிடம் சரியாகக் கூடப் பேசுவ தில்லை.

"நீ போக வர இருந்தால் இந்த நிலைமை மாறும். எல்லோரும் என்னை மறுபடியும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். நீ எனக்காகவாவது சனி, ஞாயிறுகளில் திருவாரூருக்கு வா, அம்மு..." - கண்கலங்கச் சுந்தரி சொல்லி முடிக்க, உருகிப் போனாள் அமிர்தா.

"அழாதீங்க அக்கா. நான் கண்டிப்பா வீட்டிற்கு வருகிறேன்."

போன் அலறிய சத்தத்திலேயே அதன் கோபம் தெரிந்தது, அமிர்தவல்லிக்கு.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே மனோ குரலிலேயே தனது அதிருப்தியைக் காட்டினான்.

“அம்மு, வார இறுதியில் உனது அக்காவின் மனதைச் சமாதானப்படுத்தத் திருவாரூருக்குப் போறேன்னு சொன்ன. உனது கூற்று நியாயமாய் இருந்ததால் ஒத்துக் கொண்டேன். இதென்னம்மா, ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாக விடுமுறைக்கு அங்கு சென்று விடுகிறாய். நான் உன்னைப் பார்த்தே மாதக் கணக்காகி விட்டது. மாலையில் போன முறை எழுதாமல் விட்ட தேர்வுகளுக்கு உண்டான வகுப்பு களுக்குப் போற.

“எட்டு மணிக்கு மேல் விடுதிக்கு வந்து உன்னைத் தொந்தரவு செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லை. ஒன்பது மணிக்கு மேல் செல்லிலாவது பேசலாமென்றால் எப்போதும் மற்றொரு இணைப்பில் இருக்கிறாய் என்றே தகவல் வருகிறது. உன்னைப் பார்க்க ஆவலாய் இருக்கிறேன். தேவியின் தரிசனம் இந்தப் பக்தனுக்கு எப்போது கிட்டும்?”

“யார் அம்மு? மனோவா பேசுகிறார்...!” என்ற ஆர்வத்துடன் அருகில் அமர்ந்திருந்த சுந்தரி கேட்கவும்,

“ம்ம்...” என்று சங்கடமாகத் தலையசைத்தாள் அமிர்தா.

இவள் முன்பு எப்படி மனோகரைச் சமாதானப் படுத்துவது?

அருகில் ஒலித்த குரல் கேட்டு, “யாரோ பக்கத்துல இருக்காங்க போலிருக்கே. மனைவியிடம் பேசுவது கூடக் கஷ்டமாய் இருக்கிறதே, கண்ணம்மா! நான் உன்னைப்

பார்க்க வேண்டுமே. எப்போது வரலாம் என்று சொல்...” - பிரிவுத் துயரை வெளிப்படுத்தினான், அவள் காதல் கணவன்.

மனோகர் திருவாரூருக்கு வருவதில்லை. அதனால் வீட்டிற்கு அழைக்க முடியாது. கல்லூரிக்கு வார நாட்களில் வரச் சொல்லலாம்.

நேரடியாய்ச் சொல்லாமல், “அத்தான், வரும் வாரத்தில் எனக்கு அப்பரல் டிசைனிங் தேர்விருக்கிறது. அத்துடன் கோர்ஸ் முடிகிறது...” என்றாள்.

“வாவ்! அப்படின்னா... அடுத்த வாரத்திலிருந்து புதன் மாலை எனக்கே எனக்கா?”

“ஆமாம். நான் இரவு பத்து மணிக்கு உங்களை அழைக்கட்டுமா?”

செல்லை வைத்தவளுக்குப் பத்து மணிக்கு அழைக்க முடியாமல் சுந்தரிக்குக் கடுமையான தலைவலி வந்துவிட... மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்ல நேர்ந்தது.

அம்மு அமர்ந்து பாடத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்க...

தலைவலி என்று கண்மூடிப் படுத்திருந்த சுந்தரி, ‘அம்மு, நீ பலே கைகாரி. உன்னையும் மனோகரையும் சந்திக்க விடாமல் நான் எவ்வளவோ முட்டுக் கட்டைகள் போட... நீ புதன்கிழமை அவனைப் பார்க்க வரச் சொல்லி, நானறியாதவாறு சூசகமாகத் தெரிவிக்கிறாயா?

ஆனால் இந்த முறை உங்களது சந்திப்பை நான் தடுக்கப் போவதில்லை. மாறாக எனக்குச் சாதகமாக்கப் போகிறேன்.

நீ மனோகரை நெருங்க விடவில்லை என்பதை முத்துப்பேட்டையில் உங்களது பேச்சின் வாயிலாக அறிந்து கொண்டேன். விடுதியில் இருக்கும் உன்னை மனோகரைச் சந்திக்க விடாமல் கடந்த ஒரு மாதமாகத் தடுத்து வந்திருக்கிறேன்.

உன் படிப்பு முடிவதற்குள் முழுவதுமாகப் பிரிப்பேன். மனோகரின் வாழ்க்கையிலும் நுழைவேன். ஆனால் உன்னை நெருங்க ஆசைப்படும் மனோகரை எப்படித் தடுப்பது?

யோசனை செய்தவளின் மனதில் அகிலின் முகம் தெரிந்தது.

‘அகிலை எப்படி மறந்தேன்? அவனை இதில் பயன் படுத்த வேண்டியதுதான். அகில்! என்னை மறுத்த உன்னையும், என் மனோகரை மணந்து கொண்ட அம்மு வையும் பழிவாங்க இதைவிட நல்ல சந்தர்ப்பம் வாய்க் குமா?’ - புன்னகைத்தவாறே உறங்கிப் போனாள்.

18

‘சொல்லாத வார்த்தைகளுக்கு நீ எஜமானன். சொன்ன வார்த்தைகள் உனக்கு எஜமானன்.’

கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைக்கத் தோன்றாமல் அமர்ந்திருந்தாள் சுஜா.

அவள் இன்று அம்முவைப் பற்றி அகிலனுடன் பேசாமல் இருந்திருக்கலாமோ?

அவளது அழகு நிலையத்தில் ஹேமாவும் ஒரு பங்குதாரர். இருவரும் சென்னையில் அபார்ட்மெண்ட் ஒன்றினை வாடகைக்கு எடுத்து வாழும் தோழிகள்.

மற்றவர்களின் வார இறுதி அவர்களுக்கு வேலை நாள். திங்களில் இருந்து வெள்ளிவரை இரண்டு நாட்களில் விடுமுறை எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

இந்த வார விடுமுறைக்கு ஹேமா தனது ஊருக்குச் சென்றிருக்க, நேற்று அகிலிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது.

“சுஜா, நாளை உனக்கு விடுமுறைதானே. வீட்டில் ஹேமாவும் இல்லாமல் போர் அடிக்குமே. வருகிறாயா, வெளியே சென்று வரலாம்...” என அவன் அழைக்க, மறுத்தாள் சுஜா.

“மதிய உணவுக்கு வீட்டுக்கு வாங்களேன். நான் சமைத்து வைக்கிறேன்.”

“உன் சமைப்பலா? சான்ட்விச், நூடுல்ஸ் வகையறா தானே?” என்று கிண்டலடித்தவனிடம்,

“வந்து பாருங்களேன் அகில்,” என்று சிணுங்கினாள்.

“அழகான பெண்களை வருந்த விடக்கூடாது என்ற என் கொள்கைக்காக வருகிறேன். இருந்தாலும் முன்னெச் சரிக்கையாக கெல்லாக்ஸ் சீரியல்சும், பாலும் வாங்கி வை. அதையாவது வயிற்றுக்குப் போட்டுக்கிறேன்,” என்று சொல்லி வைத்தான்.

அகிலுக்குப் பிடித்த உணவு வகைகளைக் கண்டறிந்து
வேறாமாவிடம் சமையல் கற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

அதற்குத் தேவையானவற்றை வாங்கியவள்,
முள்ளங்கிச் சாம்பார், எண்ணெய்க் கத்தரிக்காய், தக்காளி
ரசம், வெண்டைக்காய் வறுவல் எனச் சமைத்து அசத்தி
யிருந்தாள். இனிப்புக்கு நேற்று 'மன்சூக்' கில் வாங்கிய
பால் பாசந்தி இருக்கிறது.

போன முறை ஊருக்குச் சென்றபோது, அவளது
தந்தை சொன்ன தகவல் அவளுக்குப் புதிதாய் இருந்தது.

அந்தச் செய்தியால் அவளுக்குத் அகிலுக்கும்
பிணக்கு வருமோ என்று எண்ணியவள், 'நானறிந்த
அகில் அந்த அளவுக்கு முதிர்ச்சி இல்லாதவனில்லை...' என்று
அதனைப் புறம் தள்ளினாள்.

அகிலனுக்குப் பிடித்த உணவு வகைகளைக் கற்றுக்
கொண்டு, அவனுக்காகச் சமைத்து வைத்திருக்கிறேன்
என்பதை அறிந்ததும், அகில் என் மனதை உணர்ந்து
கொள்வான்.

அதன் பின் அவனுக்குப் பரிமாறி, அவன் உணவு
உண்டு முடித்ததும், பால் பாசந்தியைத் தர வேண்டும்.
அகில் அதனை ரசித்து உண்ணும்போது அவன்
கன்னத்தில் விழும் குழியின் அழகில் மயங்கியபடியே,
தன் மனது எப்படி அவனிடம் சிக்கியது என்பதைச்
சொல்ல வேண்டும்.

சுஜாவின் யோசனையைக் கலைக்கும் வண்ணம்
அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

கதவைத் திறந்த சுஜாவைக் கண்டதும் ஒரு நொடி
திகைத்துப் போனான் அகில். முட்டிவரை இருந்த
வெள்ளை நிற ஃப்ராக்கில் கருப்புக் கட்டங்கள் போடப்
பட்டிருக்க, கட்டங்கள் சந்திக்கும் இடங்களில் கருப்பு நிறப்
பூவால் செய்யப்பட்ட நூல் வேலைப்பாடு. பா வடிவக்
கழுத்து. அதன் மேல் மெல்லிய கருப்பு வேலைப்பாடு
வைத்த வலைத் துணி.

அவளது மெல்லிய உடல் வடிவத்தை அந்த உடை
அழகாக எடுத்துக் காட்டியது. கையில்லாத அந்த உடை
யில் வாழைத்தண்டாய் அவளது கரங்கள் பளபளத்தன.
கால்களோ யானைத் தந்தத்தில் செய்தனவோ என்ற
சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தின.

விரித்து விடப்பட்ட தேன் நிறக் கூந்தல் தோளுக்குக்
கீழே சுருண்டிருந்தது. ஒரு ஒப்பனையும் இல்லாமல் கண்
மை மட்டும் போட்டிருந்தாள்.

அதுவே அனைவரையும் வசீகரிக்கப் போதுமான
தாய் இருந்தது.

'ஒரு சிறு பொட்டு மட்டும் வைத்திருந்தால் மகா
லக்ஷ்மியைப் போலிருப்பாள். அழகான, அறிவான,
அன்பான, கல்மிஷமில்லாத பெண். யாருக்குக் கொடுத்து
வைத்திருக்கிறதோ?' என்றெண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

"வாவ்! யாரிந்தத் தேவதை? யாரிந்தத் தேவதை?"
கண்களை அகல விரித்து அகில் வியக்க,

சுஜாவின் முகம் மருதாணிச் சிவப்பினைக் கடன்
வாங்கியது.

“சீ, போங்க அகில்!” - சுஜா அழகாக வெட்கப்பட,

“சரி, போகிறேன்...” என்று அகில் திரும்ப,

“நான் வெளியே போகச் சொல்லல...” என்று அவன் கையைப் பிடித்து உள்ளே இழுத்தான்.

“ஏரம்பப் பசிக்குது சுஜா. பிரட்டை டோஸ்ட் செய்து விட்டாயா? சீஸை நீ தடவுகிறாயா... இல்லை, நானே நம் இருவருக்கும் தடவட்டுமா? காபி மேக்கரில் பொடியைப் போட்டுத் தண்ணீரை நிரப்பி விட்ட...”

கிண்டலடித்துக் கொண்டே வந்தவன் குரல், சுஜா சமைத்து வைத்திருந்த உணவினைப் பார்த்ததும் அமைதியாகியது.

வேகமாய்த் தட்டை எடுத்துச் சாதத்தையும் சாம்பாரையும் போட்டுக் கொண்டு, அவசரமாக உண்ண ஆரம்பித்தான்.

“அகில்... என்ன இது... கை அலம்பவில்லை?” என்று கண்டிப்புக் காட்டியவளிடம்,

“அதெல்லாம் பல் விளக்கும்போதே ஆச்சு. ‘பசி ருசியறியாது’ என்பார்கள். அது பொய் என்றால், இன்று உணவு பிரமாதம் சுஜா. எங்கிருந்து இப்படிச் சமைக்கக் கற்றுக் கொண்டாய்? ஹோமாவிடமிருந்தா? அவளுக்கு ரசத்தைத் தவிர உருப்படியாய் எதுவும் செய்யத் தெரியாதே...” என்று பதில் வந்தது.

அவளது பேச்சினைக் கண்டு கொள்ளாமல், “குளிக்கவும் இல்லையா?” என்று கண்டிப்போடு கேட்க,

“தூங்கினால்தானே எழுந்து குளிக்க முடியும். நேற்றுக் காலை அலுவலகத்துக்கு வந்தது. இன்னமும் வீட்டுக்குப் போகல. வீட்டில் சாப்பிட்டது. அதன் பின் இப்போதுதான்...” என்று சொன்னான்.

அப்போதுதான் அவன் அலுவலக உடையிலே இருந்ததைக் கவனித்தான்.

இவ்வளவு முக்கியமான வேலை இருந்தும், தன்னை விசாரித்ததும், தான் அழைத்ததும் வீட்டுக்கு வந்ததும், சுஜாவுக்குத் தன் காதல் மேல் நம்பிக்கை அளித்தது.

மறுபேச்சுப் பேசாமல் அவன் தட்டில் மேலும் ஒரு கரண்டி கத்தரிக்காயை வைத்தான்.

தயிர்ச் சாதத்திற்கு ஊறுகாயை வைத்துக் கொண்டவன், சுஜாவின் தட்டில் உணவு குறைந்திருந்ததைக் கண்டு, அன்னக்கரண்டியில் சாதத்தை வைத்தான். ரசத்தைக் கவனத்தோடு தட்டில் ஊற்றினான்.

“உனக்கு ரசத்துக்கு உருளைக் கிழங்கு சிப்ஸ் பிடிக்குமே, வைக்கவா...?” என்று அனுமதி கேட்டு வாக்கர்ஸ் சிப்ஸ் பாக்கெட்டைப் பிரித்து வைத்தான்.

“என்னதான் வேலை இருந்தாலும் சரியான நேரத் திற்குச் சாப்பிட, தூங்கக் கூடாதா? நான் ஆன்ட்டியிடம் தீட்ச் சொல்கிறேன்,” என்று மிரட்டினான்.

அவளது அக்கறை அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

“என்னமோ ஆன்ட்டியைத் தினமும் சந்திப்பது போல் சொல்றா?” எனக் கேலியான குரலில் வினவ,

“நீங்கள்தானே உங்க அம்மாவை எனக்கு அறிமுகப் படுத்த வேண்டும்,” என்று குற்றம் சாட்டும் குரலில் சொன்னாள்.

நெற்றியில் தட்டிக் கொண்டான். “எப்படி மறந்தேன்? சுஜா, இந்த வாரம் உன்னை என் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்.”

முகம் மலரத் தலையசைத்தாள் சுஜா.

உண்டு முடித்த தட்டைக் கழுவியவன், “அம்மாவைப் பார்க்க நல்ல புடவையாகக் கட்டிக் கொண்டு வா, சுஜா!” என்றான்.

“ஏன், உங்கள் அம்மாவுக்கு மற்ற உடைகள் பிடிக்காதா?” என்றாள் சுஜா.

அவளது குரல் கடினப்படத் தொடங்கியதை உணராமல் துவாலையில் கைகளைத் துவட்டியவன்,

“ஆமாம். அம்மாவுக்குப் பெண்கள் புடவை கட்டினால்தான் பிடிக்கும்,” என்றான்.

“உங்களுக்கு...” என்ற சுஜாவின் குரலில் இருந்த வேற்றுமையை அவனால் அப்போதும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன கேள்வி... எனக்கும் அப்படித்தான். பாந்தமான புடவை, நீள முடி, நளின நடை, குனிந்த புருவம். இவைதானே நம் பெண்களுக்கு இலக்கணம்.

அம்மு கூட அப்படித்தான் குடும்பப் பாங்காக இருப்பாள்...” என்று சாதாரணக் குரலில் சொல்ல, பொங்கி எழுந்து விட்டாள் சுஜா.

“சோ, உங்களது கருத்துப்படி பாந்தமான புடவை, நீள முடி, குனிந்த தலை நிமிராதவள்... இவைதான் குடும்பப் பெண்களுக்கு அடையாளம். அதனால்தான் அம்முவைப் பிடித்தது.

“என்னைப் போன்ற நவநாகரிக மாடர்ன் உடைக் காரிகள் எல்லாம் ஒரு மாதிரிப் பெண்கள். அப்படித்தானே! நல்லது. அப்போது அவளைப் போல் வேறு பெண்ணை எங்காவது தேடுங்கள்.”

தான் சொன்ன வார்த்தைகளின் அர்த்தம் அப்போது தான் உறைத்தது, அகிலனுக்கு. நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டவன்,

“தப்பாக எண்ணாதே. நான் அப்படிச் சொல்ல வில்லை சுஜா. நீ புடவை அணிந்தால் நன்றாக இருக்கும். அம்மாவுக்கும் பிடிக்கும் என்று சொல்ல வந்தேன்.”

இன்னமும் கோபம் குறையாமல் தட்டினைக் கொண்டு போய் சின்க்கில் படாரென்று சத்தம் எழுப்போட்டாள். கழுவிய கையைத் துடைக்கக் கூட மனமில்லாமல், ஃபிரிட்ஜில் இருந்த குளிர்ந்த நீர் பாட்டிலை அப்படியே வாயில் கவிழ்த்தாள்.

மெதுவாகச் சமையல் அறையில் நுழைந்த அகில், சுஜா எறிந்திருந்த எச்சில் தட்டினை எடுத்து லிக்யூட் சோப்பினால் விளக்க ஆரம்பித்தான்.

சற்றுக் கோபம் தணிந்த சுஜா, அவன் கையில் இருந்த தட்டினைப் பிடுங்கித் தானே கழுவ ஆரம்பித்தாள்.

அவளது கோபத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டு மெதுவாகச் சொன்னான்.

“நான், நீ குடும்பப் பெண் இல்லை என்று சொன்னேனா? ஏன் தப்பாக அர்த்தம் செய்துக்குற சுஜா? எனது அம்மா கிராமத்து மனுஷி. உன்னை இதைப் போன்ற உடையில் பார்த்தால் மிரண்டுடுவாங்க.

“அவர்கள் உன்னைத் தப்பாக நினைத்துவிட்டால் எனக்குத் தாங்காது. அதனால்தான் சொல்கிறேன் சுஜா, புரிந்து கொள்!”

அவளது தாடையைப் பிடித்துக் கெஞ்சினான்.

சற்றுச் சமாதானமானாள் சுஜா.

“அகில், அம்மா இல்லாததால் சிறு வயதில் மற்றவர் களிடம் உடை உடுத்த, தலை பின்ன என்று ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் நிற்பேன். தலைமுடி வளர்ந்தால் பின்னி விடச் சிரமம் என்று கட்டாயப்படுத்திக் குட்டையாய் வெட்டி விடுவார்கள்.

“எனது கான்வென்ட் டீச்சர் உடைகளைத் தேர்ந்தெடுக்க உதவி செய்வார். எனக்கு மிகவும் தேவைப்பட்ட போது என்னை நல்வழிப்படுத்த யாருமில்லை. எனக்குத் தேவையான போது எந்த வழிகாட்டலும் செய்யாமல் என்னைப் பாரமாகப் பார்த்த சமூகம், திருமணம், விசேஷம் என்று வரும்போது மட்டும் அதி நாகரிகமாய் இருக்கிறாய்.

குடும்பப் பெண் போல் இல்லை. நீ மோசமானவள் என்று முத்திரை குத்துகிறதே. அந்த ஆத்திரத்தில் பேசி விட்டேன்.”

சுஜாவைத் தோளில் சாய்த்து, அவளது கைகளைக் கோத்துக் கொண்டவன், “நீ நல்லவள் என்று எனக்கு நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் பனை மரத்தின் கீழ் நின்று பாலைக் குடித்தாலும் உலகம் கள் என்றுதான் சொல்லும்.

“உதாரணமாக உன்னை முதன் முதலாகப் பார்த்த போது உன் கையில் இருந்த கோக் க்ளாஸ் வேறு வடிவத்துடன் இருக்கவும்... மது அருந்துகிறாயோ என்று எண்ணி நான் முகம் சுழித்தேன், அது போலத்தான்!” என்று சொன்ன அகிலின் வாழ்க்கையில் அட்டமத்துச் சனி பகவான் ஆட்சி புரிய வந்தாரோ...

அவனது கைப்பிடியில் இருந்து விலகியவள்,

“உங்கள் எண்ணம் தப்பு அகிலன். அன்று நான் மதுதான் அருந்தினேன். இதைச் சொல்ல நான் தயக்கமோ, வெட்கமோ படவில்லை,” என்று அவன் மனதில் பதியும்படி சொன்னாள்.

“சுஜா... நீயா? மது அருந்துவாயா?” வார்த்தைகள் வராமல் திணறினான் அகில்.

“ஆம். நீங்களும் அதே மதுவை அளவுக்கு மீறி அருந்தி வாந்தியெடுத்துதான் எனக்கு அறிமுகமானீர்கள் என்பதை மறந்துபாதிங்க.

“உலகத்தின் பார்வையில் நான் கெட்டவள். என்னுடன் இனிமேல் பேசாதீர்கள். உங்கள் அம்மாவுக்கும் என்னைப் போல் ஒரு தறுதலையின் அறிமுகம் தேவையில்லை. போவதற்கு முன் இன்னொன்றையும் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

“எனது முழுப் பெயர் சுப்ரஜா. திருச்சியைச் சேர்ந்தவர் என் தந்தை. முற்போக்கான எண்ணம் கொண்ட எனக்கு வரன் பார்க்க அப்பாவால் முடியவில்லை. கட்டுப்பெட்டியாக மாற என்னால் முடியவில்லை.

“எனது அக்கா மணந்தது மனோகாரின் அண்ணன் கருணாகரனை! என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள என் தந்தை வற்புறுத்தினார்.

“அந்தச் சமயத்தில் ஒரு நாள் மனோகரைச் சந்தித்தேன். இருவரும் மதிய உணவு உண்டோம். எனக்குப் பரிமாறப்பட்ட பியரை மனோகார் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. என்னைக் குற்றவாளி போல் பார்க்காத அவரது செய்கை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அதனால் திருமணத்திற்கு அவரைப் பாருங்கள் என்று அப்பாவிடம் சொன்னேன். அதன் பின் சொன்னதை மறந்தே விட்டேன்.

“மனோ பொருந்தாத திருமண முயற்சி என்று சொல்லி மறுத்து விட்டாராம். எனக்கு எப்படியாவது திருமணத்தை முடிக்க நினைத்த அப்பா, மனோகருக்குக் கருணாகரனின் மூலம் ஏகப்பட்ட தொந்தரவு தந்து கல்யாணத்துக்கு வற்புறுத்தினார். இது எனக்குத் தெரி

யாது. நாலாபக்கத்திலும் பிரச்னைகள் சூழ... மனோகார் வேறு வழியின்றி அம்முவை வற்புறுத்தித் திருமணம் செய்து கொண்டாராம். முழு விவரமும் நான் இந்த முறை திருச்சி போனதும் தெளிவாயிற்று.”

சத்தமே இல்லாதிருக்கவும், திரும்பிப் பார்த்தாள் சுஜா.

சிவந்திருந்த அகிலின் முகம் அவன் கோபத்தில் இருக்கிறான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியது.

விருட்டென வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றவனின் கார் புறப்படும் ஓசை கேட்டது.

ஆறாய்ப் பெருகிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சுப்ரஜா.

“உனக்காக நான் என்ன வேணாலும் செய்வேன் அகில். நான் தனிமையில் இருப்பேன்னு வேலையை விட்டு ஓடி வந்தியே... இதிலிருந்து என் மேல் உனக்குக் காதல் வந்தாச்சுன்னு எனக்குப் புரியுது. உனக்கு அது புரியுமா?

அம்மு - மனோ திருமணத்திற்கு நான்தான் மறை முகக் காரணம் என்று தெரிந்துவிட்டதே! நானறியாமல் செய்த பிழைக்காக என்னை வெறுத்துவிடுவாயா, அகில்? நினைத்ததும் தாங்க முடியாத துக்கத்தால் தேம்பினாள்.

அலுவலகம் வந்த அகிலுக்கு மற்றொரு தலைவலி. சுஜா பேசியதே காதில் ரீங்கரித்துக் கொண்டிருக்க,

வேலையில் ஈடுபட முடியாமல் திணறியவனுக்குச் சுந்தரி அரை மணி நேரத்தில் இருபது மெசேஜ் அனுப்பி விட்டாள்.

ஏதோ வீடியோவை அவன் மெயிலுக்கு அனுப்பி இருக்கிறாளாம். கண்டிப்பாகப் பார்க்கவும் என்று ஏகப் பட்ட தொந்தரவு.

தாங்க முடியாமல் மெயிலைத் திறந்தவனின் தலையில் சம்மட்டியால் இன்னொரு அடி விழுந்ததைப் போலிருந்தது.

மனோகரும், அம்முவும் மரத்தடியே நிற்கிறார்கள். ஏதோ பேசும் மனோகர் பின்பு முத்தமிடக் குணிகிறான். அம்மு கோபத்தோடு அவனைத் தள்ளி விடுகிறாள்.

மனோகரோ முகம் சிவக்க அவளைத் திட்டுகிறான். அவள் அவனது அணைப்பை ஏற்க மறுத்ததற்கு... என்பது புரிந்தது. பின் வேகமாய் நடந்து செல்கிறான். கண்களில் நீர் வழிய நிற்கும் அம்மு அவன் சென்ற வழி விரைகிறாள்.

பார்த்த அகிலனின் மனம் நடுங்கியது.

‘விருப்பமில்லாமல் மணந்தாலும் நீ மகிழ்ச்சியாய் இருப்பாய் என்று நினைத்தேனே அம்மு. அது பொய்யாகி விட்டதே!’

சுந்தரியுடன் பேசினான். பின் அவன் கைகள் தானாக சுஜாவின் எண்ணை அழுத்தின.

அகிலனின் அழைப்பைப் பார்த்த சுஜா சந்தோசம் பொங்க செல்லை எடுத்தாள்.

“சுஜா, எனது மெயிலில் வந்திருக்கும் வீடியோ ஒன்றை உனக்கு ஃபார்வர்ட் செய்திருக்கேன். அதைப் பார்...” என்றான்.

அதை சுஜா பார்த்து முடிக்கும்வரை லைனிலே இருந்தான் அகில்.

“என்ன அகில் இது... ஒன்றும் புரியவில்லையே!”

“முட்டாள், இது கூடவா புரியவில்லை. மனோகர் அம்முவைப் பலவந்தப்படுத்துகிறான். இதுவே அகிலாய் இருந்தால் சந்தோஷமாய்ச் சம்மதித்திருப்பாயா என்று தினமும் இரவு வக்கிரமாய்க் கேட்கிறானாம்.

“அம்மு தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு சுந்தரியிடம் அழுதிருக்கிறாள். சுந்தரிக்கோ தன்னால்தான் அம்மு இத்தகைய இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டாள் என்ற குற்ற உணர்ச்சி. இப்போது அம்முவை விடுவிக்க என் உதவியை வேண்டுகிறாள். நான் நம்ப மாட்டேன் என்றெண்ணி ஆதாரத்துடன் நிரூபிக்கச் சுந்தரி இந்தப் படத்தை எடுத்து எனக்கு அனுப்பி இருக்கா.”

உணர்ச்சிக்கு ஆட்பட்டிருந்த அகிலால் சரியாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. ஆனால் சுஜா சிந்தித்தாள்.

“ஒரு நிமிடம் அகில். சுந்தரி ஏன் பொய் சொல்லக் கூடாது? இந்த வீடியோவில் படம் தெளிவாக இருக்கிறது. ஆனால் ஏன் பேச்சு தெளிவாக இல்லை. அதை யோசித் தீர்களா?” என,

ஒரு வினாடி தாமதித்தான் அகில்.

“பொய்யாய்க் கூட இருக்கலாம். ஆனால் அம்மு என் பொருட்டுக் கஷ்டப்படுவதைத் தாங்க முடியவில்லை சுஜா. அவள் சிறு பெண். அவனிடம் எவ்வளவு மோசமான வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கிறாள், பார்த்தாயா?”

“என்னால் மனோகர் இப்படியெல்லாம் பேசுவார் என்று நம்ப முடியவில்லை.”

“அதுதான் அவனது சாதுர்யம். என்னுடன் வேலை செய்த போது பேச்சுத் திறமையால் என்னை விட அதிக வாடிக்கையாளர்களைப் பிடித்து விடுவான். வருடா வருடம் நிறைய விற்பனை செய்திருப்பவர்களுக்கு அவார்ட் தருவார்கள். என்னுடன் வேலை பார்த்த மூன்று வருடத்தில் முதல் இரண்டு வருடங்கள் அவன்தான் அதை வாங்கினான்.

“மூன்றாவது முறை நான் என் அப்பாவின் நண்பர்களை வாடிக்கையாளர்களாக்கி அவனை ஜெயித்தேன். சற்றுக் குறுக்கு வழிதான். ஆனால் அப்பா சொன்னதைப் போல் வேலை ஒரு யுத்தத்தைப் போல். அதில் வெற்றிதான் முக்கியமே தவிர, வழிகள் இல்லை என்று எண்ணியே செய்தேன். அதனால் எனக்கும் அவனுக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத போட்டி உண்டு. இப்போதும் அம்முவைக் காக்க அதே போன்ற யுத்தத்தில் இறங்க வேண்டியதுதான்.”

“என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் அகில்? அது கணவன் மனைவி விஷயம். ஏதோ சிறு பிரச்சனையாய் இருக்கலாம். அதில் மூன்றாம் மனிதர்கள் நாம் தலையிடக் கூடாது.”

“இப்போது சுந்தரியின் அழைப்பை ஏற்று, விவரம் அறிய நான் திருவாரூர் கிளம்புகிறேன். அவர்களுக்குள் சிறு பிணக்கு என்றால் விட்டு விடுவேன். இல்லை என்றால்...”

“இல்லை என்றால்...”

“நான் ராவணனாக மாற வேண்டியதுதான். சுஜா, ஏதாவது பேசி என் மனதை மாற்ற முயலாதே. அம்மு விஷயத்தில் நீதான் எனக்கு உதவ வேண்டும்.”

லைன் கட ஆகியது.

தலையில் கை வைத்து உட்கார்ந்து விட்டாள் சுஜா.

‘அகிலா, என் அகிலா பேசியது? அடுத்தவன் மனைவியைக் கடத்தும் அளவுக்குக் கீழ்த்தரமாக்கும் இந்தப் பொல்லாக் காதல் நாசமாய்ப் போக...’ - சித்தாள்.

ஒரு ஹோட்டலில் ஆப்பம் குருமாவை உண்டபடி மனைவியை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் மனோ.

இதோ, அதோ என்று கண்ணாமூச்சி ஆடிய நாட்கள் குறைந்து, இன்னும் சில தினங்களில் அவனது மனைவி படிப்பை முடித்து அவன் கைக்கு அருகிலே எப்போதும் இருக்கப் போகிறாள்.

சிறிய அழகான வாளியில் தரப்பட்ட உருளைக் கிழங்கு ஸ்டுவைப் பூரிக்குத் தொட்டுக் கொள்ள ஊற்றிய படியே கேட்டாள் அமிர்தா.

“உங்களைப் பார்க்க வரலென்னு ஆயிரத்தெட்டு முறை புலம்புனிங்க. இப்ப பேசக் கூலி கேட்கிறீங்க?”

“தொல்லை செய்யாதே... பசித்த வயிறு, வாடிய மனம் இரண்டிற்கும் ஒரே சமயத்தில் பலமான சாப்பாடு இனிமேல் உனது தேர்வு முடிந்ததும் தான் மறுவாய்ப்பு.”

இம்மி கூடப் பார்வையை விலக்காமல் பேசிய கணவனைக் கண்டதும் கன்னம் சிவந்தது அம்முவுக்கு.

“அத்தான்... இது ஜங்ஷன் பக்கத்தில் இருக்கும் ஹோட்டல்.”

“சரி. அதுக்கென்ன?”

“நாம் ஏசி அறையில் இருந்தாலும், ஆட்கள் கூடப் பாதிகம்.”

“ம்ம்...”

“என்ன ம்ம்...? அனைவர் முன்பும் இப்படி விழுங்கி விடுவதைப் போல் பார்த்தால் வெட்கமாக இருக்காதா?”

“பார்க்கத்தானே செய்கிறேன். அதற்கே இவ்வளவு வெட்கப்பட்டால்... என்ன செய்வது அம்மு, எனக்கு உன் வெட்கத்தைக் காண மேலும் மேலும் உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறதே. திருவாரூர் சென்றது போதும். தேர்வு முடிந்ததும் மூட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு மன்னார் குடிக்கு வந்து சேர்.”

“என்னவோ எனக்கு மட்டும் மன்னார்குடி வர ஆசை யில்லாததைப் போலப் பேசுறீங்க. சுந்தரி அக்காவைப்

பார்க்க மட்டுமா திருவாரூருக்குச் சென்றேன்? அம்மாவுக்கும் சிக்கன்குனியா வந்ததால் சென்றேன்.”

“அத்தை எப்படி இருக்கிறார்கள் அம்மு? உடம்பு இப்போது தேவலாமா?”

“இப்போது பரவாயில்லை. ஆனால் மிகவும் இளைத்துவிட்டார்கள். நான் வார இறுதியில் கவனித்துக் கொண்டேன். வார நாட்களில் அப்பாவை விரைவில் வீட்டுக்கு வந்துவிடும்படி சொல்லிருக்கேன். வயலில் வேலை செய்யும் மருதாயி சமைத்துச் செல்கிறார். மருத்துவரிடம் அம்மா செல்லும் நாட்களில் சுப்ரமணி அண்ணன் விடுமுறை எடுத்துக் கொள்கிறார்.”

“நன்றாக இருக்கும்போது அவ்வளவு வேலை செய்தவர்கள் உடம்பு சரியில்லாதபோது அவர்களைக் கவனிக்க ஆளில்லை. தப்பா நினைக்காதே. உங்கள் வீட்டினர் உங்கள் அம்மாவை இன்னும் கொஞ்சம் கவனிக்கலாம்.”

“மருமகன் வரவில்லையா... என்று எல்லாரும் கேட்பதே அம்மாவை இன்னமும் கவலைப்பட வைக்கிறது. உங்களுக்கு எங்கள் வீட்டினரிடம் ஏற்பட்ட கோபம் இன்னமும் தீரவில்லையா?”

“ச்சே! அப்படியெல்லாம் இல்லை. நாம் உனது தேர்வு முடிந்ததும் கண்டிப்பாக அத்தையைப் பார்த்து வரலாம். சரி... அதை விடு. உனக்கு ஏன் திருவாரூரில் இருக்கும்போது என்னுடன் பேசவே நேரமில்லாமல் போனது?”

அவன் கேட்டதும் கொட்டி விட்டான் அம்மு.

“சுந்தரி தினமும் இரவு செல்லில் அழைத்து எட்டரை மணிக்குப் பேச ஆரம்பித்தால் பத்து மணிக்குத்தான் முடிக்கிறாள். வெள்ளிக்கிழமை மாலையே வம்படியாய் விடுதிக்கு வந்து அழைத்துச் செல்பவள்... தீங்கள் கிழமை கல்லூரியில் வந்து விட்டுச் செல்கிறாள்.

“விடுமுறை தினங்களில் ஒரு நிமிடம் கூட என்னை விடாமல் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். வழக்கமாக அனைவரையும் அழ வைப்பவள்... முணுக்கென்றால் அழ ஆரம்பித்து விடுகிறாள். இவளது நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து எனக்கே ஆச்சரியம்.

“அம்மா கூட, ‘சுந்தரி மனது பலமாகக் காயப் பட்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. நீ அவளுடன் இருக்கும் போது முகத்தில் காணப்படும் தெளிவு மற்ற நேரத்தில் இல்லை,’ என்று சொன்னார்கள். தாத்தா விரைவில் அக்காவுக்குத் திருமணத்தைச் செய்து வைத்தால் இவளுக்கு வாழ்க்கையில் மாற்றம் ஏற்படும்.”

“அம்மு. அவள் உன் அக்காவாய் இருந்தாலும், நம் இருவருக்கும் மத்தியில் அவளுக்கு இடமில்லை. அவளை விலக்கும் வழியை நீதான் கண்டறியவேண்டும்.” - கண்டிப்பாய்ச் சொன்னான்.

“தேர்வுக்கு ஒழுங்காய்த் தயார் செய்கிறாய். இல்லையா?” அக்கறையோடு விசாரித்தான்.

“ம்ம்ம்... போன முறை நீங்கள் கற்றுக் கொடுத்த அதே வழிகளைப் பின்பற்றுகிறேன். படிப்பதும் சுலபமாயிருக்கிறது.”

“சரி. தேர்வு முடிந்ததும் உனக்கு வாழ்க்கைப் பாடம் சொல்லித் தருகிறேன். அதையும் இதே போல் நல்ல மாணவியாய்க் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சரியா?” என்று குறும்புடன் கேட்க, நாணத்தை மறைக்கக் கீழே குனிந்தாள்.

“வாவ் அம்மு. நீ என்ன இங்கே? என்ன மனோகர், நலமா?”

கேட்டபடி வந்த சுந்தரியைக் கண்டதும், இருவருக்கும் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

என்னதான் திருச்சிராப்பள்ளி நகரம் என்றாலும், சுந்தரி அன்று அணிந்திருந்த ஆடை அதிகப்படிதான். ஸ்லீவ்லெஸ் சுடியின் தோள்பட்டையில் விளக்குத் திரி போன்ற மெல்லிய கயிறு ஒன்றே இணைத்திருந்தது.

சிவப்பான அவளது முகத்தில் ருஜ் தடவிச் செயற்கை விளக்கில் ரோஜா நிறத்தில் காட்சியளித்தது. ஐ லைனரால் இமைகளுக்கு அழுத்தமாக எழுதியிருந்தாள். இமைகளைக் கொட்டும்போது அவை பட்டாம் பூச்சியாய்த் துடித்தன. அடிக்கும் சிவப்பில் அவள் இதழ்களின் வடிவத்தைத் தூக்கிக் காட்டி வரைந்திருந்தாள். ‘வாவ்’ என்று சொல்லும்போது அவை கவர்ச்சியாக முத்தமிடுவதைப் போல் குனிந்தன.

மனோகருக்கு முதன் முதலில் நேரில் தரிசனம் தரப் போவதால் அக்கறையாக அலங்காரம் செய்தவள். அவனுக்கு அமிர்தாவை விடத் தான் அழகு என்பதைத் தெள்ளென எடுத்துக் காட்ட எண்ணினாள். அம்முவின்

அருகில் முகத்தைக் கொண்டு சென்று கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்தவள்.

“மனோ, நான்தான் உங்களுக்கு நிச்சயம் செய்யப் பட்ட பெண். நீங்கள் மணக்க விரும்பியவள். எனக்காகத் தான் நீங்கள் வீட்டினருடன் போராடி ஏமாந்தீர்கள்...” ஹாஸ்யம் போல் சொல்லிச் சிரித்தாள்.

பின் மனோவின் அருகில் இருந்த நாற்காலியில் நெருக்கமாக அமர்ந்த சுந்தரியைத் திகைப்புடன் பார்த்தார்கள்.

“வாவ்... ஆப்பமா? எனக்கும் மிகவும் பிடிக்கும். நாமிருவரும் ஒரே ரசனை கொண்டவர்கள் மனோ. என் அப்பா அப்போதே சொன்னார். அழகு, அறிவு, நாகரிகம், படிப்பு, ரசனை இவை அனைத்திலும் எனக்குச் சளைக்காதவர் நீங்கள் என்று. ஜாதகத்தில் கூட எட்டுப் பொருத்தங்கள் இருந்தனவாம். நான்தான் செவிடாகிப் போனேன். மன்னித்து விடுங்கள்...” - கண் கொட்டிப் பச்சைப் பிள்ளையாய் மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

சுனாமியாய் வந்த அவளது வரவில் திகைத்திருந்த மனோ சுதாரித்துக் கொண்டான்.

“மனப் பொருத்தம் இல்லாவிட்டால் வேறு பொருத்தம் இருந்தும் பயனில்லை...” - அவனும் சிரித்தபடியே சொன்னான்.

“அது கூடப் பொய் என்றே தோன்றுகிறது மனோகார். நம் இருவரையும் திருமணத்திற்கு முன் பேச வைத்திருந்

தால் இதைப் போல் அசம்பாவிதம் நடந்திருக்காது. நீங்களும் மணவாழ்வில் ஏமாற்றம் இன்றி இருந்திருக்கலாம்.” என்று சொல்லியபடி மனோகரின் தட்டில் இருந்து உரிமையோடு ஒரு வாய் உணவை எடுத்து, குருமாவில் தொட்டுச் சாப்பிட... முகமே செத்து விட்டது அமிர்தாவுக்கு.

“உங்களுக்கு வேண்டுமானால் தனியாக ஒரு ப்ளேட் சொல்கிறேன்.” இறுக்கமான முகத்துடன் சொன்னான் மனோகார்.

“எனக்கு அவ்வளவாகப் பசியில்லை. உங்கள் தட்டில் இருப்பதை நாமிருவரும் பகிர்ந்து உண்ணலாம்.”

“அது நான் சாப்பிட்டது.”

“அதனால் என்ன? எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை.” அவள் பதிலைக் கேட்டதும் மனோகருக்கு முகத்தில் கோபம் எட்டிப் பார்த்தது.

“ஆனால் எனக்கு ஆட்சேபணை இருக்கிறது. நீங்கள் எச்சில் செய்ததை என்னால் சாப்பிட முடியாது. உங்களுக்கு வேண்டுமானால் தனியாக நான் ஆர்டர் செய்கிறேன்.” - அழுத்தமாகச் சொன்னான்.

தட்டினைப் பார்த்தவன், சுந்தரி எடுத்து உண்டது நினைவுக்கு வர, அவள் கை வைத்த உணவைச் சாப்பிட மனமில்லாமல் வேகமாய் எழுந்து கை கழுவச் சென்றான்.

திரும்பி வந்தபோது அவன் கண்ணில் பட்ட காட்சி மேலும் அதிர்ச்சியடைய வைத்தது.

மனோகர் வைத்துவிட்டு சென்றிருந்த உணவைச் சுந்தரி ரசித்து உண்டு கொண்டிருக்க, வேதனையை அடக்கிய வண்ணம் அமிர்தா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன பெண் இவள். கொஞ்சம் கூட இங்கித மில்லாமல்... அமிர்தா எப்படித்தான் இவளை இவ்வளவு நாள் சமாளித்தாளோ?” என்று வெறுப்புடன் பார்த்தான்.

“அம்மு, கை கழுவ வா!” என்றவனின் குரலுக்குப் பணிந்து கை கழுவ வந்தாள்.

ஆதரவாக அவளது தோளைத் தட்டியவன், “கவலைப்படாதே. உனது அக்கா வெகுளித்தனமாய்ச் செய்கிறாள் என்று நினைக்கிறேன்,” என்றான்.

தலையசைத்தபடி அம்மு சென்றாள். சுந்தரி உணவை எடுத்ததுக்காகக் கவலைப்படுகிறேன் என்று நினைக்கிறான். இல்லை...

மனோகர் எழுந்து சென்றதும்,

“அன்று மட்டும் நான் மறுக்காமல் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் எனது எச்சிலை அமிர்தமாக எண்ணி உண்டிருப்பார். என் மேல் ஆசை இல்லாமலா நிச்சய தார்த்தத்தின் போது கந்தவேலை என்னை வளைத்து வளைத்துப் புதைப்பதம் எடுத்து வரச் சொன்னார். இங்கு என்னைப் பார்த்ததும் அவர் கண்ணில்தான் எத்தனை மின்னல்கள்.

“ஆசையோடு பார்த்தவர் அம்முவைப் பார்த்ததும் வினாடியில் முகம் மாறிவிட்டாரே. எனக்கு மனோகரைப்

போல் வெளியுலகில் வேஷம் போட முடியாதப்பா!” என்றவள்.

“அம்மு, நான் உன் முகத்துடன் முகம் வைத்தபோது மனோ வாயில் ஈ போவது கூடத் தெரியாமல் என்னையே பார்த்தார். கருப்பு வெள்ளைப் படம் போல் நாமிருவரும் இருப்பதைக் கண்டு வியப்பு போலும். உன் முகத்தைக் கண்டதும் கடுகடுத்தது அவர் முகம். பால்நிலைவத் தவற விட்டு ஒரு கருப்பியை இணைத்துக் கொண்டோமே என்று காலமெல்லாம் வருத்தப்படப் போகிறார். ஹி... ஹி...” என்று சுந்தரி சொன்ன வார்த்தைகள்தான் அமிர்தாவைக் காயப்படுத்தின.

கண்ணாடியில் மிகவும் கருப்பாய், அசிங்கமாய்த் தனது தோற்றம் இருப்பது போல் தோன்றியது.

கண்களில் இருந்த கண்ணீரை மறைக்க, அப்படியே முகத்தையும் கழுவினாள்.

அடுத்த சோதனை உடனடியாக ஆரம்பித்தது. உணவினை உண்டுவிட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

சுந்தரியிடம் வருகிறேன் என்று சம்பிரதாயமாகச் சொல்லிவிட்டு, பைக்கில் ஏறி அமர்ந்தவன், “ஏறு அம்மு!” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் ஏறியதை உணர்ந்த பின், பின்னால் திரும்பிப் பார்க்காமல் வண்டியை எடுத்தான்.

சிறிது தொலைவு வரை தொந்தரவில்லை. ஒரு ஸ்பீட் ப்ரேக்கில் ஏறி இறங்கியதும் பின்னால் ஒரு கரம் அவன் இடையை இறுக்கியது. யாரோ காற்று கூடப் புக

இடைவெளியின்றி அவனது முதுகில் ஒட்டிக் கொண்டனர். சென்ட்டின் வாசனை மனோகரின் மூக்கில் ஏறியது.

‘இது கண்டிப்பாக அம்மு இல்லை...’ என்று அவனது புத்திக்கு உறைத்தது.

அந்த நெருக்கடியான இடத்தில் முயன்று ஒரு ஓரமாய் வண்டியை நிறுத்தினான்.

“கார் பார்க்கிங்கில் இறக்கி விட்டதற்கு நன்றி, மனோகர். நாளை சந்திப்போம்!” என்றவாறு, எதுவும் அறியாதது போல் இறங்கினாள் சுந்தரி.

மனோகர் சுந்தரியை ஆத்திரத்துடன் கோபமாய்த் திரும்பிப் பார்க்க, அவனை விடக் கோபமாய் மனோகரை முறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் காரில் அமர்ந்திருந்த சந்தான கிருஷ்ணனும், அகிலும்.

அகில் ஊருக்கு வருவதாய்ச் சொல்லியிருந்ததால் அழைத்துச் செல்லச் சந்தான கிருஷ்ணன் வந்திருந்தான். அதே சினத்தோடு காரைக் கிளப்பினான் சந்தான கிருஷ்ணன்.

“ஒரு நிமிடம் நிறுத்தடா!” என்று நிறுத்தினாள் சுந்தரி.

எதிரே குரு ஹோட்டல் வாயிலில் மனோகர் பைக்கில் அமர்ந்தபடியே அம்முவை ஏறச் சொல்ல, அம்முமோ மறுத்து ஆட்டோ ஒன்றை அழைத்தாள்.

அருகில் தான் நின்று கொண்டிருக்க, சுந்தரி உடைமை யுள்ளவள் போல் மனோகரின் பைக்கில் ஏறி அமர்ந்தது அவளை உறுத்தியது.

பல்லி சுவரில் ஒட்டுவதைப் போல் அவள் அவன் முதுகில் ஒட்டிக் கொள்ள, மனோகர் அவளை ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல் பார்க்கிங்கில் விட்டு விட்டு அவள் கார் ஏறும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது அமைதியான அம்முவின் மனதில் சினத்தைத் தோற்று வித்திருந்தது.

‘சுந்தரியை இவரால் இன்னும் மறக்க முடிய வில்லையா? பின் ஏன் என்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்?’

மனோகர் திரும்ப வந்து வண்டியில் ஏறச் சொன்னதும் மறுத்து ஆட்டோவை அழைத்தாள்.

ஏற்கெனவே அகிலனைப் பார்த்துக் குழம்பி இருந்தான் அவன். அம்மு முரண்டு பிடிக்கவும் அவளுக்கு விளக்க மனமின்றிக் கையை அழுத்தமாகப் பற்றி,

“அம்மு, இப்போது வண்டியில் ஏறவில்லை என்றால் உன்னைக் குண்டுக் கட்டாய்த் தூக்கிச் செல்வேன். எப்படி வசதி?” என்று சீறலாய்க் கேட்டான்.

மறுபேச்சில்லாமல் கண்கள் கலங்க வண்டியில் ஏறினாள் அம்மு.

அவனது தோளைப் பற்றாமல் சீட்டினைப் பற்றித் தள்ளியே அமர்ந்தாள். அதனை உணர்ந்தவன் போல வேண்டுமென்றே மனோகர் வண்டியை வளைக்க, பிடிமானம் இன்றி அவனது தோளை அழுந்தப் பற்றிக் கொண்டாள்.

நம்ப மாட்டேன் என்று சாதித்தாயே என்பது போல் அகிலனைப் பார்த்தாள் சுந்தரி.

அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டே வந்த அகிலனுக்கு ஒரே ஆத்திரம். பாவி! என் அம்முவைக் கண் கலங்க வைக்கிறாயே! கவலைப்படாதே அம்மு. நான் அவனிடமிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்... மனதுள் அரற்றினான்.

கல்லூரிக்குச் செல்லாமல், மனோவின் பைக் மன்னார்குடி செல்லும் ரோட்டில் திரும்பியது.

“அத்தான்! கல்லூரி...”

“நாளை விடுமுறை எடுத்துக் கொள். நானே உனது ஆசிரியரிடம் சொல்லி விடுகிறேன். விடுதிக்கும் சொல்லி விடலாம்.”

கையோடு விடுதிக் காப்பாளரிடம் தெரிவித்தான். வகுப்புகள் முடிந்து விட்டன.

இந்த வாரம் ஸ்டடி ஹாலிடேஸ் தொடங்குகிறது. போன முறை ஏற்பட்ட முன்னெச்சரிக்கையால் முன்னதாகவே பாடங்களைப் படித்துத் தேர்வுக்கும் நன்றாகவே தயாராக இருந்தாள். அதனால் பிரச்னை எதுவும் வராது. பேசாமல் வந்தாள் அமிர்தா.

இரவில் வந்து நின்ற தம்பதியினரைப் பார்த்துத் திகைப்பு கலந்த சந்தோஷத்தில் வரவேற்றார் பரிமளா.

“மனோ, இந்த நேரத்தில் தனியாகப் பைக்கில் வருவது நல்லதில்லை. இனிமேல் இரவு நேரத்தில் காரில்

பயணம் செய்யுங்கள். உங்கள் இருவருக்கும் இரவு உணவு எடுத்து வைக்கவா?” அன்போடு கேட்டார்.

“உணவு முடிந்துவிட்டதம்மா!” - சொன்னவனை அவன் சரியாக உண்ணவில்லையே என்ற வருத்தத்துடன் அம்மு பார்த்தாள்.

“இருவர் முகத்தையும் பார்த்தால் சரியாய்ச் சாப்பிடவில்லை போல் தெரிகிறதே. அம்மு, பாலைக் காய்ச்சி நீயும் குடித்துவிட்டு மனோவுக்கும் எடுத்துப் போ.”

முகத்தைப் படித்தே சொன்னார் அன்னை.

இருவருக்கும் சோதனைகளை மிச்சம் வைத்திருந்தது அந்த இரவு. மனோகரின் பால் டம்ளரை விளக்கி வைத்து விட்டுத் தங்களது அறைக்கு வந்தாள் அமிர்தா. இளம் ஊதா நிறத்தில் வெள்ளைப் பூவில் வைத்த இரவு உடை அணிந்து, இறுக்கமாகப் பின்னிய சடையினைப் பிரித்துக் கூந்தலை முதுகில் தளர்வாகப் பரவ விட்டவளை விழி அகலாமல் பார்த்தான் மனோ.

“தோகை விரித்தாடும் மயில் போன்றிருக்கிறாய்...”

காதருகில் கிசுகிசுப்பாய்க் கணவனது குரலினைக் கேட்டு நெளிந்தாள் அமிர்தா.

கூந்தலை வருடிய அவனது கைகள் அப்படியே பின்னாலிருந்து இடையினைத் தன்னோடணைக்க, அவனது இதழ்கள் மெதுவாக... ஆனால் அழுத்தமாக அவளது கன்னத்தில் பதிந்தன.

“முத்தமிட மட்டும்தான் நினைத்தேன். ஆனால் உன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டதும் உள்ளம்தான் கள்வெறி கொள்ளுதடி!” பாரதியின் பாடலைத் தனது வார்த்தைகளால் மாற்றியவனின் கைகள் அடுத்தபடிக்கு முன்னேறின.

ரோஜாவாய்ச் சிவந்தது அம்முனின் முகம்.

அவளைத் தன்புறம் தீருப்பி மெதுவாகக் குனிந்து அவளது இதழோடு இதழ் பொருத்தினான். படபடவெனத் துடித்தன அமிர்தாவின் கண்கள்.

பின்னர் மெதுவாகக் களைத்து அமைதியாயின. சில வினாடிகளில் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவள் போல் திடீரெனப் பளிச்செனத் திறந்தன அவளது விழிகள்.

தப்பு செய்கிறவள் போல் ஒரு கலக்கம் அவளது கண்களில். அவனைப் பலம் கொண்ட மட்டும் தள்ளி விடத் தொடங்கினாள்.

கள்வெறி கொண்டவனின் கண்கள்... இந்த முறை மறக்காமல் அவளது முகத்தைக் கவனித்தன. அதில் மாறி மாறித் தெரியும் உணர்வுகளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.

அவளது மாற்றங்களைக் கண்காணித்தவனுக்கு முதல் முறை போல் இந்த முறை அதிர்ச்சி இல்லை. மெதுவாக அவளை விட்டு விலகினான். வேகமாய்த் தப்பித்துச் செல்பவள் போல் ஓடிக் கதவருகே நின்றவளை மனோனின் குரல் தடுத்தது.

“நில் அம்மு. இங்கு வந்து உட்கார்.”

கடுமையாகச் சொல்லியது அவனது குரல்.

வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு அமர்ந்தாள்.

“என்னை உனக்குப் பிடிக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். நாம் இருவரும் கணவன் மனைவி. நீ என்னில் பாதி. என்னை ஏன் உன்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை, அம்மு?”

“எப்படி அத்தான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? நீங்கள் என்னை விரும்பியா மணந்து கொண்டீர்கள்? அக்கா மறுத்ததும், அவசரத்துக்குக் கிண்டும் உப்புமாவைப் போல நான் ஒரே நாளில் அவசர மணமகளாகிப் போனேன்.

“நான் கருப்பு என்று எனக்கு வெளிர் நிற ஆடைகளைத்தான் வாங்குவது வழக்கம். நான் போடும் உடைகள் ஒவ்வொன்றையும் நீங்கள் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லி அக்கா தேர்ந்தெடுத்த சேலைகளையே அணியச் சொன்னீர்கள். அப்போதே உங்களுக்கும் சுந்தரிக்கும் ஒரே ரசனை என்று நினைப்பேன். இன்று சுந்தரியும் அதையே சொன்னாள்.

“நீங்கள் எனது உடையை, அதன் நேர்த்தியை வர்ணிக்கும் போதெல்லாம் அதற்குச் சொந்தமான சுந்தரிக்காவை வர்ணிப்பது போலவே இருக்கிறது. எப்படிச் சொல்வது... நீங்கள் என்னை அணைக்கும்போது கூடச் சுந்தரி என்றெண்ணி அணைக்கிறீர்களோ என்றுதான் எண்ணுகிறேன்.

“என்னால் அந்த நினைவைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவர்கள் சொன்னதைப் போல அக்காவுக்கு

வாங்கிய நகைகள், உடைகள், சீர்வரிசை இத்தோடு அக்காவுக்கு வாங்கிய கணவன் என்றுதான் என் மனம் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறது." மனம் விட்டுக் கதறிய மனைவியைத் தடுத்துத் தேற்றும் வழியறியாது நின்றான்.

அழட்டும் என்று விட்டு விட்டவன்... மெதுவாக அவளைத் தனது மடியில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

தேம்பியவாறு படுத்திருந்தாள் அம்மு.

"அம்மு... யார் உன்னிடம் அப்படிச் சொன்னது?"

என்னவென்று புரியாமல் விழித்தாள்.

"அக்காவுக்கு வாங்கிய நகைகள், உடைகள், கணவன்..." எடுத்துக் கொடுத்தான்.

"பாட்டி!" முகம் சுணங்கியது.

திருமணத்திற்கு முன் பச்சைக் களிமண்ணாய் இருந்த அமிர்தாவின் மனதில் மனோகர் அக்காவின் கணவன் என்றே உருவேற்றி இருக்கின்றனர்.

இப்போது அம்மு அவனை விரும்பினாலும் அந்த எண்ணத்தை அவள் அடி மனதிலிருந்து அழிக்க முடியவில்லை.

அவனை நெருங்கும் போதெல்லாம் அடுத்தவருக்குச் சொந்தமான ஒருவன் என்ற குற்ற உணர்ச்சி அவளைப் பாடாய்ப் படுத்துகிறது. அதிலிருந்து அவள் வெளிவர வேண்டுமென்றால் அவள் அவனைத் தனது கணவனாக எண்ண வேண்டும். ஆனால் அவள் அந்த எண்ணத் திலிருந்து வெளிவந்தால்தான் அவளால் மனோவைக்

கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். என்ன இது சோதனை! யோசித்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

காரணமில்லாமல் அகிலின் முகம் கண்முன் வந்தது. அவனை அம்மு மணந்திருந்தால் இந்தக் குழப்பம் வந்திருக்காது.

சற்று நேரம் பொறுத்தவன் இதமாகக் கேட்டான்.

"அம்மு, என்னிடம்தானே உனக்கு நெருக்கம் காட்ட முடியவில்லை. நீ வேண்டுமானால் வேறு நல்லவன்... உன் மனதுக்குப் பிடித்தவனைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறாயா?"

முறைத்தாள்.

"அறிவிருக்கா உங்களுக்கு? நிச்சயம் ஆனாலே மணமானது போல் என்று நினைக்கும் நான், உங்களைத் திருமணம் செய்த பின் வேறு ஒருவனை நாட வேண்டுமா? உங்களுக்குத்தான் நிச்சயத்துக்கு ஒருத்தி. மணவறையில் மற்றொருத்தி என்று வேண்டும். என்னையும் உங்களைப் போல் என்று நினைத்தீர்களா?"

அமிர்தாவின் வாழ்க்கையை வீணாக்கி விட்டோமோ என்ற கவலை முதல் முறையாக மனோவின் மனதில் உட்கார்ந்து கொண்டது.

இரு நாட்களில் கல்லூரியில் அம்முவை இறக்கி விட்ட மனோ அழுத்தமான குரலில் சொன்னான்.

"அம்மு, நாளை நான் மறுபடியும் கூரத் செல் கிறேன். நீயும் விடுதியைத் தவிர வேறெங்கும் செல்ல

வேண்டாம். முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தித் தேர்வுக்குப் படி. இனி உன் அம்மா வீட்டுக்குச் செல்வதாய் இருந்தால் என்னுடன் வா.

“முக்கியமான விஷயம்... நீ சுந்தரியுடன் பழகுவதை நான் விரும்பவில்லை. அவள் வீட்டுக்கு அழைத்தால் படிப்பைக் காரணம் காட்டி மறுத்து விடு.”

சுந்தரியைப் பற்றி மனோகருக்கு நல்ல எண்ணம் இல்லை என்ற எண்ணமே அம்முவுக்கு மகிழ்வளித்தது.

ஆனால் அவளது மகிழ்ச்சியைக் கலைக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு சுந்தரி விடுதிக்கு மறுபடியும் வந்து நின்றாள்.

“உன்னைப் பார்க்க உன் அக்கா வந்திருக்கிறார் அமிர்தவல்லி...” என்று சொன்னதும்,

அம்மு இவளுக்கு வேறு வேலையில்லை.

போனை எடுக்காவிட்டால் நேரில் வந்து நின்று விடுகிறாள் என்று எண்ணித் தலையில் அடித்துக் கொண்டு சென்றாள்.

மனோவிடம் சுந்தரி நடந்து கொண்ட முறையை நினைத்தாலே அவளுக்குத் தாங்க முடியாத எரிச்சல் வந்தது.

எவ்வளவு தைரியம் இருந்தால் அத்தான் அருகில் நெருக்கமாக அமர்ந்து கொண்டு அவர் தட்டிலிருந்து

உரிமையாய்ச் சாப்பிடுவாள். அவர் பாவம்... நான்தான் பைக்கில் அமர்ந்திருக்கிறேன் என்று நினைத்திருந்தால் இவள் எப்படி முதுகில் ஒட்டிக் கொண்டாள். இவளிடம் இனிமேல் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

திட்டியபடி பார்வையாளர் அறைக்குச் சென்றாள். தேர்வுச் சமயமாதலால் வேறு யாரும் அங்கில்லை. வெட்டி ஆபீசராய் வீட்டில் அமர்ந்து, சாத்தானின் உலைக்களமாய் மாறிய மனதிற்குத் தீனி போட்டபடி அமர்ந்திருந்தாள் சுந்தரி.

“நேற்றே என்னுடைய தேர்வு பற்றிச் சொன்னேனே. சீக்கிரம் உனக்கு என்ன வேண்டுமென்று சொல்கிறாயா? நாளைப் பரிட்சைக்கு நான் தயாராக வேண்டும்.”

சற்றுக் கடுமையாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டே கேட்டாள் சுந்தரியிடம் அம்மு.

அவளைக் கண்ணால் அளந்த சுந்தரி சொன்னாள்.

“சொல்லத்தானே வந்திருக்கிறேன். எனக்கு மனோ வேண்டும். என்னிடம் மனோகரைத் தந்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்.”

காதில் தப்பாக ஏதாவது விழுந்து விட்டதோ என்று சந்தேகப்பட்ட அம்மு மறுபடியும் கேட்டாள்.

“என்ன வேண்டும்?”

“உனக்கு என்ன, காது செவிபாகி விட்டதா? அதுவும் நல்லதுதான். நானும் மனோவும் கொஞ்சுவது உன் காதில் விழாது பார்.”

“தத்துப்பித்தென்று உளறாமல் கிளம்புகிறாயா?”

“நேற்றுக் கந்தன் கருணை படம் பார்த்தேன். மனோகரனாம் முருகப்பெருமானைத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சகோதரிகளான சுந்தரவல்லியும் அமிர்த வல்லியும் தவமிருந்தார்களாம். அதன் பயனாக, மறு ஜென்மத்தில் அக்கா சுந்தரவல்லி - இந்திரனின் மகள் - அழகு மங்கை தெய்வானையாகவும், தங்கை அமிர்த வல்லி வேடுவக்குடியில் வள்ளிக் குறத்தியாகவும் பிறப்பெடுத்து ஆண்டவனை அடைந்தார்களாம்.

“அதைப் போல்தான் நாமும் மனோவை மணம் செய்யப் பிறந்தவர்கள். நான் மனோகரனின் உள்ளம் கவர்ந்தவள். நீ ஊராருக்காக அவரை மணந்தவள். இருந்தாலும் உன்னையும் பெரிய மனது பண்ணி மனோவின் மனைவி என்று ஒப்புக் கொள்கிறேன்.”

“இங்கே பார் சுந்தரிக்கா. கதை நன்றாக இருந்தது. ஆனால் அத்தான் முருகனுமல்ல, அவர் மனைவி நான் வள்ளியுமல்ல, எங்கள் இடையே வரத் துடிக்கும் நீ தெய்வானையுமல்ல. இவ்வளவு நாள் இதைத்தான் என்னிடம், ‘பொருளை ஒப்படைப்பேன். திரும்ப வாங்கிக் கொள்வேன். நீ எப்பொழுது கேட்டாலும் பத்திரமாகத் திரும்பத் தருவாய்,’ என்றெல்லாம் கதை சொன்னாயா?”

“எவ்வளவு பெரிய முட்டாளாய் நீ பேசியதைக் கேட்டிருக்கிறேன். மனோ ஒன்றும் துணிமணியோ அல்லது பொருளோ இல்லை, நீ கேட்டதும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு... அவர் எனது கணவர்.”

“கணவரா? சரி. அவர் உன் கணவர். நீ நூறு சதவிகிதம் மனோவின் மனைவியாகி விட்டாயா?”

பதில் சொல்வதறியாது ஊமையாய் நின்றாள் அம்மு. வெற்றிச் சிரிப்புடன் சுந்தரி சொன்னாள்.

“இல்லை அல்லவா? ஏன்டி, ஊருக்காகத் தாலி கட்டிக் கொள்ளலாம். மனைவி என்று பொய் சொல்லலாம். ஆனால் மனோவின் மனதில் எனக்கென்று இடம் இருக்கும்போது உன்னால் எப்படி அவர் மனைவியாக முடியும்? நீயே சொல். அவர் கடமைக்காக உன்னைத் தொடும்பொழுது என்னுடைய பொருளைத் திருட்டுத் தனமாக உபயோகிக்கும் குற்ற உணர்வு உனக்கு இல்லை என்று சொல். நான் சென்று விடுகிறேன்.”

அம்முவிடம் பதில் இல்லாததால் தொடர்ந்தாள்.

“உன்னால் சொல்ல முடியாதுடி. உன் கழுத்தில் தாலி கட்டிவிட்ட ஒரே காரணத்திற்காக என் மனோகர் கல்யாணம் பண்ணியும் பிரம்மசாரியாய் வாழ்நாளைக் கழிக்க வேண்டுமா? எங்களைப் போல் அழகான வாரிசுகள் அத்தைக்கு வேண்டாமா?”

“இந்தத் திருமணத்திற்குச் சம்மதிப்பதைத் தவிர உனக்கு வேறு வழியில்லை. இதோ பார் நாங்கள் உன்னைக் கைவிட்டு விடப் போவதில்லை. நீ படித்து ஒரு வேலைக்குப் போகும்வரை பொருளாதார ரீதியாகக் கண்டிப்பாக உதவி செய்யச் சொல்கிறேன். மானம் கீனம் பார்த்துக் கொண்டு பணத்தை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடாதே.

“என்னைப் போல் அழகாய் இருந்தாலாவது பரவாயில்லை. உன்னைப் போல் அவலட்சணத்திற்குப் படிப்பு முக்கியம். ஏதோ மனோ வேறு வழியில்லாமல் தாலி கட்டினார். விவாகரத்து வாங்கிக் கொண்டு நீ மறு மணம் செய்ய நினைத்தால் வேறு யாராவது மாட்ட வேண்டுமல்லவா!”

கண்ணீரை அடக்கினாள் அம்மு.

இந்தச் சுந்தரி ஒரு சாக்கடை. இவளிடம் பேசினால் என் மேல்தான் அசுத்த நீர் தெளிக்கும். அத்தான் அருகில் இருந்திருந்தால் இவளை இப்படிப் பேச விட்டிருப்பாரா? அதனால்தான் சுந்தரியிடம் பேசக் கூடாதென்று சொல்லி யிருக்கிறார்.

“என்னடி பதில் சொல்லாமல் செல்கிறாய்?” இடை மறித்தாள் சுந்தரி.

“இங்கே பார் சுந்தரி. எனக்கு இப்போது படிக்கும் வேலைதான் முக்கியம் என்று அத்தான் சொல்லி யிருக்கிறார். அதனால் அதில்தான் என் மனதைச் செலுத்தப் போகிறேன். நீ கேட்பதெல்லாம் மிகவும் அந்தரங்கமான கேள்விகள். அதைப் பற்றிப் பேச உரிமையுடையவர் என் அத்தான்தான். நான் அவரிடம்தான் பதில் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன். அதனால் இப்போது இடத்தைக் காலி செய்கிறாயா?”

“என்ன திமிர்டி உனக்கு. மனோவையே நீ எனக்குத் தேவையில்லை என்று சொல்ல வைக்கிறேன் பார்.”

“உன்னால் முடிந்தால் செய்...” திரும்பி நடந்தாள்.

“என்னால் மனோவைக் கவர முடியாதென்று சொல்கிறாயா? உன் மூஞ்சி மேல் உனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையா? இப்பொழுதெல்லாம் கண்ணாடியில் பார்ப்ப தில்லையா?”

“உன்னால் என் கணவரைக் கவர முடியாதென்று சொல்கிறேன். அவர் மேல் அவ்வளவு நம்பிக்கை!”

உறுதியாகச் சொல்லி விட்டு அறையை விட்டு வெளியே சென்றாள். காவலாளியை அழைத்தவள்.

“வாட்ச்மேன், இனிமேல் இந்தப் பெண் என்னைச் சந்திக்க வந்தால் உள்ளே விடாதே.”

சுந்தரியின் காதில் படுமாறு சொல்லிச் சென்றாள்.

நடந்ததைச் சுருக்கமாக நந்தினியிடம் சொன்னாள் அம்மு.

“நந்து, அத்தான் ஊருக்குச் செல்லும் வேலையில் பிஸியாக இருக்கிறார். இதைத் தேர்வு முடிந்து ஊருக்குச் சென்றதும் தான் அவரிடம் சொல்ல வேண்டும். உன்னிடம் ஏன் சொன்னேன் என்றால் இன்றைய சம்பவத்தைப் பற்றி என்னைத் தவிர வேறு யாராவது தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினேன்.”

“உன் அக்கா இவ்வளவு மோசமானவளா? நீ இந்த விஷயத்தை உன் பிறந்த வீட்டினரின் காதில் போட்டு வைத்தால் இன்னமும் நல்லது.”

“சரி. சுப்ரமணி அண்ணனிடம் இதைப் பற்றிப் பேசுகிறேன்.” அத்துடன் தனது படிக்கும் வேலையைக் கவனிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

மனோவுக்கு எப்பொழுதும் போலவே மறுநாளும் விடிந்தது. ஆனால் அந்த நாள் அவனுக்குத் தந்த செய்திதான் வேறாக இருந்தது.

சூரத் செல்லப் பெட்டியில் ஒரு வாரத்திற்குத் தேவையானவற்றை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“மனோ, அம்மு சில நாட்களில் வருகிறாள். இந்தச் சமயத்தில் ஓரிடத்தில் நிற்காமல் இதென்னப்பா இங்கும் அங்கும் அலைகிறாய்?” அன்று ஆதங்கத்துடன் கேட்டார் பரிமளா.

“நம் கடையில் ரெடிமேட் ஆடைகளை விற்பனைக்கு வைக்கலாம் என்று எண்ணம். அது விஷயமாகத்தான் இந்த ஒப்பந்தம் அம்மா. போன வாரம் கிளம்பியிருக்க வேண்டியது. சில வேலைகளால் தாமதமாகி விட்டது. ஒப்பந்தம் போடுவதற்கு நான் கண்டிப்பாகச் செல்ல வேண்டும்.”

“அதன் பின்னர் பிச்சுமணி மாமாவை அனுப்பலாம். கந்தவேலுக்கும் தோர்வு முடிந்து விட்டது. அவனுக்கும் ஒரு வழி செய்ய வேண்டும். அது தவிர அருகில் இருக்கும் கல்லூரிப் பெண்களுக்குத் தேவையான உடைகளைத் தைத்துத் தரச் சிறிய தையலகம் போல் ஆரம்பிக்க அம்மு ஆசைப்படுகிறாள். அதற்கான ஏற்பாட்டையும் கவனிக் கிறேன்.”

“அகலக் கால் வைத்து விடாதே மனோ. ரெடிமேட் ஆடைகள் நம் ஊர்ப் பெண்களுக்குச் சரிப்பட்டு வருமா?”

“என்னம்மா இப்படி கேட்கிறீர்கள். கல்லூரியில் படிக்கும் பெண்கள் இப்போது கைவேலைப்பாடு செய்த உடைகளை விரும்பி வாங்குகிறார்கள். இது தவிர அம்முவின் கல்லூரித் தோழியின் தந்தை இங்கு ஒரு மெட்ரிக் பள்ளி நடத்தி வருகிறாராம்.”

“வருடா வருடம் பள்ளிச் சீருடைகள் தைக்கும் வாய்ப்பு அம்முவுக்குத் தருகிறேன் என்று சொல்லி யிருக்கிறார். இரண்டு மூன்று பள்ளிகளின் காண்ட்ராக்ட் கிடைத்தால் போதும். கூடு பிடித்து விடும். அம்முவையும் கந்தனையும் இதற்குப் பொறுப்பேற்க வைக்கலாம் என்றிருக்கிறேன்.”

“ஆமாம். உனது அண்ணன் கருணாகரனின் தொல்லை சில காலமாகக் குறைந்திருக்கிறது போல் இருக்கிறதே. உன்னிடம் அவர்களைப் பற்றிய பேச்சே காணோம்.”

“ஆமாம் அம்மா. சுப்ரஜாவை நான் திருமணம் செய்து கொள்ள வைத்தால் திருச்சியில் உள்ள நகைக் கடையைக் கருணாவுக்கு எழுதி வைப்பதாய்ப் பேச்சாம். அதனால்தான் நம்மை அந்தப் பாடு படுத்தினான். இப்பொழுது சுப்ரஜா அவனுக்கே அந்தக் கடையைத் தந்து விடுமாறு சொல்லிவிட்டாளாம். அதனால் திருச்சியில் தான் கருணாகரன் இனிமேல் தங்கப் போகிறான்.”

“சரவணன் சென்னையில் இருக்கிறான். இவர்கள் இல்லையென்றால் மற்றவர்கள் பல் பிடுங்கிய பாம்பு மாதிரி. அதனால் நாம் தப்பித்தோம்.”

“என் மருமகள் வந்த நேரம், வருடக் கணக்கில் இருந்த பகை சற்று மட்டுப்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் நம் பிழைப்பை மட்டும் கவனிக்கலாம். சரி. நீ இரவு வண்டிக்குக் கிளம்பவேண்டும் என்றாயே! அதுவரை சற்றுத் தூங்கு.”

மனோவுக்கும் கண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு தூக்கம் வந்தது.

“சரிம்மா. விளக்கு வைக்கும் முன் எழுப்பி விடுங்கள். கோவிலுக்குச் செல்ல வேண்டும்.”

ஒப்பந்தத்தைப் பெட்டியில் எடுத்து வைத்தவன், அம்முனை அழைத்துத் தகவல் தெரிவித்தான். பின்னர் படுத்து உறங்கிவிட்டான்.

மனோவை உறங்கச் சொல்லிவிட்டுப் பரிமளாவும் சமையலறை நிலைப்படியில் தலை வைத்துக் கண் அசந்தார். யாரோ படபடவெனக் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டுக் கண் விழித்துப் பார்த்தார்.

வாசலில் நின்றிருந்த சுந்தரியையும், வெள்ளையம்மாவையும் பார்த்தவருக்குத் தான் இன்னமும் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கிறோமோ என்ற சந்தேகம்.

“என்ன பரிமளா, வீட்டுக்கு வந்தவங்களை வான்னு கூப்பிட மாட்டியா?” என்ற வெள்ளையம்மாளின் இடக்குப் பேச்சால் நினைவுலகிற்கு வந்தவர்,

“வாங்க பெரியம்மா... வாம்மா!” என்று வரவேற்றார்.

“என்னை மன்னிச்சுக்கோங்க அத்த! உங்களை மிகவும் காயப்படுத்திட்டேன்,” என்று காலைத் தொட்டு வணங்கிய சுந்தரியைத் தூக்கி விட்டவர்,

“பரவாயில்லைம்மா. எழுந்திரு...” என்று பணிந்தார்.

பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெள்ளையம்மாவுக்குப் பயங்கர ஆத்திரம்.

‘இவ காலை எல்லாம் தொட்டுக் கும்புற அளவுக்கா நம் நிலைமை கீழே இறங்கி விட்டது. இந்தச் சுந்தரிக்குப் பேய் பிடித்துத்தான் ஆடுகிறது. நாம்தான் புத்தி சொல்லித் திருத்தணும்...’ என்று மனதில் வைத்தார்.

பரிமளா உள்ளே வந்து இருவரையும் பாய் விரித்து அமரச் செய்தார்.

“மதியம் சாப்பிட வந்திருக்கலாமேம்மா!” என்று வாய் வார்த்தைக்குச் சொல்ல,

“நாங்க கோவிலுக்கு வந்தோம் பரிமளா, சாயந்தரம் நடை இன்னமும் திறக்கல. சரி, பக்கத்துலதான் உன் வீடும் இருக்கு. ஒரு எட்டு பார்த்திட்டுப் போகலாமேன்னு வந்தேன்,” என்றார் பாட்டி வெள்ளையம்மா, பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு.

இந்தச் சுந்தரி இப்படி ஒரு வேலை செய்வாள் என்று தெரிந்திருந்தால் வந்திருக்கவே மாட்டார். வீட்டில் பாட்டி, பாட்டி என்று பூனைக் குட்டியாகக் காலைச் சுற்றிக்

கொண்டு, எங்கேயாவது நாம் வெளியில் செல்லலாம் என்று நைச்சியமாகக் கூட்டிக் கொண்டு வந்த அருமைப் பேத்தி சுந்தரி, நேராகக் காரை மன்னார்குடிக்கு விட்டாள்.

புதிதாக வாங்கிய பட்டுப் புடவையும் நகையுமாய்க் கிளம்பியவள், கோவிலுக்குச் செல்வாள் என்று பார்த்தால், அவளின் காரோ ராஜவீதியில் இருந்த மனோவின் துணிக் கடையில் நின்றது.

உள்ளே சென்றவள் அங்கிருந்த கந்தவேலிடம் விசாரித்துக் கொண்டு மனோவைத் தேடி வீட்டுக்கே வந்து விட்டாள். அந்தத் தீமிர் பிடித்தவனிடம் சுந்தரிக்கு என்ன பேச்சு என்று விசாரித்தால், தனக்குப் பதில் சொல்லாமல், வீட்டில் நுழைந்து, பரிமளா காலைப் பிடித்துப் பாவ மன்னிப்புக் கேட்கிறாள்.

பாட்டியின் யோசனைக்கு இடையூறாகச் சுந்தரியின் குரல் ஒலித்தது.

“மனோ வீட்டில் இருப்பதாகக் கந்தன் சொன்னான். ஆளையே காணோம்.”

“அவனது அறையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றான்மா...” பதில் சொன்னார்.

முகத்தை வேதனையால் சுருக்கிய சுந்தரி, “தலை ரொம்ப வலிக்கிறது அத்தை. ஒரு காபி கிடைக்குமா?” என்று கேட்டாள்.

உடனே எழுந்த பரிமளா, “இதோ போடுறேன்மா,” என்று சமையல் அறைக்குச் சென்றார்.

பாலைக் காய்ச்சினார் பரிமளா.

“அத்தை, உங்களிடம் அமிர்தாஞ்சன் இருக்குமா?” என்று சுந்தரி கேட்க,

“இதோ எடுத்து வருகிறேன்மா...” என்று ஓடினார். அலமாரியிலிருந்து அமிர்தாஞ்சனை எடுத்து வந்து சுந்தரியிடம் தந்தார். பின்னர் காபியைக் கலக்க ஆரம்பித்தார்.

காபிப் பொடியையும், சர்க்கரையும் எடுத்து டம்ளரில் போட்டுவிட்டுப் பாலைப் பார்த்தால் முழுவதும் திரிந்திருந்தது.

காய்ச்சும் போது நன்றாகத்தானே இருந்தது. யோசனையுடன் பாலைப் பார்த்தார்.

பரிமளா உள்ளே இருந்தபோது பாலில் பிழிந்த எலுமிச்சம் பழத்தை யாருமறியாமல் ஜன்னல் வழியே எறிந்தாள் சுந்தரி. பின் பரிமளாவின் பின்னே நின்று கொண்டாள்.

“அச்சச்சோ! பால் திரிஞ்சிருச்சா! பரவாயில்லை. நாங்கள் காபியை வெளியில் ஏதாவது கடையில் வாங்கிக் குடித்துக் கொள்கிறோம். எனக்கு வெளியே வாங்கும் உணவு ஒத்துக் கொள்ளாது என்றுதான் உங்களிடம் கேட்டேன்.”

“கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளுமா. இரண்டு தெரு தள்ளித்தான் கடை. நிமிடத்தில் புதுப் பால் வாங்கி வருகிறேன்.” சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

பரிமளா படி தாண்டிய இரண்டாவது வினாடி ஆரம்பித்தாள். “பாட்டி, அவங்க கூடப் போய் எனக்கு

இந்த மாத்திரையை வாங்கிட்டு வாங்களேன். ரொம்பத் தலைவலி."

"இதைக் கடைக்குக் கிளம்பினவ கிட்டயே சொல்ற துக்கென்ன! இப்ப நான் வேற போகணுமா?" கடிந்து கொண்டாலும், செல்லப் பேத்திக்காகக் கிளம்பினார்.

வெள்ளையம்மாள் தலை மறைந்ததும், வாசல் கதவைப் பூட்டியவள், பூனையைப் போல் மெதுவாக நடந்து மனோவின் அறைக்குச் சென்றாள். மதியம் மின்சாரம் நின்றிருந்ததால் அறையின் ஜன்னலைத் திறந்து விட்டுச் சட்டையைக் கழற்றி விட்டுப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் மனோ.

உழைப்பால் உடல் முறுக்கேறி இருக்க, நீளமான கைகளைத் தலைக்கு அடியில் வைத்தபடி, சுகமாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். மின்சாரம் வந்திருந்ததால் மின்விசிறி சுழன்று அவனது நெற்றியில் முடி கலைந்து விளையாடியது. அது ஆண்மை மிகுந்த அந்த முகத் திற்கு மேலும் கம்பீரத்தைச் சேர்த்தது.

செல்லமாய் அவனைக் கோபித்தாள். "ஏன்டா, நான் தான் உன்னை வேண்டாம்னு சொன்னா. உடனே அவ கழுத்துல தாலி கட்டிடுவியா? நீ என்ன செஞ்சிருக்கணும்? மெட்ராஸ்ல என்னைப் பார்த்து, சாரி மை லவ்னு... சொன்னா உன் கூடவே ஓடி வந்திருப்பேனே. இவ்வளவு நாள் வேஸ்ட் பண்ணிட்டமே..."

'வீட்டில் இப்போது நானும் என் மனோவும் மட்டும்தான். அம்மு! என்னையாடி மனோவின் மனதை

மாற்ற முடியாதுன்னு சொன்ன. பொண்டாட்டி பக்கத்துல இருக்குற வரைக்கும் தான் எல்லா ஆண்பிள்ளைகளும் ராமன். இது உனக்குப் புரியாமல் போனது துரதிர்ஷ்டம்.

'முத்துப்பேட்டைலதான் பார்த்தேனே. ஏற்கெனவே இவன் ரொம்ப ஏமாந்து நொந்திருக்கான்.

'அம்மு! உன் திமிருக்கு ஒரு வேட்டு வைக்கிறேன். உன் கிட்ட கிடைக்காதது அத்தனையையும் மனோவை என்னிடம் தேட வைக்கிறேன் பார்...'

மந்தகாசப் புன்னகை மலர்ந்தது. சுந்தரியின் முகத்தில்.

வயலில் பூச்சி மருந்தடிக்க ஆட்கள் வந்திருந்தார்கள். காலை வெள்ளையே கிளம்பி வந்த கோவிந்தன் உச்சிப் பொழுதாகி யும் வேலை முடியாதிருக்கவே அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தார்.

"ஏன்யா, எனக்குச் சிறுகுடலைப் பெருங்குடல் சாப் பிட்டுடும் போலிருக்கு. உமக்குப் பசிக்கவே இல்லையா?" கோவிந்தனின் நீண்ட நாள் தோழர் கோபால் கேட்டார்.

"ஓம்ம மாதிரி காலைல அசோகாவையும், அரை டசன் இட்டிலியையும் முழுங்குனா இப்படித்தான் பசிக்கும். என் மருமக மூணு கேழ்வரகுத் தோசையும், மிளகாய்ச் சட்னியும், பெரிய லோட்டால நீர்மோரும் தந்தாப்புல. இன்னும் ரெண்டு மணி நேரம் பசி தாங்கும்."

“ஏன்டா மருமகன்னா... மூத்தவ சரோஜாவைத் தானே சொல்லுற!” இடக்காகக் கேட்டார்.

“சரோஜா செஞ்சாலும்... எனக்கு அப்பவே மாறடிப்பு வந்திருக்கும். ரெண்டாவது மருமக கனகாவைச் சொன்னேன்டா. அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லாதப்ப பாத்துக்கக் கூட நாதி இல்லை. வீட்டுல மூணு பொம்ப லைங்க இருந்தும் ஒரு சுடுதண்ணி வைக்கக் கூட ஆள் இல்லை. அமிர்தவல்லி வந்து அவங்க அம்மாவுக்குச் சவர்பன செய்ய வேண்டியதாயிடுச்சு...” யோசனையுடன் வானத்தைப் பார்த்தார்.

“கோவிந்து! என்னடா உனக்குக் கவலை?”

“சுந்தரவல்லி மாதிரி பேத்தி இருக்குறப்ப கவலைக் கென்ன குறைச்சல்! சுந்தரி அம்முவை லீவுக்குக் கூட புருஷன் வீட்டுக்குப் போக விடுறதில்லை. ‘வீட்டுக்காரர் அடிப்பார், மாமியார் தீட்டுவா’ன்னு ஏதாவது சாக்குச் சொல்லிச் சுந்தரியைக் கழட்டி விட்டுட்டு மனோகரனைக் கவனிக்க வேண்டாமா? இந்த அம்முவும் மட்டியா இருக்கா. வர வரச் சுந்தரியோட நடவடிக்கை என் மனசுக்குச் சரியாவே படல.”

“மாமா!” அருகினில் குரல் கேட்டது.

கனகாவை அங்கு கண்ட கோவிந்தன் திடுக்கிட்டுப் போனார். சுப்ரமணிய அழைத்து வந்திருந்தான்.

“என்னம்மா இங்க வந்திருக்க?” மருமகள் கண்களில் கண்ணீரைக் கண்டதும் இதயம் பிசைந்தது.

“டேய் மணி, என்ன விஷயம்டா? என் மனசு பதறுது!”

“பதப்பப்பாதிங்க தாத்தா. சுந்தரி நேத்து அம்முவைக் கல்லூரி விடுதியில சந்திச்சிருக்கா. மனோகரை அவ கிட்டத் திருப்பித் தரச் சொல்லி மிரட்டியிருக்கா. அம்மாட்ட அதைச் சொன்னதும் உங்ககிட்ட பேசியே ஆகணும்னு அடம் பிடிச்சு வந்துட்டாங்க...” பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே கிருஷ்ணன் தனது வண்டியில் வந்திறங்கினான்.

“இங்கதான் இருக்கீங்களா?” - கேட்டவனிடம் அமைதியாக இருக்கும்படி கையசைத்து விட்டு, மேலே பேசும்படி சுப்ரமணியிடம் கையைக் காட்டினார்.

விடுதியில் நடந்தது அனைத்தையும் சுருக்கமாகச் சொன்னான் சுப்ரமணி.

“கிருஷ்ணா, நீ சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுடா!”

“என்கிட்டயும் அகில்கிட்டயும் வீடியோ ஒண்ணைக் காட்டி அம்முவை மனோகர் கொடுமைப் படுத்துறதா சொன்னா. தினமும்...”

போதும் நிறுத்து... என்று சைகை காட்டியவர்,

“கணவன் மனைவிக்கிடையே ஆயிரம் இருக்கும். அதைப் பத்தி அம்மு உங்க யாருகிட்டயாவது புகார் செய்தாளா?”

இல்லை எனத் தலையசைத்தனர்.

“இந்த மனோகரன் இருக்கானே... கல்யாணதப்ப சுந்தரிக்காக வருத்தப்பட்டவன் மாதிரியா இருந்தான்?”

நேரம் கிடைக்குறப்பல்லாம் அம்முவைத் திருட்டுப் பார்வை பார்த்துட்டே இருந்தான். கொடுமைப் படுத்துறவனா இருந்திருந்தா மாசக்கணக்கா வீட்டுக்கு வராத பொண்டாட்டியை விட்டு வைச்சிருப்பானா? இல்லை, படிக்கத்தான் வச்சிருப்பானா?"

அனைவரும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

"அம்மு, நம்ம வீட்டுக்கு லீவுக்கு வந்திருந்தப்ப, ஏதோ வேற வேலையா வர மாதிரி பைக்ல, ஜீன்ஸ் ஹெல்மெட் போட்டுட்டு மாறு வேஷத்துல நம்ம வீட்டுப் பக்கம் குறுக்கும் நெடுக்குமா போறான். நம்ம வீட்டுக்கு வர மாட்டானாம். அதனால பொண்டாட்டியப் பார்க்கத் திருட்டுத்தனம் பண்ணுறானாம்.

"அதுவும் என்கிட்டே. அம்முவைப் பார்க்க வர நம்ம கிட்டேயே கௌரவம் பார்க்குற மனோகரா பிடிக்காத பெண்ணைக் கட்டாயப்படுத்துறவன். இந்த மாதிரி உருப்படியில்லாத விஷயத்துல மண்டையைக் குழப்பிக்காம போய் உங்க வேலையைப் பாருங்கடா."

நடந்தவர் நினைவு வந்தவராக, "அகிலன் வந்து ஒருநாள் தங்கினான். அப்பறம் போய்ட்டான். வீட்டுல என்ன நடக்குது?" என்று கேட்டார்.

"அகில் கிட்டயும் மனோ அம்முவைக் கொடுமைப் படுத்துறதா தகவல் சொல்லிச் சுந்தரி வரவழைச்சிருக்கா. அவனுக்கு அவசரமான வேலை இருக்கவும், நான்தான்

சமாதானப்படுத்திக் கழுத்தைப் பிடிச்சுத் தள்ளி ஊருக்கு அனுப்பினேன்...." சந்தான கிருஷ்ணன் சொன்னான்.

"நல்ல வேலை செஞ்ச... இந்த அகிலை இனிமே வர விடாதே. அம்மு வாழ்க்கைல அவன் தலையீடு இருக்கக் கூடாது. சுந்தரியை உங்கம்மா அப்பா கண்டிக்க மாட்டாங்க. இனிமே நானே கண்டிக்க வேண்டியதுதான். கனகா, நீ கண் கலங்காமல் போயிட்டு வாம்மா. உன் பொண்ணு வாழ்க்கையை நான் மீட்டுத் தரேன்."

சரி என்று தலையாட்டினாள்.

"இப்ப சுந்தரி எங்க இருக்கா?"

"அத்தையோட திருச்சிக்குப் போறதா சொன்னா." கனகா மனம் தெளிந்தவராகப் பதிலளித்தார்.

"சரி. வெள்ளையம்மாளுக்குப் போன் போடு."

தனது பேரனை ஏவினார்.

சடுதியில் போன் போட்டுத் தந்தான்.

"என்ன விஷயம்? அதிசயமா கூப்பிட்டிருக்கீங்க?" நேரடியாகக் கேட்டார் வெள்ளையம்மா.

"காரைக்குடியில இருந்து நகைக் கடை ஆசாரி கோபால் வீட்டுக்கு வந்திருக்கான். சுந்தரிக்கு வைரக் காப்புச் செய்யலாம்னு பாக்குறேன். அவ வளையல் அளவு வேணும். அவளையும் கூட்டிட்டு வந்தா டிசைன் தந்துடலாம்."

“நீசம்மாவா! சுந்தரி, உனக்குத் தாத்தா வைர வளையல் செய்யப்போறாராம். நாம இப்படியே திரும்பி ஊருக்குப் போகலாம். நாளைக்கு மன்னார்குடிக்குப் போகலாம்.”

எவ்வளவு ப்ளான் செய்து கிளம்பி இருக்கிறாள் சுந்தரி. இந்தப் பாட்டியின் வைர வளையல் ஆசை அனைத்தையும் பாழாக்கி விடும் போலிருக்கிறதே.

“பாட்டி, வாயை மூடுறியா! முதல்ல இன்னைக்கு மாப்பிள்ளையைத் தயார் செய்யலாம். நாளைக்கு வைர வளையலுக்கு அளவு தரலாம்.”

சுந்தரி பேசுவது அட்சர சுத்தமாகக் கோவிந்தனுக்குக் கேட்டது.

அவள் பேசியதின் அர்த்தம் புரியாமல், “சுந்தரி இன்னைக்கு மன்னார்குடிக்குப் போய் ஆகணுமாம். ஆசாரி நாளைக்கு இருப்பாரான்னு கேட்குறிங்களா?” என்றார், வெள்ளையம்மாள்.

“கேக்குறேன். ஆமா நீங்க எங்க இருக்கீங்க?”

“இப்பத்தான் கிளம்புனோம். சுந்தராபுரம் பக்கத்துல ஆக்சிடெண்ட். வழியில மாட்டிகிட்டோம். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல சரியாயிடும்.”

“டிரைவர்கிட்ட சொல்லிப் பத்திரமா ஓட்டச் சொல்லு.”

“டிரைவர் இல்ல. சுந்தரியே அழகா வண்டி ஓட்டுறா.”

“அப்படியா! கோவிலுக்குத்தானே போறிங்க?”

“ஆமாம்.”

யோசனையுடன் வைத்தவர், “வீட்டுல திருச்சிக்குப் போறேன்னு பொய் சொல்லிட்டுச் சுந்தரி மன்னார்குடிக்குப் போயிருக்கா. இது எனக்குச் சரியாப் படல. மணி, அம்மாவை வீட்டுல விட்டுடு, உன் பெரியப்பா வந்தா வெளியே விடாதே. நான் வீட்டுல எல்லார் கிட்டயும் பேசி உடனே சுந்தரி கல்யாணத்தை முடிவு பண்ணணும். உனக்குச் சுந்தரி பேசினதைப் பத்தி அம்முவா சொன்னா?”

“இல்ல தாத்தா. அவ இப்பெல்லாம் எங்க கிட்ட எதுவுமே சொல்றதில்ல.”

“அப்பறம் விஷயம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அவ ஃபிரெண்ட் நந்தினி சொன்னா.”

மேலும் கீழும் பார்த்தவர், “அவ ஏன் உன்கிட்ட சொன்னா? எங்கேயோ இடிக்குதே. சுந்தரி விஷயத்தைக் கவனிச்சுட்டு உன் விஷயத்துக்கு வரேன்.”

சுப்ரமணியின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தவர், சுந்தான கிருஷ்ணனைக் கவப்பிட்டார்.

“கிருஷ்ணா, வண்டியை நேரர் மனோகர் வீட்டுக்கு விடுடா.”

மனோகரின் கனவில் இரண்டு குழந்தைகள் அப்பா அப்பாவென அவனது காலைக் கட்டித் தொங்கின. அவர்களது அம்மாவைப் பார்ப்பதே பெருங்காரியமாய் இருந்தது.

பருப்புச் சாதத்தை நெய் விட்டுப் பிசைந்து குழந்தைகளுக்கு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள் அம்மு.

குழந்தைகளுக்கு ஊட்டும் போது இடையில் தலையை நுழைத்துத் தான் வாங்கிக் கொண்டான்.

“பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டி விடும்போது என்ன வம்பு இது...” - அலுத்துக் கொண்டாள் அம்மு.

“உனக்குப் பிள்ளைகள் மட்டும்தான் கண்ணில் தெரிகிறது. அதனால்தான் அவர்கள் அப்பாவைக் கவனிப்ப தில்லை...” செல்லமாகக் கோபித்தான்.

“நல்ல அத்தானில்ல. இப்போ தொந்தரவு செய் யாமல் உதவி செய்தால் பின்னர் நானே உங்களுக்கு ஊட்டி விடுவேனாம்.”

மனோவைத் தாஜா செய்ய, அம்முவின் கைகள் முகத்தை வருடின.

புருவத்தின் வடிவத்தின் மேல் கோலம் போட்டன. கூர்மையான மூக்கில் ஏறிய விரல்கள் அங்கிருந்து ஜம்ப் செய்து இதழ்களின் மேல் அமர்ந்தன. வெடுக்கென அந்த வெண்டை விரல்களைக் கடித்தான்.

“சீ மனோ! நீங்க ரொம்ப மோசம். இப்படியா விரலைக் கடிப்பது?”

சிணுங்கிய குரல் என் மனைவி யுடையது இல்லையே!

மூளைக்கு எட்ட... அரைகுறைத் தூக்கத்தில் அந்த சென்ட்டின் நெடி மூக்கில் ஏறியது. இது அவனுக்குத் தெரிந்த வாசம். அவன் மனதுக்குப் பிடிக்காததும் கூட. வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தான்.

அவனது அடி வயிற்றில் பகீரென்று நெருப்பை எழுப்பும் வண்ணம் அவன் கண்ணெதிரே அவனது படுக்கை அறையில் சர்வாலங்காரத்துடன் சுந்தரி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளது சேலையும், நகைகளும், தோளின் மேல் வழிந்த மல்லிகையும், மிளகாய்ப் பழமாய்ச் சிவந்த உதடுகளும் மனோகரின் மனதில் அபாயச் சங்கொலி எழுப்பின.

“இங்க நீங்க என் ரும்ல எப்படி? அம்மா...” சத்தமாய்க் குரல் எழுப்பினான்.

“யாரும் வீட்டிலில்லை மனோ. நமக்குத் தனிமை வேண்டுமென்று அவர்களைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளியிருக்கிறேன்.” ஹஸ்கி வாய்சில் நாராசமாய் ஒலித்தது சுந்தரியின் குரல்.

சட்டெனச் சட்டையை எடுத்து அவசர அவசரமாக மாட்டிக் கொண்டான்.

“நமக்கிடையே எதற்குத் தனிமை? என் அறையை விட்டு வெளியே செல்லுங்கள்.” முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் தெறித்தது.

“எதற்கா? இதற்குத்தான்!” அவனை இறுக்கி அணைத்தவள், மனோவின் கன்னத்தில் அழுத்தமாக ஒரு முத்தமிட்டாள்.

அவ்வளவுதான். பட்டாசு வெடிப்பது போல, பளார் பளாரெனச் சத்தம் கேட்டது. அடுத்த வினாடி தரையில் கிடந்தாள். காதில் ‘ஞாயங்’ என்று சத்தம்தான் கேட்டது.

நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து ருத்திரமூர்த்தியாய் நின்றிருந்தான் மனோகர்.

“சீச்சீ... நீயும் ஒரு பெண்ணா? தங்கையின் கணவனிடம் இப்படியா நடப்பது? என் அம்மு பிறந்த வீட்டில்தானா நீயும் பிறந்தாய்? இப்படி நடக்க வெட்க மாயில்ல!” சீறினான்.

எதிர்பாராத அவமானத்தால் முகம் சிவந்தது சுந்தரிக்கு. “இதை நீ சொல்லாதே. என்னை நிச்சயம் செய்தது நீதான். அதனால் என்னை நீதான் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.”

எரிச்சலோடு சொன்னான். “அது போன கதை. அந்தத் திருமணத்தைத் தடுத்து நிறுத்தியது நீதான்.”

“அதுதான் மனோகர்! தடுத்து நிறுத்திய நானே மனம் திருந்தி மணம் புரிந்து கொள்ளக் கேட்கிறேன். என் மேல் கோபம் இருந்தால் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். உன்னிடம் எப்படி வேண்டுமானாலும் மன்னிப்புக் கேட்கத் தயார்.”

“உன்னிடம் பேச வேண்டிய அவசியம் எனக் கில்லை. இப்போது என் அறையை விட்டு வெளியே செல்.”

“ப்ச்! அந்தக் கருப்பியை நினைத்துத்தான் என்னை மறுக்கிறாயா? என் வாழ்க்கையைக் கெடுக்க வந்த பிசாசு அவள்.”

“இன்னொரு முறை என் மனைவியைப் பற்றித் தவறாய்ப் பேசினால்...”

“மனைவியா? அவள் அருகில் நெருங்க விடாத போதே இவ்வளவு ஆசையா! அவள் ஏன் உன்னை நெருங்க விடவில்லை தெரியுமா? காது குளிரக் கேட்டுக் கொள். அம்முவுக்கும் எனது மாமா மகன் அகிலுக்கும் தொடர்பு உண்டு. அதனால்தான் உன்னை நெருங்க விடுவதில்லை.”

சொல்லி முடிப்பதற்குள் கழுத்தைப் பிடித்தவன், “இன்னொரு முறை என் அம்முவைப் பற்றி உன் வாயில் ஒரு வார்த்தை வந்ததோ, கொலையே செய்வேன். ஜாக் கிரதை.”

அவனது கையில் இருந்து கழுத்தை விடுவித்துக் கொண்டவள், “மனோகர்! இன்று எப்படியாவது உன்னைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன்தான் வீட்டிலிருந்து காலை எடுத்து வைத்தேன். உன்னிடம் கெஞ்சிப் பார்த்தாயிற்று. நீ மசியவில்லை. இனி அடுத்த வழியை உபயோகிக்க வேண்டியதுதான்.”

கண்களில் வினாவுடன் சுந்தரியைப் பார்த்தான் மனோகர்.

“நீ என்னைத்தான் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று நாய் மாதிரி அலைந்ததும், நான் மறுத்ததும் இந்த ஊருக்கே தெரியும். இப்போது நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் தெரியுமா? வீட்டிற்கு வந்த என்னை மான பங்கப் படுத்தியதாகச் சொல்வேன். சாட்சிக்குக் கழுத்திலும் கன்னத்திலும் நீ அடித்த அடியால் ஏற்பட்ட காயங்கள் இருக்கின்றன.

“அதன்பின் சம்மதத்துக்காக உன்னையோ உன் குடும்பத்தாரையோ அந்தத் தீமிர் பிடித்த அமிர்தாவையோ தொங்காமல் பெரியவர்களே கட்டாயப்படுத்தி நமது திருமணத்தை முடிப்பார்கள். எனக்குத் தோதாக வீட்டிலும் யாருமில்லை.”

பேசிக்கொண்டே பூக்களைப் பிய்த்துத் தரையில் எறிந்து, பல்லால் கடித்து, முந்தானையைக் கிழித்தவாறு வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தவளை அதிர்ந்து போய்ப் பார்த்தான் மனோகர்.

“ச்சே! நீயெல்லாம் ஒரு பெண்ணா?”

வெறுப்பில் வெளி வந்தன வார்த்தைகள்.

“தெரிந்து கொள்ள அவ்வளவு ஆசையா? ம்ம்... என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால் நிரூபிக்கிறேன்.”

பதில் சொன்னவளைக் கண்டு பற்றிக் கொண்டு வந்தது மனோவுக்கு.

“சீ! போடி இங்கிருந்து...” அறையிலிருந்து வெளியே தள்ளி விட்டான்.

“அண்ணா! இவளை நீ அடிக்காதே. உனக்குத்தான் அவமானம்...” கந்தவேலின் குரல் அருகில் ஒலித்தது.

“கடைக்கு வந்து, குறிப்பாக என் அண்ணனைப் பற்றிக் கேட்டபோதே சந்தேகப்பட்டேன். அதனால்தான் ஓடி வந்தேன். முன் கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டவள் பின் கதவை மறந்தது ஏனோ?” சிரித்தான்.

“உனக்கு இனி மரியாதை தேவையில்லை. அண்ணன் தப்பாக நடந்தார். என்று சொல்வாயா? என் அண்ணன்தான் மதியமே கூரத் சென்றுவிடாரே. ஆதாரத் திற்கு டிக்கெட் கூட இருக்கிறது. உன்னிடம் தவறாக நடந்தது நான்தான்.”

“ஏனென்றால் நீதான் கடைக்கு வந்து சிரித்துப் பேசி என்னைத் தனியாக வரச் சொன்னாய். நீ ஆசைப் பட்டாற்போல் திருமணம் கட்டாயம் நடக்கும். உனக்கும் உன்னைவிட ஐந்து வயது சிறியவனான எனக்கும்.”

“கந்தா, என்ன இது! பெரியவர்களிடம் மரியாதை இல்லாமல் பேசிக் கொண்டு...” தம்பியைக் கடிந்தான் மனோகர்.

“கந்தன் பேசட்டும். இந்த மாதிரி வார்த்தைகளைக் காது குளிரக் கேட்கத்தான் திருவாரூரிலிருந்து ஓடி வந்தேன்...” வெறுப்புடன் சொன்னார் கோவிந்தன்.

“தாத்தா!” - அதிர்ந்து போனாள் சுந்தரி.

“பேசாதே. தங்கையின் கணவன் மேல் ஆசை. எங்கிருந்து இத்தனை கேவலமான புத்தியைப் பெற்றாய்?”

மனோகரின் கையைப் பற்றியவர், “மனோகர், மன்னித்து விடப்பா. இவளை வைத்து அம்முவை எடை போடாதே. அவள் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம். எக்காலத் தீலும் அம்முவை இவளுடன் சேர விடாதே.”

“கண்டிப்பாகத் தாத்தா. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். சுந்தரியைக் கை நீட்டி அடித்து விட்டேன்.”

“நீ அவளைக் கொலை செய்யாமல் விட்டாயே! அந்தத் தப்பை மன்னிக்கிறேன்.”

ஒரே வார்த்தையில் தனது மன ஆதங்கத்தைக் கொட்டி விட்டுக் கிளம்பினார்.

“கிருஷ்ணா, அவளிடம் கார் சாவியை வாங்கு. உனது புது வண்டி இங்கே இருக்கட்டும். அம்முனைவப் பார்க்கத் திருட்டுத்தனமாய்த் திருவாரூருக்கு வரும்போது மனோகர் நல்ல வண்டியில் வரட்டும்.”

போகிற போக்கில் குட்டி விட்டுப் போன கோவிந்தன் தாத்தாவைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டான் மனோகர்.

‘நல்ல மனிதர். காலங் கடந்தாலும் குடும்பத்தைச் சீர்ப்படுத்தி விடுவார். ஆனால் சுந்தரி இத்துடன் அடங்கு வாளா? அவளது பார்வையும் பேச்சும், தான் நினைத் ததைச் சாதிக்கத் துடிக்கும் வேகமும், நல்ல வேளை! நான் வணங்கிய தெய்வம்தான் அம்முனைவ எனக்கு மனைவியாக்கியது.’

22

சுந்தரி கண்ணாடியில் தனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மூன்று நாட்களாகியும் மறையாமல் மனோகரின் கை விரல்களின் அச்ச அப்படியே கன்னத்தில் பதிந்திருந்தது. கழுத்து அவன் கோபத்துடன் பிடித்து அழுத்தியதின் காரணமாகச் சிவந் திருந்தது.

அதை விட அவளது மனம் புண்பட்டிருந்தது. நினைத்ததைச் சாதித்தே பழகிய தனக்கு வாழ்வில் முதல் தோல்வியா?

சிறு வயதிலிருந்தே அவள் தன்னை ராணியாகவும் மாநிறமாய்ப் பயந்த சுபாவமாய் இருக்கும் அம்முனைவத் தனது வேலைக்காரியாகவும் மனதில் எண்ணியிருந்தாள். அதற்குத் தூபம் போடுவதைப் போல அவளது தாய் சரோஜாவும், பாட்டி வெள்ளையம்மாவும்.

“போட்டோவுல சுந்தரி இளவரசியாட்டம் இருக்கா. அம்முனைவப் பாரு, அவளோட சேடிப் பெண்ணாட்ட மிருக்கா!” என்று சொல்லித் தூபம் போட்டு வந்தனர்.

இன்று குடும்பத்தார் ஒரே அணியினராய்த் திரண்டு அந்தக் கழுதைக்காக வாதாடுகின்றனர். தாத்தா பார்க்கத் தான் சாது. ஆனால் துணிந்து ஒரு முடிவெடுத்தார் என்றால் அதை மீறப் பாட்டிக்குக் கூடத் தைரியமிருப்ப தில்லை.

இரு நாட்கள் முன் குடும்ப மாநாடு நடந்தது.

சுப்ரமணியும், அவளது உடன் பிறந்த எதிரி சந்தான கிருஷ்ணனும் குரோதத்துடன் அவளை முறைத்துக் கொண்டே நின்றிருந்தனர்.

கோவிந்தன் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திப் பேசினார். கோவிந்தன் எனும் சாதுவை அவர் குடும்பம் மிரள வைத்து விட்டது.

“கணபதி, உன்னையும் உன் பொண்டாட்டியையும் இதுவரை ஒரு வார்த்தை கூடக் கேட்டதில்லை. இன்னைக்குக் கேட்க வேண்டிய நிலைமை. உங்க மனசுல என்ன நெனச்சுட்டு இருக்கீங்க? அம்மா அப்பான்னு பொறுப்பு துளியுமில்லையே!

“ஏம்மா சரோஜா, ஒரு செடியை வச்சாலும் பாதுகாத்துப் பராமரிக்கணும். செடிக் கே இவ்வளவு கவனிப்பு தேவைப்படும்போது பொண்ணுக்கு எவ்வளவு பராமரிப்பு தேவைப்படும். பாதி நாள் சென்னைல இருந்த. அங்கேயே உன் பொண்ணையும் படிக்க வச்ச. அதைத் தப்புன்னு சொல்லல. ஆனா படிப்பைக் கத்துத் தந்த நீ பண்பையும் கத்துத் தரணுமில்லையா?

“உன் பொண்ணு தான் ரொம்ப அழகு, மேல்தட்டு வர்க்கம்னு திமிர் பிடிச்சச் சுத்திட்டு இருக்கா. வீட்டுப் பெண்களுக்கு அழகு - வெள்ளைத் தோலும், மூக்கும் முழியுமா இருக்குறதா? இல்லை, நல்ல நடத்தையால தாய் தந்தைக்கு மரியாதை தேடித் தரதா?

“உன் பொண்ணு ஒரு தடவையாவது உனக்கு அந்த வகையில் மதிப்பு வாங்கித் தந்திருக்காளா? நல்ல வேளை... இந்த விஷயத்துல ஷண்முகமும் கனகாவும் பாக்கியம் செஞ்சவங்க.

“தங்கை கணவனின் மேல ஆசைப்படுறதும், அதற்காக எந்த ஒரு கேவலத்துக்கும் துணியுறதும்... ச்சே... ச்சே... இப்படி ஒரு பெண் இந்தக் கோவிந்தனின் குடும்பத்திலா? நினைக்கவே உடம்பெல்லாம் கூசுது.

அழகும் நாகரிகமும் மேல் பூச்சில் இல்லம்மா! அது மனசில் இருக்கணும். பெற்றவங்களை மதிக்குற அழகையும், அடுத்தவர் பொருளுக்கு ஆசைப்படாத நாகரிகத்தையும் நான் சுந்தரிகிட்ட இனிமேலாவது எதிர் பார்க்கிறேன்.”

அனைவரும் அமைதியாக இருக்க, சுந்தரி க்ரீச்சிட்டாள்.

“எனக்குத் தெரியும். அம்முதான் உங்களுக்குச் செல்லப் பேத்தி. நான்னா உங்களுக்கு ஒரே ஓர வஞ்சனைதான். மனோகரை எனக்குத்தானே நிச்சயம் செஞ்சிங்க. அப்ப அவர் எனக்குத்தானே!”

“வாயை மூடு. மனோகரை உனக்கு நிச்சயம் செய்தோம். மறுக்கல. ஆனா தற்கொலை செய்துப்பேன்னு மிரட்டிக் கல்யாணத்தைத் தடுத்து நிறுத்துனது நீதான்.”

“அப்ப புரியாம கேட்கக் கூடாதவங்க பேச்சைக் கேட்டுத் தப்பு செய்துட்டேன். ஆனாலும் மனோகரைத் தவிர என் மனசுல யாரையும் நான் நெனச்சதே இல்ல.”

“அது எங்க தப்பா? ஏன் அடுத்தவங்க பேச்சைக் கேட்ட? உனக்கு அறிவில்ல? என்கிட்டயோ... இல்ல, உன் மாமன்கிட்டயோ மனோகரைப் பத்தி விசாரிக்கச் சொல்லி இருக்கலாம். அதெல்லாம் விட்டுட்ட தற்கொலை செய்துப் பேன்னு மிரட்டிக் காரியம் சாதிச்சுட்ட. இப்ப திரும்ப மனோகரைத் தான்னு அந்தச் சின்னப் பொண்ணு அம்முனை மிரட்டியிருக்க. பொண்ணா நீ?” புழுவைப் போல் பார்த்தார்.

மிரட்டலாய்ச் சொன்னார். “உனக்கும் நாகப்பட்டினம் தாசில்தாரோட பையனுக்கும் அடுத்த முகூர்த்தத்துல கல்யாணம் செய்யலாமனு முடிவு பண்ணிருக்கேன். இதுக்குச் சம்மதிக்கிறதா இருந்தா நீயும் உன் குடும்பமும் வீட்டுல இருங்க. இல்லை... மெட்ராஸ்ல அண்ணாநகர் ஃபிளாட்டுக்கு மூட்டையைக் கட்டுங்க...”

பேச்சு முடிந்து விட்டதுக்கு அடையாளமாய்க் கிளம்பினார்.

அழுவதைப் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டவள், “எனக்கு மனோ வேணும் தாத்தா. அம்முவை நான் டைவர்ஸ் பண்ணச் சொல்லல. அவ நம்ம வீட்டுலயே ஒரு ஓரமா இருந்துக்கட்டும். ஆனா மனோவை எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கலைன்னா நான் நிஜமாவே தற்கொலை செய்துப்பேன்.”

இவ்வளவு சொல்லியும் புத்தி வரவில்லையா?

“சரி, செஞ்சுக்கோ...” வெறுப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டு நடையைக் கட்டினார் கோவிந்தன்.

காக்கா கூட்டத்தில் கல் எறிந்ததைப் போல் சந்தான கிருஷ்ணனைத் தவிர அனைவரும் ஹாலை விட்டுக் கலைந்தனர்.

“தற்கொலை செய்துக்குறதுன்னு முடிவு செஞ்சுட்ட ரெண்டு விஷயத்தை மறந்துடாதே. முதலாவது லெட்டர் ஒண்ணு பக்காவா எழுதிடு. இல்லாட்டி எங்களுக்கு போலீஸ் கீல்ஸ்ன்னு தொல்லை அதிகமாயிடும். லெட்டர்

ஃபார்மெட் வேணுமா... கூகுள் பண்ணி நானே எடுத்துத் தரேன்.

“ரெண்டாவது, கேஸ் சிலிண்டர் விலையெல்லாம் ஜாஸ்தியாயிடுச்சு. அதனால அரளி விதை, பூச்சி மருந்து, பாலிடால் இந்த மாதிரி முயற்சி செய்தா நல்லா இருக்கும்,” என்று நக்கலாகச் சொன்னான் கிருஷ்ணன்.

தனது ஆசை பலிக்காது என்று சுந்தரிக்குத் திட்டமாகத் தெரிந்துவிட்டது. நேரமாக நேரமாக அனைவரின் மேலும் இருந்த கோபம் சுந்தரிக்கு மனோகர் மேலும் அம்மு மேலும் திரும்பியது.

இந்த மனோ எவ்வளவு தைரியமிருந்தால் என் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுவான்? அம்மு எவ்வளவு திமிரா என்னிடம் பேசினாள்! இவர்களுக்கு சப்போர்ட் செய்யத் தாத்தா, தம்பிகள், மனோகர் குடும்பம் என்று ஒரு பெரிய படை. இவர்கள் அனைவரையும் வேதனைப் படுத்த வேண்டும்.

என் சந்தோஷத்தை அழித்து விட்டு, இவர்களைச் சந்தோஷமாய் இருக்க விடுவதா! கூடாது. மனோகரின் பிழைப்பு ஊரே சிரிப்பாய்ச் சிரிக்க வேண்டும். இதுக்குச் சரியான ஆள்?

செல்லில் தேடி எண்ணை அழுத்தினாள்.

“சரவணா! உன்னால ஒரு வேலையாகணுமே!”

சல்சா சரவணனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடிய வில்லை. சுப்ரஜாவைக் கணக்குப் பண்ணுகிறேன் என்று

அண்ணனிடம் பணம் வாங்கி மூன்று வருடமாய்ச் சென்னையைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனும் எத்தனையோ பெண்களைக் கணக்குச் செய்துவிட்டான். சுப்ரஜாவிடமும் சுந்தரியிடமும் தோல்வி தான். இருவரும் அழகிகள், பணக்காரிகள், திமிர்க்காரிகள். கல்யாணம் செய்து கொண்டு வீட்டு மாப்பிள்ளையாக இருக்கத் தோதான பெண்கள்.

அதனாலேயே அவர்கள் எவ்வளவு அவமானப் படுத்தினாலும் ஈனியாகவே எடுத்துக் கொள்வான்.

ஃப்ரீ டைப்பாக இருக்கிறாளே! விரைவில் படிந்து விடுவாள் என்று நினைத்து ஒரு நாள் சுப்ரஜாவின் மேல் கையைப் போட, அவள் அறைந்த அறையில் கன்னம் பிய்ந்து விட்டது. அதனால் சுந்தரியிடம் எச்சரிக்கையாகவே இருந்தான்.

சுந்தரியும் கைநழுவி விட, மச்சினி சுப்ரஜாவின் நகைக் கடையில் வசதியாகச் செட்டிலாகி விட்ட அவனது அண்ணன் கருணாகரன், இனிமேல் உன் சேவை எனக்குத் தேவையில்லை எனச் சரவணனை மன்னார்குடி திரும்பி வரச் சொல்லிவிட்டான்.

செய்வதறியாமல் கையைப் பிசைந்து கொண்டு இருந்தபோது, வாராது வந்த மாமணியாய்ச் சுந்தரியின் அழைப்பு வந்தது.

“உனக்காக என் உயிரை வேணும்னாலும் தருவேன் சுந்தரி!” வழக்கமான பயலாக்கைச் சொன்னான்.

“ஒரு புண்ணாக்கும் வேண்டாம். நீ ஒரு பொண்ணை மட்டும் கடத்தினா போதும்.”

“யாரைக் கடத்தணும்...?”

“அமிர்தவல்லி. போட்டோ மெயில்ல அனுப்புறேன். நாளைக்குப் பரிட்சை முடிஞ்சு சாயந்தரம் இருட்டுன பிறகு சத்திரம் பஸ் ஸ்டாண்ட் வருவா. அவ தங்கியிருக்கிற விடுதில இருந்து பஸ் ஸ்டாண்ட் வரும் வழியில் ஒரு சின்னத் தெரு இருக்கு. அதுல தெரு விளக்கை உடைச் சுட்டு கார்ல நில்லு. அவ வெளியே வந்ததும் மயக்க மருந்து அடிச்ச கார்ல அள்ளிப் போட்டுட்டுப் போய்டணும்.

“நீயே கடத்துவயோ, இல்லை... ஆள் வச்சுக் கடத்துவயோ... அவளை பாம்பேல விப்பியோ, இல்ல... டெல்லில விப்பியோ தெரியாது. ஆனா அவ இனிமே யார் கண்ணுலயும் படக் கூடாது. அவளைப் பிரிஞ்சு மனோகர் ரத்தக் கண்ணீர் விடணும்.”

யாரையோ சொல்கிறாள் என்று நினைத்துக் கேட்டவன், “அமிர்தவல்லியா? உன் தங்கைதானே அவள். அவ என் பங்காளி மனோகரனோட மனைவி யாச்சே. ஏற்கெனவே எங்க குடும்பத்துப் பகை ஊரறிஞ்ச விஷயம். நான் இதுல ஈடுபட்டா...!” - தயங்கினான்.

இடை மறித்தவள், “இதுக்கு உனக்கு என்ன விலை வேணும் சரவணா?”

கள் குடித்த குரங்கானான்.

“சொல்லவா...?”

சரவணன் சொல்லியதும், மறுமுனையில் ஒரு பதிலும் இல்லை. “நீ சொல்றது எவ்வளவு ரிஸ்க்கான விஷயம் தெரியுமா? இதுக்கு நீ சம்மதிச்சா நான் செய்வேன். இல்லன்னா வேற ஆளைப் பாத்துக்கோ.”

சுந்தரியிடமிருந்து பதில் வந்தது. “சரி. உன் நிபந்தனைக்கு ஒப்புக்குறேன்.”

மறுநாள் தேர்வு முடிந்தது.

சிறுகச் சிறுக ஒவ்வொரு முறை செல்லும்போதும் பொருட்களை வீட்டில் வைத்து விட்டதால், அம்முவுக்குக் கையில் ஒரு சிறு பை மட்டுமே இருந்தது.

தேர்வு முடிந்து தோழிகளிடம் பேசியபின் கிளம்ப எவ்வளவு நேரமாகும் என்று தெரியாததால், தானே வந்து விடுவதாகச் சொல்லியிருந்தாள்.

மூன்று வருடம் குடும்பம் போல இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொண்ட தோழிகளிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக் கண்ணீருடன் கிளம்பினாள் அமிர்தவல்லி.

“இனிமே வேற எப்ப பார்ப்போமோ! நீ இன்னைக்குத் தங்கிட்டு நாளைக்குப் போலாமே?” கெஞ்சினாள் ரம்யா.

அனைவரும் நாளைதான் கிளம்புகிறார்கள்.

“வீட்டுக்கு வரேன்னு தகவல் சொல்லிட்டேன்டி. அத்தை காத்திருப்பாங்க.”

“அத்தை காத்திருப்பாங்களா, இல்ல அத்தை மகன் காத்திருப்பாரா?” கண்ணடித்தவாறே கேட்டாள்.

“அவர் சூரத் போயிருக்கார். நாளைக் காலை வந்துடுவார்.”

“அட்ரா சக்கை, அட்ரா சக்கை, அட்ரா சக்கை...! அதனாலதான் துள்ளிட்டு ராத்திரியானாலும் பரவாயில்லன்னு கிளம்புறியா! படிப்பைப் போல வாழ்க்கையிலும் வெற்றி பெற வாழ்த்துக்கள்...” மனம் நிறைந்து வாழ்த்தினாள் ரம்யா.

“அம்மு... அண்ணனை இனிமேலாவது கவனிடி. அடுத்த வருடம் எனக்கு மருமகனோ, இல்ல மருமகளோ பெத்துத் தரணும். சரியா?” கேலி பேசிய நந்தினியிடம் வெட்கத்துடன் விடை பெற்றாள்.

முக்கியமான வேலைகளை முடித்துவிட்டு, மீதத்தை உடன் வந்த கந்தவேலிடம் ஒப்புவித்து விட்டுச் சூரத் திலிருந்து கிளம்பும் முன் மனோகர் அமிர்தாவுக்குப் போன் செய்திருந்தான்.

நாளைக் காலை அத்தான் வந்துவிடுவார். சுந்தரி தன்னிடம் மனோகரைத் தருமாறு கேட்டபொழுதுதான் இவ்வளவு நாளில் அவன் மீது தான் கொண்டுள்ள காதலை, அன்பை, ஆசையை உணர்ந்தாள் அம்மு. இனிமேல் அவரை விட்டுப் பிரிய மாட்டேன்.

அத்தைமகன் கொண்டாட, பித்து மனம் திண்டாட

அன்பை இனி நெஞ்சில் சுமப்பேன்!

புத்தம் புதுப் பெண்ணாகி மெத்தை சுகம் உண்டாக

அத்தனையும் அள்ளிக் கொடுப்பேன்!

மன்னவனும் போகும் பாதையில்
வாசமுள்ள மல்லிகைப்பு மெத்தை விரிப்பேன்!
உத்தரவு போடும் நேரமே
முத்து நகைப் பெட்டகத்தை முந்தித் திறப்பேன்!
மௌனம் போனதிங்கு புதுக் கீதம் பாடுதே
வாழும் ஆசையோடு அது வாசல் தேடுதே!

தனது அத்தை மகனைப் பற்றிய கனவிலே மிதந்து
சென்ற அம்மு... அந்த இருட்டுச் சந்தில், முகத்தில் மயக்க
மருந்து தெளிக்கப்பட்டுக் காரில் கடத்தப்பட்டாள்.

23

அமிர்தாவைச் சுமந்தபடி சீராகச் சென்று
கொண்டிருந்தது கார்.

தேர்வுக்காகப் படித்ததால் சோர்வும்
பசியுமாய் இருந்த அமிர்தாவை அந்த
இருவராலும் சுலபமாகக் கையை முறுக்கி அடக்க
முடிந்தது. கத்த வழியின்றி மூக்கில் மயக்க மருந்து
அடங்கிய கைக்குட்டையை அழுத்தி மூர்ச்சையடைய
வைக்க முடிந்தது.

முகத்திலிருந்து ஜாக்கிரதையாகக் கர்சீப்பை எடுத்துத்
தனது கால்சராயில் வைத்தான் மாரி.

நிலவு வெளிச்சத்தில் செப்புச் சிலையாய் இருந்த
அவளது முகம் கண்டு அசந்தவன், வாயைத் திறந்தான்.

அவனது தமிழ் அவன் சென்னைப் பட்டினத்தைச்
சேர்ந்தவனென்று காட்டியது.

“சகாயம், பேசாம இவளை நான் கண்ணாலம்
கட்டிக்கிட்டுமா?”

“நாலாந்தாரமா? மினியம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சதோ
விளக்குமாறு பிஞ்சிடும்...” என்றவாறே, அருகில் வந்து
அமிர்தாவின் முகத்தை உற்று நோக்கினான். அவனது
பார்வை முகத்தை விட்டுக் கீழிறங்கியது.

“இவ கல்யாணமானவ. கழுத்துல தாலி பாரு.”

“அப்ப விதவைக்கு மறுவாழ்வு தரணும்னு பெரிய
வங்களே சொல்லிருக்காங்க.”

“நீ அப்படி வர்றியா? இவ வூட்டுக்காரன் எங்க
நம்மள கண்டுபிடிக்கிறது? கண்டுபிடிச்சா நீ சொல்லுறது
தான் நடக்கும். டேய், குட்டி ஷோக்காகிறாடா. நம்ம
பேட்டைக்கு இட்டுக்கிணு போய் ஒரு மாசம் குஜாலா
இருந்துட்டு... அப்பறம் வித்துடலாம். லட்டு மாதிரி
பொண்ணையும் காட்டி இத்தக் கடத்த காசும் கொடுத்தானே,
அவன் கால்ல விழுந்து கும்புடணும்.”

பேசியபடியே பூப்போல் இருந்த அம்முவைத்
தூக்கிக் காரில் படுக்க வைத்தனர்.

நிமிர்ந்தவர்களின் கண்களில் டார்ச் வெளிச்சம்.

“யாரோ நிக் குறான்பா!”

செருக ஏதுவாகக் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு
நின்றனர்.

சாதாரணமாக இது போன்ற வேலைகளுக்கு விஷம்
தடவிய கத்தியை எடுத்துச் செல்வது அவர்கள் வழக்கம்.

விஷக்கத்தி என்றால் சந்தேகத்துக்கிடமில்லாமல் ஒரே செருகில் விஷம் உடம்பில் ஏறி ஆள் எமனுலகம் சென்று விடுவான்.

“இந்தப் பெண்ணை என்கிட்ட தந்துடு!” இருளில் குரல் மட்டும் தான் கேட்டது.

“நீ யாரு?”

“அது எதுக்கு உனக்கு? இவளைக் கடத்த எவ்வளவு பணம் வாங்கின?”

“அம்பதாயிரம்தான். ஆனா சின்னப் பொண்ணா இருக்கா. இன்னும் பத்து வருஷத்துக்கு இவளை வச்சு பிசினஸ் பண்ணலாம். இல்ல... விலைக்கு வித்தாலும் குறைஞ்சது ரெண்டு லட்சம் சம்பாதிச்சிடுவோம்.”

அவனது பணக் கணக்கைக் கேட்டவனின் பல் ஆத்திரத்தால் நெரிபட்டது.

“நீங்க நாளைக்கே போலீஸ்ல மாட்டிக்கிட்டா?”

“ஹா ஹா! இந்த ஊர் எல்லையைத் தாண்டினதுக் கப்புறம் இவ எங்க இருப்பான்னு எங்களுக்கே தெரியாது. போலீசுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

பெட்டியைத் தூக்கிக் காட்டினான். “இதுல அஞ்ச லட்சம் இருக்கு. வாங்கிட்டு இவளைத் திரும்பிப் பார்க்காம போயிடுங்க.”

இப்பயே அஞ்ச லட்சம் தரேன்னு சொல்லுறானே, இவனை மிரட்டியே லைஃப்ல செட்டில் ஆயிடலாம் போல்

இருக்கே. தங்களுக்குள் ஒரு மார்க்கமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

“மாட்டேன்னு சொன்னா!”

“சமரசத்துக்கு ஒத்து வரமாட்டிங்க போலிருக்கே. சரி. வேற வழியில்லை. நாக், இனிமே நீ பார்த்துக்கோ!” என்று குரல் கொடுக்க, அதுவரை மறைந்திருந்த நாக் வெளியே வந்தான்.

இவன் நாங்குநேரி நாகப்பனில்ல. நம்ம எதிரி கோஷ்டிபா. பேசாம பணமே வாங்கியிருக்கலாம்.

அவர்கள் யோசனை பாதியில் கலைய, சைலன்ஸ் வைத்த துப்பாக்கியிலிருந்து பாய்ந்த தோட்டாக்கள் நடு நெற்றியில் பாய்ந்து மூளையைத் துளைத்தன. அவர்கள் கத்தக் கூட அவகாசமின்றிச் செத்துப் போனார்கள்.

“க்ளீன் பண்ணுற வேலை யெல்லாம் நான் பாத்துக்குறேன். நீ கிளம்பு!” நாக் கட்டளையிட்டான்.

ஹீரோவாய்ப் போட்டுக் கதை எழுதும் அளவுக்கு பெர்சனாலிட்டியாய் இருந்தான். இவனுக்குள் இப்படி ஒரு மிருகமா?

நாகப்பனிடம் தலையசைத்து விட்டு, மயங்கிய அம்முவைத் தூக்கிக் காரில் போட்டவன் கிளம்பினான்.

நடுவில் ஓரிடத்தில் நிறுத்தி அம்முவை எழுப்பலாமா என்று நினைத்தவன் பின்னர் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டான். செல்லில் சிறிது நேரம் பேசினான். அதன் பின்னர் நில்லாமல் செல்ல ஆரம்பித்தது அவனது கார்.

இரண்டு மூன்று மணி நேரத்தில் விழித்த அம்மு கஷ்டப்பட்டு எழுந்தாள்.

“யார் நீ? எதுக்கு என்னை கடத்துன?” பலத்தைத் தீர்டிக் கேட்டவள் அவனின் முகம் கண்டு திகைத்தாள்.

“அத்தான் நீங்களா?”

“ஆமாம். நானேதான், அந்த வில்லன். உன் ராமன் கூரத் போன நேரத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி உன்னைக் கடத்த வந்த ராவணன்...” புன்னகைத்த அகிலை அவளால் குற்றவாளியாகக் கற்பனை கூடச் செய்ய முடியவில்லை.

சற்று நேரம் கண்ணிமைக்காமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“எப்படிச் சிரிச்சா நம்புவ செல்லம்? நம்பியார் மாதிரியா, இல்ல... பி.எஸ்.வீரப்பா மாதிரியா?” கேள்வி கேட்டான்.

குறும்பாய் உதடுகளைச் சுழித்தாள். “நீங்க எப்படிச் சிரிச்சாலும் நம்ப மாட்டேன்.”

“இத பாருடா... கடத்திட்டு வந்திருக்கேன்னு சொல்றேன். கொஞ்சம் கூடப் பயப்படாம என் மாமன் மகள் கிண்டல் பண்ணுறா. வில்லன்னா முகத்துல மரு, வெட்டுக் காயம் இப்படி ஏதாவது இருக்கணுமா?”

“ஈரமில்லாத மனசிருக்கணும். வில்லத்தனம் செய்ய உங்களால் முடியாது அத்தான். வேணும்னா வில்லன் களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாத்தியிருப்பீங்க. சரியா சொன்னேனா?”

“நூத்துக்கு நூறு. ஆனாலும் இப்பக் கடத்திட்டுப் போறதுக்கு உனக்குக் காரணம் தெரிய வேண்டாமா?”

“ஏதாவது காரணம் இல்லாம நீங்க செய்ய மாட்டீங்க. இப்ப எனக்குப் பசிக்குது அத்தான். சாப்பாடு ஏதாவது வாங்கித் தாங்களேன்!” என்று உரிமையுடன் அவள் கேட்டதும் வண்டியைப் பிரேக் போட்டு நிறுத்தினான்.

என்மேல் இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாள். நான் ஏன் போன வருடமே உன்னைப் பார்க்க வராமல் போனேன்? துடித்த மனதை அடக்கினான்.

அடுத்தவன் மனைவி. இவளை மறப்பதுதான் அனைவருக்கும் நல்லது.

கண்கள் கலங்கப் பக்கத்து இருக்கையிலிருந்த பிரட் அண்ட் ஜாமை எடுத்துத் தந்தான்.

“இதுதான் அம்மு இருக்குது. நீ மயக்கம் கலைஞ்சு எப்ப எழுந்திருப்பன்னு தெரியல. அதனால சாப்பாடு வாங்கிணா கெட்டுடும்னு பிரட், பட்டர், ஜாம் வாங்கி வச்சேன்.”

“வாவ்! ஹாஸ்டல்ல நாங்க இதைத்தான் சாப்பிடுவோம்.”

“தெரியுமே!”

“என்ன தெரியும்?”

“ஹாஸ்டல்ல படிக்குற பொண்ணுங்களைக் கட்டிக் குறவங்க பிரட் ஜாமுக்குப் பழகிக்கணும்ங்கிற அளவுக்குத் தெரியும். மனோகரா! நீ பாவம்பா.”

“இந்தாங்கத்தான், நீங்களும் ஒரு ஸ்லைஸ் சாப் பிடுங்க. இல்லைன்னா எனக்கு வயிறு வலிக்கும்.”

“என்ன ஒரு தாராள மனம்!” என்று சொன்னாலும், மறுக்காமல் உண்டான்.

“பசியில காதெல்லாம் அடச்சிருந்தது அத்தான். இப்ப சொல்லுங்க... உங்க வீர தீர பராக்கிரமத்தை!”

“எனக்கு நேத்து சாயந்தரம் ஒரு போன் வந்தது.”

“யார்கிட்டயிருந்து?”

“குறுக்க பேசினா காரிலேர்ந்து இறக்கி விட்டுடு வேன்...” - மிரட்டி விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

“சுந்தரி சரவணன்னு ஒரு தறுதலைகிட்ட உன்னைக் கடத்தச் சொன்ன விஷயத்தைச் சொன்னது. நான் சுப்ரஜா மூலமா சரவணனோட இடத்தைக் கண்டுபிடிச்சு டிடெக்டிவ் ஏஜென்சி மூலமா சரவணன் இந்த ரவுடிங்களை அணுகின விஷயத்தைக் கண்டுபிடிச்சேன்.”

“இவனுங்க வட சென்னைல இருக்குற ஒரு பெரிய ரௌடிக் கும்பலோட தொடர்புள்ளவங்க. அப்பா மூலமா நாக்னு எங்க தொழில்ல உதவுற நிழல் ஆள் ஒருத்தரோட உதவியால உன்னைக் காப்பாத்தினேன்,”

“சுந்தரி ஏன்தான் என்னை இப்படிப் படுத்துறா?”

“அவளுக்கு மனோகர் வேணுமாம். அவனை அவளுக்குக் கொடுத்துட்டா பிரச்னை தீர்ந்துடும். தந்துடுறியா?”

அம்முனின் கண்களில் கண்ணீர் கரை கட்டியது.

“என்ன பதிலே காணோம்?”

“அதுக்குப் பதிலா நீங்க உயிரைக் கேட்டிருக்கலாம்.”

மனோகரைப் பிரிவதற்குப் பதில் உயிரைத் தருவாளாம்.

மனோ! உனக்கெல்லாம் வாழ்வுடா!

மனோகரும் அகிலும் ஒரே நிறுவனத்தில் வேலை செய்து வந்தனர். விற்பனை அதிகம் செய்யும் ஊழியருக்கு முன்னேறப் பிரகாசமான வாய்ப்பு. அகில் இதில் எவ்வளவு சீக்கிரம் நிரூபித்து மேலே வருகிறானோ அவ்வளவு சீக்கிரம் தனது சொந்த நிறுவனத்தைத் தலைமை ஏற்கும் வாய்ப்பைத் தந்தையிடம் பெறுவான்.

மற்றவர்களுக்கு இது வயிற்றுப் பாடு. ஆனால் அகிலுக்கோ, தனது நிறுவனத்தை நடத்த அவன் பெறப் போகும் அனுபவக்கல்வி. மாங்கு மாங்கென்று உழைத்து அந்த ஆண்டு நிறுவனத்தில் அவனது குறிக்கோளாகச் சொல்லிய விற்பனையை விட அதிகமாகக் காட்டினான்.

வருடா வருடம் அவர்கள் நிறுவனத்தில் நன்றாக வேலை செய்பவர்களுக்கு அவார்ட் தருவது வழக்கம். இந்த முறை அவனுக்குத்தான் கிடைக்கும் என அவன் நண்பர்கள் உசுப்பேற்றியிருந்தனர்.

அவனின் ப்ராஜெக்ட் மாணேஜர் கூப்பிட்டுப் பாராட்டினார் “அகில், நம்ம டீம் சேல்ஸ் டார்கெட்டை

இவ்வளவு சீக்கிரம் அடைஞ்சதுக்கு நீதான் காரணம். இன்னைக்கு அவார்ட் உனக்குத்தான் மேன்."

கடைசி நேரத்தில் அகிலுக்குக் கிடைக்கவிருந்த பரிசினை மற்றொரு கிளையினைச் சேர்ந்த மனோகர் தட்டிக் கொண்டு போனான்.

"நீயும் அவனும் எல்லா விதத்திலும் ஒரே சமமா இருந்தீங்க. எங்களுக்கு முடிவு பண்ண ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தது. ஆனா நீ வேலைல சேர்ந்து ரெண்டு மாசம் கழிச்சுத்தான் அவன் நம்ம கம்பெனில சேர்ந்திருக்கான். முன்னாடியே சேர்ந்திருந்தா அவன் உன்னை விட அதிகமாகவே விற்பனை செய்திருப்பானனு அவனோட ப்ராஜெக்ட் மேனேஜர் வாதாடிட்டான்டா.

"அடுத்த முறை பார்க்கலாம். ஆனா ஒரு சந்தோஷமான விஷயம். உன்னை ரைசிங் ஸ்டாரா மார்க் செய்திருக்காங்க."

அகில் ஏமாற்றத்தை மறைத்துக் கொண்டான்.

"என்னை மட்டுமில்ல, அவனையும் ரைசிங் ஸ்டாரா மார்க் செய்திருக்காங்கன்னு சொல்லுங்க பாஸ்!"

போட்டி இருந்தாலும் தனது பிராஞ்சுக்கு மாறுதல் வாங்கி வந்த மனோகரனை வெறுக்க அகிலால் முடியவில்லை.

நீ நல்லவன்தான் மனோகர். ஆனால் வேலையைப் பொறுத்தவரை நீ என் எதிரி. போட்டியாளன். உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. ஆனால் உன்னை வெற்றி

பெற என்னால் என்னென்ன முடியுமோ அத்தனையும் செய்வேன்.

மறு வருடம் மிகவும் முயன்றும் அகிலால் மனோகரை வெற்றி பெற முடியவில்லை. தன் தந்தை மிடம் சென்றான்.

"நடந்தது எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன்பா. இந்த மாதிரி திறமையான போட்டியாளரை வெல்ல என்ன செய்யணும்?"

"வெல்டன் மை பாய். தொழிலில் சில சமயம் இவனைப் போலப் பயங்கரத் திறமைசாலிகள் நமக்குப் போட்டியா வரது சகஜம். இவங்களை நேர்வழில ஜெயிக்கிறது கஷ்டம். ஆனா நம்ம முன்னேறணும்னா குறுக்கு வழில ஜெயிச்சாக் கூடத் தப்பில்ல.

"வெற்றி தரும் மந்திரத்தை இவனையே ஒரு மாதிரியா வைத்துச் சொல்லித் தரேன். இவன் சம்பந்தமா ஆபீஸ்ல நடக்குற விஷயங்களை என்கிட்ட சொல்லு. இவனைக் கவுக்க நமக்கு வழி கிடைக்காமயா போய்டும்?"

சில மாதங்கள் சென்றன.

அதன் பின் ஒரு நாள் கைலாசமே அகிலிடம் மனோகரைப் பற்றிக் கேட்டார். "பிரச்சனையில்லப்பா. அவன் பாவம். பங்காளிங்க தகராறுல நல்ல வக்கீலைத் தேடி அலைஞ்சுட்டிருக்கான். என்கிட்ட கூட வக்கீலைப் பத்திக் கேட்பான். அவன் வேலையில கவனம் செலுத்துறதுக் கேள் நான் விற்பனை அளவுல அவனை முந்திடுவேன்."

“அப்படி அஜாக்கிரதையா இருக்காதே அகில். இந்த வருஷம் உன் சேல்ஸ்தான் உன் பிரமோஷனைத் தீர்மானிக்கும்னு கேள்விப்பட்டேன். அதனால் வக்கீல் வேணும்னா நடனசபாபதியைப் பார்க்கச் சொல்லு.”

“போங்கப்பா! உங்க ஃப்ரெண்ட் கேஸ் நடத்துனா அவன் ஓட்டாண்டியா போவான். அவனால் அவ்வளவு ஃபீஸ் தர முடியாது.”

“ஃபீஸ் நான் பாத்துக்குறேன்டா. உன்னோட டார்கெட் அடையுறவரை மனோகருக்கு ஏகப்பட்ட குடைச்சல் தந்து வேலையில் ஈடுபட முடியாத அளவு தொந்தரவு தரச் சொல்லிடறேன். அப்பறம் இந்த வருஷப் ப்ரமோஷன் உனக்குத்தான்.”

“இது தப்பில்லையாப்பா?”

“போடா முட்டாள். ராமரே வாலியை முதுகில் அம்பு விட்டுத்தான் வதம் செய்தார். கடவுளே வேற வழியில்லாம குறுக்கு வழியைக் கடைப்பிடிக்கும்போது, அவனைக் கொஞ்சம் தாமதப்படுத்த நாம கடைப்பிடிச்சா என்ன தப்பு?”

அகிலின் கொஞ்ச நஞ்சத் தயக்கமும் பறந்து போனது. திட்டப்படியே அகில் நடனசபாபதியைப் பார்க்கும் படி மனோகரிடம் சிபாரிசு செய்தான். ஆனால் அவரோ மனோகரிடம் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவனது பகையாளி கருணாகரனுக்கு ஆதரவாகச் செயல்படுவார் என்பது அகில் எதிர்பாராதது.

விஷயம் தெரிந்தபோது, மனோகர் அகிலிடம் நெருப்பை உமிழ்ந்துவிட்டுப் போனான்.

“அகில், நீ இவ்வளவு கீழ்த்தரமாகப் போவன்னு நான் எதிர்பார்க்கல. எருதுக்கு நோவுன்னா காக்கைக்குக் கொண்டாட்டம்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். ஆனா இன்னைக்குத்தான் அனுபவத்துல உணர்ந்தேன். நான் குடும்பத்தைப் பார்த்துக்க வேலையை ராஜினாமா செய்துட்டேன். இந்த ப்ரமோஷன் உனக்குத்தான் கிடைச்சிருக்கும். கேவலம் இதுக்கா என் முதுகுல குத்தின?”

மனோகர்! உனக்கு நான் ஒரு துரோகம் செய்தேன். உண்மைதான்.

அதற்காக இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா?

என் விஷயத்தில் மட்டும் கடவுள் உடனடியாகத் தண்டனை கொடுத்து விடுகிறார். விரக்தியுடன் சிரித்துக் கொண்டான் அகில்.

சுந்தரி அகிலை வரவழைத்தபோது மனோகருடன் அவள் வண்டியில் இறங்கியதைக் கண்டான். மறுநாள் மனோகரின் கடைக்குப் போய் அவனது சட்டையைப் பிடித்து உலுக்கினான்.

“சுந்தரி மேல ஆசைன்னா அவளையே கல்யாணம் செய்திருக்கலாமே! அம்மு முன்னாடி அவளைக் கட்டிப் பிடிச்ச பைக்ல வந்து ஏன்டா அம்முவைக் கண் கலங்க வைக்கிற!”

சுந்தரி சொன்ன மற்ற விஷயங்களை நேரில் கேட்கப் பயந்தான். அகில் கேட்கப் போய் என் அந்தரங்க

விஷயங்களை அம்முவா உனக்குச் சொன்னாள் என்று எண்ணி அவள் மேல் கோபம் கொண்டால்?

ஆனால் மனோகரின் ஆதங்கமோ வேறு மாதிரி இருந்தது.

“பேசாம அம்மு உன்னைக் கல்யாணம் செய்திருக்கலாம் அகில். அவ சந்தோஷமா இருந்திருப்பா!”

“என்னடா சொல்லுற?”

மனக்கவலையைக் கொட்ட ஆளில்லாமல் தனித் திருந்தவன் அம்முவுக்கு அவனைக் கணவனாக ஏற்றுக் கொள்வதில் இருக்கும் தடையைச் சொன்னான்.

“அவ இன்னமும் சுந்தரிக்கு நிச்சயம் செய்தவனாவே தான் பாக்குறா. அவளோட கணவன்னு நினைக்கல.”

அகிலுக்கு ஓரளவு விஷயத்தைக் கணிக்க முடிந்தது. அம்முவின் வாழ்க்கையில் சுந்தரி விளையாடப் பார்க்கிறாள். அதற்காகத்தான் தன்னை அவசரமாய் வரவழைத்திருக்கிறாள்.

இன்னும் சிறிது நாள் இங்கிருந்தால் தன்னைத் தூண்டிவிட்டு அம்மு மனோகரைப் பிரிக்கப் பார்ப்பாளோ என்றெண்ணினான்.

அனைத்தையும் சொல்ல மனமின்றி, “சுந்தரிக்கு அம்முவைப் பிடிக்காதுடா. இப்ப உங்களுக்குள்ள பிரச்சனைன்னு அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கு. அதனால தான் என்னை வரச் சொன்னா. இதைப் பயன்படுத்தி உங்க வாழ்க்கைல ஏதாவது பிரச்சனை செய்யப் போறா.”

அம்முவை எச்சரிக்கையா இருக்கச் சொல்லு. நான் உனக்குக் கிளம்பிப் போறேன்.

“நீயும் அம்முவும் ஆளுக்கு ஒரு பக்கமா இருந்தா எப்படிப் புரிதல் வரும்? பேசாம ஒரு மாசம் லீவ் போட்டுட்டு அம்முவை ஹனிமூன் கூட்டிட்டுப் போ. பிரச்சனைல பாதி சால்வ் ஆயிடும். நான் குலு மணாலிக்கு டிக்கெட் புக் பண்ணுறேன்.”

உளரில் மனது சமாதானமாகி வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அவனுக்கு அந்தத் தொலை பேசி வந்தது.

அம்முவைக் காப்பாற்றியதும் விஷயத்தை சுப்ரஜா விடம் மனோகரின் வீட்டிலும் அம்முவின் வீட்டிலும் தெரிவிக்கச் சொல்லி விட்டான்.

இல்லாவிட்டால் சுந்தரி அம்மு தன்னுடன் ஊரை விட்டு ஓடி விட்டதாகக் கதை கட்டி விட்டாலும் ஆச்சரிய மில்லை. உடனடியாக அவளும் மனோகரின் வீட்டில் சொல்லி விட்டாள்.

அவன் தந்தை தானே காலையில் அம்முவின் வீட்டில் தெரிவிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டார்.

“அத்தான்! யார் போன் பண்ணாங்க, ஏன் உங்க கிட்ட சொன்னாங்க? சொல்லுங்க.”

அமிர்தா அவனை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அவங்க சுந்தரி இந்த பிளான் பத்தி சரவணனோட பேசிட்டுருந்ததை அரை குறையாக் கேட்டுச் சொன்னாங்க.

மத்த விஷயங்களைக் கண்டுபிடிச்ச சரியான நேரத்துக்கு உன்னைக் காப்பாத்துறதுக்குள்ள பயங்கர டென்ஷன்."

"யார் அத்தான் உங்ககிட்ட சொன்னது? அவங்க ஏன் அம்மா வீட்டுலயோ இல்லை எங்க வீட்டுலயோ சொல்லல?"

புகுந்த வீடு சரளமாய் எங்க வீடானதை வியந்தவன்... "அங்கெல்லாம் சொன்னால் சுந்தரிக்கு இன்னும் கெட்ட பெயர் ஆயிடுமில்லையா? இப்ப என்கிட்ட சொன்னது கூட உன்னைக் காப்பாத்துறதைவிட சுந்தரி மேலும் தப்பு செய்து மாட்டிக்கக் கூடாதுன்னுதான்."

கசப்புடன் சிரித்தாள் அமிர்தா. "பாட்டிக்குச் சுந்தரி செஞ்சது தப்பாவே தோணலையா? இன்னமும் அக்கா வுக்குத்தான் பரிஞ்சு பேசுறாங்க. இல்லையாத்தான்?"

அவன் சொல்லாமலேயே வெள்ளையம்மாதான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்க முடியும் என்று யூகித்து விட்டாள்.

"வெரி குட். கண்டுபிடிச்சுட்டாயே! அதுக்கும் காரணம் தெரியுமா? மனோகர் சுந்தரியை வசியம் செய்துட்டானாம். முன்னாடி வெறுத்தவ இப்ப அவனைக் கல்யாணம் செய்ய நினைக்க அதுதான் காரணம்."

"வசியம் செய்தது உண்மைதான். ஆனா சுந்தரியை இல்லை. என்னை!"

முகத்தில் வெட்கத்தால் ஓடிய செவ்வரியை அகில் வியந்தபோது... சென்னையில் நின்றிருந்தனர்.

என் மேல் இவளுக்கு மரியாதையும் பாசமும் இருக்கிறது. ஆனால் மனோகர் மேல் காதலிருக்கிறது. அதனால் அவனிடம்தான் அவள் சேர முடியும்.

"இறங்கு."

"யார் வீடு இது?"

"அசோக வனம். வா!" உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

மனோகர் இருப்புக் கொள்ளாமல் சென்னை ஏர் போர்டில் இறங்கினான். இந்த முறை கந்தனும் கரத் வந்திருந்தான்.

முக்கியமான ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்திட்ட பின் வேலைகளைக் கந்தனிடம் ஒப்படைத்துத் திரும்ப எண்ணிய பொழுதுதான், சென்னை போகும்படி மொட்டையாகச் சொன்னார் அவனது தந்தை.

"மனோ, நானும் கந்தனும் சிறிது நாள் வியா பாரத்தைக் கவனிச்சுக்கிறோம். நீ சென்னைக்குப் போ. அங்கே நம்பிக்கையான ஒருவரின் துணையோடு அம்முவை அனுப்பி வைக்கிறேன். இருவரும் ஹனிமூன் சென்று ஒரு மாதம் கழித்து வந்தால் போதும். உன்னை ஏர்போர்டிலிருந்து அழைத்துப் போக ஆள் வண்டியோடு காத்திருப்பாங்க."

விமான நிலையத்தில் அவனுக்காகக் காத்திருந்த நபரோ சுப்ரஜா. "என்ன மனோகர்! தைரியமா என்னோட வண்டியில ஏறுறிங்க. சுந்தரிகிட்ட இருந்து தப்பிச்சு என்

கிட்ட மாட்டிடங்க போலிருக்கே!" கலகலவெனச் சிரித்தாள் சுப்ரஜா.

"சுப்ரஜா, நீங்க நினைச்சிருந்தா என் கல்யாணத்தைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க முடியும். தீருமணத்துக்குப் பின்ன வியாபாரம் நடக்கவிடாம கருணா அண்ணாவைத் தூண்டி விட்டிருக்க முடியும். ஆனா இந்த மாதிரி தொந்தரவு எதுவுமே எனக்கில்லை.

"சொல்லப்போனா கருணா வீட்டுல என் விஷயத்தில் தலையிடுறதே இல்லை. சோ, அந்த அளவு என் மேல உங்களுக்குப் பெருசா பிடிப்போ விருப்பமோ என்னைக் குமே இருந்ததில்லை."

சிரித்தாள் சுஜா.

"நிஜமாவே மனோகர்... சில பொருள்களைப் பார்த்த வுடனே வாங்கணும்னு ஒரு சபலம் தோணுமில்லையா! அதை மாதிரிதான் உங்களைப் பார்த்ததும்... கல்யாணத்துக்குப் பார்க்குறாங்க. உங்களைப் பார்த்தா பிரச்னை இல்லாம லைஃப் போகும்னு நெனச்சேன். அவ்வளவு தான்.

"இதை வச்சு உங்க மேல காதல்ன்னு நெனச்சு அப்பா தொல்லை தந்துட்டார் போலிருக்கு. ஐ அம் எக்ஸ்ப்ரீம்லி சாரி!"

"என்ன சுப்ரஜா, மன்னிப்புன்னு பெரிய வார்த்தை யெல்லாம் கேட்டுட்டு. இப்ப எதுக்கு என்னை உங்க வீட்டுக்கு அழைச்சுட்டு வந்திங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"அகில் உங்க மனைவியைக் கூட்டிட்டு சென்னை வந்திட்டிருக்கார்!" சொல்லிவிட்டு மனோகரின் முகத்தை ஆழம் பார்த்தாள்.

"அம்முவுக்கு என்னாச்சு? சுந்தரியால ஏதாவது ஆபத்து? அகில் நேர்ல போக வேண்டியதாயிடுச்சா?"

இதைத்தான் சுப்ரஜா எதிர்பார்த்தாள்.

மனைவியைக் காதலித்தவன் அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு தனியாகச் சென்னை வருகிறான். இருந்தும் துளி கூடச் சந்தேகப்படவில்லை.

"அம்மு அதிர்ஷ்டசாலி!" முணுமுணுத்தாள்.

பின்னர் விவரங்களைச் சொன்னாள்.

மனோகருக்கு ஆத்திரத்தில் இரத்தம் கொதித்தது.

இந்தச் சரவணனை... பல்லைக் கடித்தான்.

"நீங்க இந்த விஷயத்தில் நேரில் தலையிட வேண்டாம் மனோ! இந்த விஷயங்கள் தெரிய வந்தவுடன் நேத்தே அகில் வீட்டுல அவங்க அம்மா அப்பாட்ட பேசிட்டேன். என் அப்பாவும் அகில் அப்பாவும் சரவணனைப் பார்த்துப்பாங்க. அவனுக்குக் கருணா சப்போர்ட் கட் செய்தாலே பயந்திடுவான்."

சென்னை நகரின் சந்தடி எதுவும் இல்லாமல் அமைதியாக இருந்த அந்த டவுன் ஹவுஸுக்கு நுழைந்த அமிர்தா ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள்.

"அகில் அத்தான்! இந்த இடம் ரொம்ப அழகு."

“ஆமா. உள்ளே வன தேவதை மாதிரி ஒரு பொண்ணு இருக்கா.”

சுப்ரஜா வெளியே வந்தாள்.

பெரிய கண்கள் முழுவதும் புது இடம் தந்த மருட்சியுடன், அகிலின் பின் மறைந்தவாறு வந்த அம்முவைக் கண்டதும் சுப்ரஜாவுக்குப் பிடித்துவிட்டது.

அமைதியான அழகு. உடல் அசைவு ஒவ்வொன்றிலும் நளினம். இவள் சிரிப்புதான் எவ்வளவு கள்ள மில்லாமல் இருக்கிறது.

அகில் இவளை விரும்பியதில் வியப்பில்லை.

மனோகர் இவள் மேல் பைத்தியமாய் இருப்பதில் ஆச்சரியமே இல்லை.

வியந்தவாறு அமிர்தவல்லியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அகிலின் காதில் அம்மு, “அத்தான்! இதுதான் வன தேவதையா? அப்ப நீங்க... வன தேவனா?”

அம்முவின் காதைப் பிடித்துத் திருகியவன், “வாலு. மனோ உன்னை ரொம்பக் கெடுத்து வச்சிருக்கான்.”

இருவரையும் பொறாமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சுஜா.

அகில் அருகில் வந்து சுஜாவின் கையைக் கிள்ளிக் கண்ணைச் சத்தத்திலும் தான் நினைவு வந்து, “வா அம்மு!” என்றாள்.

“நீங்கதான் அத்தான் சொன்ன வன தேவதையா? ரொம்ப அழகாயிருக்கீங்க.”

சுப்ரஜா தந்த காபியை அருந்திக் கொண்டிருந்த மனோகரைக் கண்டு அமிர்தாவுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்.

அம்முவின் குரலைக் கேட்டதும் வேகமாய் வந்து கட்டியணைத்தவன், “கண்ணம்மா! இந்தச் சமயம் பார்த்து உன்னைத் தவிக்க விட்டுட்டுப் போயிட்டேனே. உனக்கு ஒண்ணுமில்லையே. அகில் மட்டும் இல்லைன்னா என்னாகியிருக்கும்...” - குரல் நடுங்கியது.

“அகில் அத்தான்தான் சூப்பர் மேன் மாதிரி வந்துட்டாங்கள்ல. அப்புறம் ஏன் கவலைப்படுறிங்க...” - சமாதானப் படுத்தினாள்.

“அகில் சூப்பர்மேன் இல்லைம்மா. உன்னைச் சுந்தரி மிரட்டினதை சுப்ரமணி காதில் போட்ட உன் ஃபிரெண்ட் நந்தினியும், அவள் சொன்னதால சரியான நேரத்தில் வந்து தவறு நடக்காம காப்பாத்தின தாத்தாவும் அகிலுக்குத் தகவல் சொல்லி வரவழைச்ச உன் பாட்டியும்தான் சூப்பர் மேன் அண்ட் விமன். போனாப் போகுதுன்னு அகிலுக்கு அஞ்சு சதவிகிதம் தரலாம்.”

“நான் ஒத்துக்க மாட்டேன். மனோகர், சுந்தரி உங்களைப் பத்தித் தவறா சொன்னாலும் யாரும் நம்பி யிருக்கப் போறதில்ல. பாட்டி தகவல் தந்ததும் அந்த முரடங்க கிட்டயிருந்து காப்பாத்தின அகில்தான் உண்மையான ஹீரோ!”

மனோவிடம் சண்டை போட்டாள் சுஜா.

மனோவின் கையணைப்பிலிருந்த அம்மு அவனைப் பார்த்துக் கண்ணடிக்க,

மனோகரோ புரிந்து கொண்டேன் எனும் விதமாக அகிலையும் சுஜாவையும் பார்த்து விசில் அடித்தான்.

அந்தத் தம்பதியினரின் நெருக்கத்தைப் பார்த்து அகிலுக்கோ சுப்ரஜாவுக்கோ கொஞ்சம் கூடப் பொறாமை வரவில்லை.

“டேய், சின்னப் பிள்ளைங்க ரெண்டு பேர் இருக்கோம். உங்க காதலை டிபன் சாப்பிட்டுட்டு மாடி ரூம்ல வச்சுக்கோங்க. சுப்ரஜா, டிபன் வச்சுட்டு எங்க வீட்டுக்குக் கிளம்பு. இவங்க ஊருக்குப் போனதும்தான் நீ திரும்பி வர்ற. இவங்களைப் பார்த்து நீயும் கெட்டுப் போயிடப் போற!”

“எனக்கு டிபன் வேண்டாம்.” மனோகர் சொல்ல...

“எனக்கு டிபன் வேணும். அகில் அத்தான் வெறும் பிரத்தான் சாப்பிடத் தந்தாங்க,” என்றாள் அம்மு.

“நல்லா வயிறு முட்டச் சாப்பிட்டு அப்பறம் கும்ப கர்ணியாட்டம் படுத்துத் தூங்கணும். சரியா?” மனோ பல்லைக் கடித்தபடி சொன்னான்.

சிரித்த சுஜா, “அம்முவுக்கு அரை வயிறு சாப்பாடு போடுறேன். சரியா, மனோகர்?”

“மனோகர், உன் அம்முவைப் பத்திரமா உன் கையில் ஒப்படைச்சுட்டேன். நான் உனக்குச் செய்த

துரோகத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துட்டேன்னு நினைக்கிறேன்.” - அகில் சொன்னான்.

“அகில், சுப்ரஜா எல்லாத்தையும் சொன்னா. ரொம்ப நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கேன்.”

“நன்றி சொல்லி நேரத்தை வீணாக்காம ஹனிமூன் கிளம்புற வழியைப் பாருங்க. நாளை உங்களுக்கு ஃபிளைட். அதுவரை நீங்க சுப்ரஜா வீட்டுல தங்கலாம்.”

அமிர்தா குளித்து வருவதற்குள் நடந்ததை மனோ கரிடம் சொல்லியிருந்தான் அகில்.

“இந்தக் கொலை கேஸ்...”

“அது நாக் விஷயம். நம்ம கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை!”

“சுந்தரியை என்னதான்டா செய்யுறது? ஒரு பொண்ணு இந்த அளவுக்குக் கொடூரமா இருப்பாளா?”

“இருக்காளே! நான் சின்ன வயசுலயே அவளைப் பத்தித் தெரிஞ்சுட்டு ஒதுங்கிட்டேன். நீ ஜஸ்ட் மிஸ்.”

சுப்ரஜா குறுக்கிட்டாள்.

“ஒரு சூடான தகவல்பா. சுந்தரியும் சரவணனும் திருட்டுக் கல்யாணம் செய்துக்கிட்டாங்களாம். கடவுள் எப்படிப் பொருத்தமா ஜோடி சேர்க்கிறான், பாருங்களேன்...”

“பாவம் தாத்தா! இதை எப்படித் தாங்குவார்னு தெரியல...?” அம்மு புதிய கோணத்தில் கவலைப்பட்டாள்.

சுரவணன் சுந்தரியிடம் தன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நிபந்தனை விதித்தே இந்தக் காரியத்தில் இறங்கியிருந்தான்.

சென்னை பார்ட்டி இருவரும் அமிர்தாவை மூர்ச்சையடையச் செய்ததும் அவனுக்குத் தகவல் தந்திருந்தனர். உடனே ராத்திரியோடு ராத்திரியாகச் சுந்தரியின் வீட்டுக்குத் திருவாரூர் சென்றவன், தெருமுனையிலிருந்து அவளை அழைத்தான்.

கடுப்பாய் வந்தாள் சுந்தரி.

“எதுக்குக் கூப்பிட்ட?”

“உன் தங்கச்சியைக் கடத்தியாச்சாம். தகவல் வந்தது...”

புன்னகையில் மலர்ந்தது சுந்தரியின் முகம்.

“இதை போனில் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா?”

“ஏன், நீ வேற எங்கயாவது தப்பிச்சு ஓடுறதுக்கா? சரி சரி. வண்டில ஏறு.”

“ஏன் வண்டில ஏறணும்?”

“நம்ம ஒப்பந்தப்படி கடத்திட்டேன். காலைல நமக்குக் கல்யாணம்.”

“காலையிலயா? நீ உங்க அம்மா அப்பா கூட முறைப்படி வந்து பொண்ணு கேளு.”

“இந்த டகால்டி வேலை யெல்லாம் என்கிட்ட வேணாம். நீ இப்ப கிளம்பி என் கூட வரல, நீ கடத்தச்

சொன்ன விஷயத்தை போலீஸ்ல சொல்லிடுவேன். நீ பேசினதை ரெகார்ட் செய்திருக்கேன். கேக்குறியா?”

“சரி. டிரஸ் எல்லாம் பாக் செய்து எடுத்துட்டு வரேன்.”

“அதெல்லாம் வேணாம். இந்த நைட் டிரஸ்லயே ஒரு மார்க்கமாத்தான் இருக்க. கார்ல ஏறு.”

பல்லைக் கடித்தபடி ஏறினாள். விடியற்காலையில் மாரியம்மன் கோவிலில் இருவருக்கும் பொம்மை போல மாலை மாற்றித் திருமணம் முடிந்தது.

மன்னார்குடியில் கோவிந்தன் தாத்தா வீட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைக்கக் கூடாது என்று சொல்லியனுப்பினார்.

“சுந்தரி என் வீட்டுக்கு வரதை நான் விரும்பல. ஆனா தாய் தகப்பனை விட்டு அவளைப் பிரிச்ச பாவம் எனக்கு வேணாம். அதனால கணபதி, நீ உன் குடும்பத் தோட மெட்ராஸ் போயிடு. உன் பொண்ணு கூட அங்கே யிருந்து போக்குவரத்து வச்சுக்கோ. இதுவரைக்கும் நீ குடும்பத்துக்குன்னு ஒத்த பைசா தந்ததில்ல. இருந்தாலும் அண்ணாநகர் வீட்டை உனக்குத் தந்துடுறேன்.

“இந்த வீட்டுல ஷண்முகமும் கனகாவும் என்னோட இருப்பாங்க. வெள்ளையம்மா, பேத்தி வேணும்னா உன் பெரிய மகனோட போய்டு. இந்தப் பூர்வீக வீடு என் பேரங்களுக்குச் சொந்தம். நகையைச் சரிபங்காப் பிரிச்சு பேத்திங்களுக்குத் தந்துட்டேன். என் கடமை முடிஞ்சது.”

தெளிவாகச் சொல்லி விட்ட பின் வீட்டில் மறு பேச்சில்லை.

சுந்தரி மனோகரின் வீட்டில் நடந்து கொண்ட முறையை அறிந்த பின், சரோஜாவின் அண்ணன் கைலாசமும் வீட்டுக்கு வர வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்.

“ஏம்மா சரோஜா, நான் அகிலுக்குப் பொண்ணு பாத்திட்டிருக்கேன். இப்ப சுந்தரி அவனுக்குப் போன் பண்ணித் திருவாரூருக்கு வரச் சொல்லி அம்முவைப் பத்தித் தப்பா சொல்லிருக்கா. இவளால மனோகர்கிட்ட அகில் சட்டையைப் பிடிச்ச சண்டை போட்டுருக்கான்.

“அதுக்கப்பறம் மனோகர் சொல்லித்தான் சுந்தரி அவங்க வீட்டுலயும் ஏகப்பட்ட குழப்பம் செய்ததா கேள்விப்பட்டேன். தப்பா நெனச்சுக்காதே, அகிலுக்குக் கல்யாணம் முடிவு செய்திருக்கேன். இவ போக வர இருந்தா அகில் குடும்பத்துல குழப்பம் வந்துடப் போகுது. அதனால சென்னை வந்தா நம்ம கெஸ்ட் ஹவுஸ்லயே தங்கிக்கோ!” என்று நைஸாகக் கழன்று கொண்டார்.

திருவாரூரில் சரவணன் வீட்டில் சுந்தரிக்குப் பயங்கர வரவேற்பு.

ஆனால் எதுவுமே அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“மனோகரை வேண்டாம்னு சொன்ன பொண்ணு என்னைத் தொரத்திப் பிடிச்சுக் காதலிச்சுக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிச்சு!” கீறல் விழுந்த ரெகார்ட் மாதிரி சரவணன்

எல்லாரிடமும் சொன்னான். சுந்தரியால் மறுக்கக் கூட முடியவில்லை.

காலையில் மனோகரின் கடை வழியேதான் சரவணனின் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

மனோவின் கடையில் அவனது அப்பா வியா பாரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அம்மு கடத்தப்பட்ட அடையாளமே இல்லையே!

யோசித்தவாறே சரவணனின் வீட்டில் காலை உணவைக் கொறித்தாள்.

வீடு மார்பிளால் இழைத்திருக்க...

சரவணனின் அறையில் இருவரும் ஓய்வெடுக்கச் சென்றனர்.

“சரவணா! உண்மையிலயே அம்முவைக் கடத்து னியா? அவங்க வீட்டுல ஒரு அறிகுறியுமே இல்ல.”

அவளைப் பார்வையாலே துகிலுரித்துக் கொண்டிருந்தவன் கடுப்பானான்.

“ஆனா இந்த மனோவை இத்தோட விட்டுக் கூடாது. அவன் கடைக்குப் பக்கத்துல இருக்குற கடையை நீங்க முன்னாடி விலைபேசி அப்புறம் பாதி ல நிறுத்தித் திங்களாமே. இப்ப எனக்கு அதை வாங்கித் தா. நான் தினமும் அந்தக் கடைக்குப் போய் அவனை ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வகையில் சித்தரவதை செய்யணும். மனோ என்னை நினைச்சு நம்மதியா தூங்கக் கூடாது...”

பளாரென்று கன்னத்தில் அறை விழ, துடித்துப் போய்ப் பார்த்தாள்.

“ஏன்டி, தாலி கட்டினவன் குத்துக்கல்லாட்டம் கண் முன்னால நிக்கிறேன். காலைல இருந்து எல்லார்கிட்டயும் மனோகரைப் பத்திக் கேக்குற, அவன் கடைப்பக்கம் போனா... அங்க எட்டிப் பாக்குற. இப்ப என்கிட்டயே அவனைத் தினமும் பார்த்துச் சித்திரவதை செய்யணும்னு சொல்ற.

“நீ தினமும் அவனை நினைக்கவா உன்னைக் கல்யாணம் செய்துட்டேன். அவனை இப்பவே மறக்குற. நம்ம மொத ராத்திரிக்குத் தயாராகுற. மனோகர் கூட எனக்கும் ஒரு போட்டி இருக்கு. அவனுக்குப் பிள்ளை பொறக்குறதுக்கு முன்னாடி எனக்குப் பிறக்கணும். அதுதான் போட்டி. இதுல நான் ஜெயிக்க நீ ஹெல்ப் பண்ணுற. சரியா...?”

வெளியே சென்றவன், “கருணா! நான் அண்ணா நகர்ல மாமியார் வீட்டோட மெட்ராஸ்ல செட்டில் ஆயிடு வேன். உன் மாமனார் மூலமா எப்படியாவது அந்த அபுதாபி வேலையை வாங்கித் தா. மனோகர் இனிமே சந்தரி கண்ணுலயே படக்கூடாது. அந்த மாதிரி ஏற்பாடு செய்பா.”

அவனைச் சென்னையில் அடித்துத் துவைக்க...

சகாயத்தைக் காணாமல் தேடிக் கொண்டிருந்த ஷப்பாளிகள் காத்திருக்கின்றனர்.

சகாயம் கடைசியாக இவனைத்தான் சந்தித்துப் பேசினான் என்று கண்டுபிடித்திருந்தனர். சென்னையில் வீட்டில் புகுந்த கொள்ளைக் கும்பல் குடும்பத் தலைவரை அடித்துப் போட்டுவிட்டு நகைகளையும் பணத்தையும் சூறையாடியது என்று எதிர்காலத்தில் நியூஸில் கேட்கும் போது சரவணனின் பெயர் வருகிறதா என்று உற்றுக் கவனியுங்கள்.

உணவு முடிந்ததும் மாடிக்கு ஓய்வெடுக்கச் சென்றனர்.

“நந்தினியும் அண்ணனும் பத்தி நான் கவனிக் கவே இல்லையே. சீக்கிரம் தாத்தாவே அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்து வச்சுடுவார்னு நினைக்கிறேன்.”

மனோகரிடமிருந்து பதில் வராமல் போகவும்... திரும்பிப் பார்த்தாள். சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தவனின் தேவை புரிந்தது.

“இதுவரை உன்கிட்ட மனைவி என்கிற உரிமையை எதிர்பார்த்ததில்லை அம்மு. இன்னைக்கு எதிர்பார்க்கிறேன். தருவாயா?”

தாபத்துடன் கேட்ட மனோகருக்கு வெட்கத்தைப் பதிலாகக் கொடுத்தாள்.

இந்த முறை மனோகர் நெருங்கியபோது அவன் தனது கணவன் என்பதைத் தவிர வேறு ஒரு எண்ணமும் அம்முனின் மனதில் தோன்றவில்லை.

மனோகர் அக்காவுக்குப் பார்த்திருந்த மாப்பிள்ளை என்று அவளது மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்த விஷயம் சுந்தரியின் திருமணத்தைக் கேள்விப்பட்டவுடன் சூரியனைக் கண்ட பனித் துளியாக மறைந்திருந்தது.

“அத்தான், உண்மையைச் சொல்லுங்க. வேற வழியில்லாமத்தானே என்னைக் கல்யாணம் செய்து கிட்டிங்க?”

“என் அசட்டுப் பொண்டாட்டியே! கல்யாணமும் பணமும்தான் முக்கியமா இருந்திருந்தா சுப்ரஜாவையோ, இல்லை மகேஷோட சின்ன மாமியார் பெண்ணையோ கேட்டிருந்தா போதாதா? நீதான் வேண்டும் என்று கிட்டத் தட்ட ஒரு குடும்பத்தையே வில்லன் மாதிரி மிரட்டி, அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லாம செய்து உன்னைத் தூக்கிட்டு வரணுமா?”

“அதானே ஏன்?”

“என் மேல் உனக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்தது போலவே, உன் மேலும் எனக்கு அன்பு இருந்தது.”

“உங்கள் மேல் நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்தது என்று யார் சொன்னது?”

“உன் கண்கள் சொன்னதை உனது வார்த்தைகள் ஊர்ஜிதப் படுத்தின.”

“எப்படி”

“மக்குப் பிளாஸ்திரி. உன்னை முதன் முதலில் சென்னையில் தரமணியில் விட்டு விட்டுக் கிளம்பினேனே, நினைவிருக்கா?”

“ம்ம்ம்...”

“என்னுடைய செல் எண்ணைத்தானே உனக்குத் தந்தேன். உன்னுடையதை வாங்க மறந்து விட்டதால் மறுபடியும் உன்னைப் பார்க்க வந்தேன். அப்போது யாரோ தோழிகளிடம் சுந்தரி கல்யாண விஷயத்தில் கொடுத்து வைத்தவள் என்று பொறாமையுடன் சொன்னார்கள். அதை நான் கேட்டு விட்டேன். இல்லைன்னா ரம்யா எனக்குச் சல்யூட் சாம்ராஜ்னு பட்டப் பெயர் வச்சது எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“போங்கு ஆட்டம். எனக்கொண்ணும் பொறாமை இல்லை.”

“கள்ளி! பொய் சொல்லாதே. உன்னைப் பார்த்த வுடனே எனக்குப் பிடித்தது. உன்னை மாதிரியே சுந்தரியும் இருந்தா வாழ்க்கை இனிமையா இருக்கும்னு நெனச்சேன். உன் வார்த்தையைக் கேட்டதும் எனக்கு வானத் திலே ஜிவ்வென்று பறப்பது போலிருந்தது. திருமணம் நின்றதும் நீ சொன்ன அந்த வார்த்தைகள்தான் என்னை உன்னை எப்படியாவது சிறை பிடிக்கத் தூண்டின.”

அவளது மடியைத் தேடித் தலை சாய்த்தவன்,

“அம்மு, உன்னை அவ்வளவு காதலுடன் மணம் செய்தேன். உன்கிட்ட அன்பைக் காண்பிக்க முடியாமல் உன் படிப்பு கட்டிப் போட்டிருந்தது. அப்படியும் அப்பப்ப என் மனதை உணர்த்த மறக்கவில்லையே!

“உன்னைத் திருட்டுத்தனமாய் எத்தனை தடவை திருவாளருக்குப் பார்க்க வந்தேன் தெரியுமா? நீ

கவனிக்கவில்லை. ஆனால் உன் தாத்தா கவனித்து இனிமேல் வண்டியில் வரச் சொல்லிப் புது வண்டி தந்துட்டுப் போயிருக்கார். ஊருக்குப் போனதும் அந்த டௌரி வண்டி உங்க வீட்டுக்குப் போய்த் தாத்தாட்ட நன்றி சொல்லணும்.”

“என்னைத் திருட்டுத்தனமா பார்க்க வந்திங்களா? நிஜமாவா அத்தான்?”

“நிஜமா அம்மு! இனிமேலாவது சந்தேகப்படாமல், சக்கரக் கட்டி ராஜாத்தி
என் மனசை வச்சுக்கோ காப்பாத்தி!
சந்தனக் கட்டி மேனியிலே
நான் சாஞ்சுக்கவா சொல்லு மகராசி!”
வெட்கத்துடன் அனுமதி தந்தாள்.

“இப்போது உன் முறை, நீ சொல்... நிஜமாவே என் மேல் உனக்குப் பிரியம் இருக்கிறதா?”

அவனைப் பார்த்தவள் -

“அத்தை மகனே என் அத்தானே!

உன் அழகைக் கண்டு நான் பித்தானேன்!

தென்றலடிக்கும் தோட்டத்திலே

நான் புத்திருக்கும் முல்லைக் கொத்தானேன்!”

“அட ஆமா. முல்லைக் கொத்தின் வாசம் என்னை மயக்குது. எடுத்துச் சூடிக் கொள்ளலாமா?”

அவனது மூக்கைத் தீருகியவள், “இந்த மூக்கில் தானே சுந்தரி கை வைத்தாள்.” - வெடுக்கெனக் கடித்தாள்.

“ஹேய்! வலிக்குது...” என்று சொன்னாலும், அவளது தண்டனையை மிகவும் விரும்பினான்.

“இந்தக் கன்னத்தில்தானே அவள் தடவினாள்...”

வலது கன்னத்தில் ஒரு கடி.

மனோகர் வலிக்குப் பயப்படாமல் இடது பக்கத் தையும் காட்டினான்.

“நான் தூங்கிட்டு இருக்குறப்ப அவ முகத்தைத் தொட்டதால இடது வலதான்னு மறந்துடுச்சு. எதுக்கும் இடது கன்னத்திலயும் ஒரு கடி. கடிச்சுடுறியா?”

அவன் ஆசையை மனைவி நிறைவேற்றியதும்,

“இப்ப நினைவு வந்துடுச்சு. என்னோட லிப்ஸ்தான் சுந்தரி தொட்ட இடம். அதுக்குத்தான் நீ பயங்கரமான கடி தண்டனை தரணும்.”

“செம ஃப்ராட் அத்தான்... நீங்க!”

“போ அம்மு. ஏற்கெனவே ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் லேட்...”

கோபித்துக் கொண்டவன், அதே வேகத்துடன் அவள் இதழ்களைச் சிறைப் பிடித்தான். விடாமல் தொடர்ந்த அவனது ஆவேச முத்தங்களால் களைத்தே போனாள் அம்மு.

‘செல்லமே! இது இரவா பகலா?’ என்ற கேள்வி அவர்கள் காதில் விழுந்தால்தானே!

கீழ் வீட்டில் ஹாலில் அகிலுக்கு கிரீன் டீ தந்த வாறே சொன்னாள் சுப்ரஜா.

“அம்மு ரொம்ப குடும்பப் பாங்கில்ல அகில்! அப்படி இருந்தாத்தானே உங்களுக்குப் பிடிக்கும்?”

“இல்லை.”

கேள்வியுடன் பார்த்தாள். “இப்பல்லாம் எனக்கு மாடரன் உடைகள் போட்ட பெண்களைத்தான் பிடிக்குது. அதுவும் பிரட் மார்மலைட் தர்ற பெண்களை ரொம்பப் பிடிக்குது.”

திகைப்புடன் பார்த்தாள் சுப்ரஜா.

“பைத்தியம். சுப்ரஜாவை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசைப்படுறேன்னு முன்னாடியே எங்க அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டேன். அவங்க உங்க அப்பாகிட்ட பேசி முடிச்சிருப்பாங்க. உனக்கு இன்னும் தெளிவா சொல்லணுமா?”

தனது பையிலிருந்த நகையினை எடுத்தவன், “காதல் சொல்லும்போது தரணும்னு நான் ஆசையோடு வாங்கினது வீணாப் போச்சு. உனக்கு வேற வாங்கித் தரேன் சுஜா!”

அதனை வாங்கியவள், “அதுக்கு நான்தான் அகில் சொந்தக்காரி. எனக்கு அந்த நெக்லஸைத் தருவியா? கண்மணியாட்டம் பாதுகாப்பேன்.”

“இது அம்முவை நினைச்சு வாங்கினேன். உனக்கு வருத்தமில்லையே சுஜா!”

“யாரை வேணுமானாலும் நினைச்சிருக்கலாம். ஆனால் இது இனிமே எனக்கு மட்டுமே சொந்தமானது.”

அகில் கழுத்தில் அணிவித்த அந்தப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தக் கழுத்தணியைத் தடவினாள்.

உணர்ச்சியால் சுஜாவின் கண்கள் பனித்தன.

“என்னை வெறுத்திட்டியோன்னு நெனச்சேன் அகில்!”

அவனது தோள் சாய்ந்தாள்.

“அத்தை மகள் ரத்தினத்தை

அத்தான் மறக்கவில்லை!

அன்ன நடை சின்ன இடை

அழகை வெறுக்கவில்லை!”

“என்ன அகில் பழைய பாட்டெல்லாம் பாடுற?”

“ஏன், அம்முதான் அத்தை மகனேன்னு பாடணுமா? நான் உன்னை அத்தை மகனேன்னு பாடக் கூடாதா!”

“முத்து முத்துப் பேச்சு,

கத்தி விழி வீச்சு அத்தனையும் மறக்கவில்லை!

முன்னழகு தூங்க கண்ணழகு ஏங்க

பெண்ணழகை விடுவேனா?”

பாடிய அகிலின் கண்கள் போகும் திசையைக் கண்டு திகைத்தாள்.

“அகில்...” பல்லைக் கடித்தபடி அவனது கண்களைப் பொத்தினாள் சுஜா.

“கொட்டு முழக்கோடு கட்டிழை மேனி
தொட்டுவிட மனமும் உண்டு!”

வேகமாய் நடக்க ஆரம்பித்த சுஜாவைப் பிடித்தவன்,
“விட்டுப் பிரிந்தாலும் எட்டி நடந்தாலும்
கட்டாமல் விடுவேனா!”

பாடியவாறு அவள் கன்னங்களைக் கிள்ளினான்.

தோளில் முகம் பதித்து அவளது ஹேர் கண்டிஷ்
னரின் வாசம் வைத்து பிராண்டைக் கண்டுபிடிக்க
முயன்றான்.

அவனைத் தள்ளி விட்டு, சோபாவில் அமர்ந்து
கொண்டாள்.

“போதும் அகில், என்னைக் கிண்டல் செய்தது?”
என்ற சுஜாவின் கெஞ்சலால் நிறுத்தியவன், அவளை
நெருக்கி அமர்ந்து கொண்டான்.

“நீ டினி பாரு சுஜா. நான் தொந்தரவு பண்ணாமல்
ஹிந்து படிக்கிறேன்.”

காலைப் பேப்பரைப் புரட்டினான். அம்முவை
மனோவுடன் பார்த்தும் தன் மனம் வருத்தப்படாததற்குக்
காரணம் சுஜாவின் அருகாமையே என்பது புரிந்தது
அகிலுக்கு.

தன்னைப் பார்க்காமல் டினியில் ஜோசியத்தைப்
பார்த்தவளின் மேல் கோபமாய் வந்தது.

“சுஜா, அப்படி என்ன சொல்லுறாரு இந்த ஆளு?”

“பர்த் மார்க் பத்தி சொல்றாங்க அகில். உனக்குக்
கூட வலது தொடையில் சதுரமா மச்சம் இருக்குல்ல...”
எதார்த்தமாய்ப் பேசி மாட்டிக் கொண்டாள் சுஜா.

திடுக்கிட்டவன் மெதுவாக அவள் அமர்ந்த சோபாவின்
அருகே முட்டியிட்டு அமர்ந்தான். அவளது மடியில்
கைகளை ஊன்றிக் கன்னத்தைத் தாங்கியவாறே
அவள் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“சுஜா டார்லிங்... நான் வாந்தி எடுத்த அன்னைக்கு
எனக்கு டிரஸ் மாத்தி விட்டது யாரு?” செல்லமாய்க்
கேட்டான்.

“என் பாண்ட், ஷர்ட்டைக் கழற்றிக் கைலி கட்டி
விட்டது யாரும்மா?” எடுத்துக் கொடுத்தான்.

திருட்டு முழி முழித்தவள், “நான்தான் அகில். அது
கைலி இல்லை. என்னோட துப்பட்டா”

“கைலி முட்டிவரைக்கும் இருந்தப்பவே நெனச்
சேன். சுஜாவோட அப்பா அப்பு கமல்ஹாசன் சைஸ்
இருப்பார் போலிருக்குன்னு... மனசைத் தேத்திகிட்டேன்.
சோ, அன்னைக்கே என் கற்பு பறி போயிடுச்சு.”

சொல்லியவாறே எதற்கோ தயாராவதைப் போல்
எழுந்தான். சட்டையைக் கை முட்டி வரை சுருட்டினான்.

“ச்சே ச்சே...! முட்டிக்குப் பக்கத்துல சிவப்பா இருக்
கவும் காயமோன்னு பார்த்தேன். அவ்வளவுதான் அகில்.

கண்ணை மூடிட்டேதான் டிரெஸ்ஸைக் கழட்டினேன்.
என்னை நம்பு.

“முறைக்காதே... உன் பார்வை சரியில்லை...
ஹே, நீ என்னை எங்க தூக்கிட்டுப் போற... இப்படி
என்னை நும்ல விட்டுத் தாழ்ப்பாள் போடுறது ரொம்பத்
தப்பு...”

“உன்னை நல்ல பையன்னு எல்லாரும் நெனச்
சுட்டிருக்காங்க. அகில்! வேண்டாம்... கதவைத் திற...”

“சாரி சுஜா! எதுவாயிருந்தாலும் பதிலுக்குப் பதில்
செஞ்சுதான் எனக்குப் பழக்கம்.”

“இடியட்! கையை எடு. உன் அம்மா கிட்ட சொல்...”

சுப்ரஜாவின் குரல் பாதியில் தேய்ந்தது.

கடன்காரன் அகில் கதவைச் சாத்தினான்.

மேற்கொண்டு என்ன நடந்ததுன்னு சத்தியமா
தெரியல. இவனைப் போய் நல்லவன்னு இந்த உலகம்
இன்னுமா நம்புது?

ரெண்டு ஜோடியிடமும் இப்ப போய் டாட்டா காட்ட
ணும்னு சொன்னா... நம்ம முதுகுல டின் கட்டிடுவாங்க.
அதனால ஜீட்!

